

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

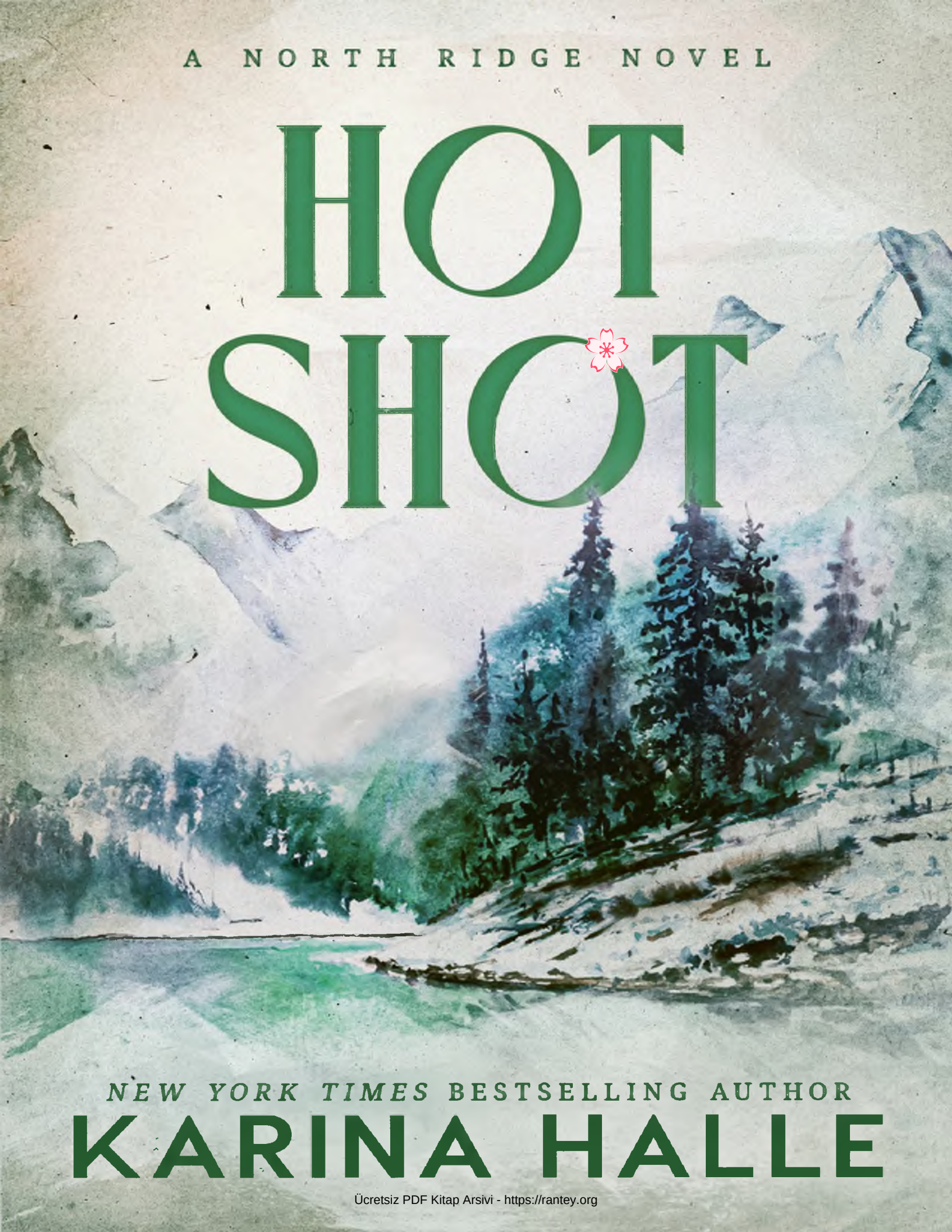
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A NORTH RIDGE NOVEL

HOT SHOT

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KARINA HALL

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

SICAK
KUZEY SIRTİ
KİTAP III

KARINA HALLE

Telif hakkı © 2018 karina halle İkinci

Baskı 2025

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemelerinde kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak tasarımı: Hang Le

Designs Düzenleme: Roxane

Leblanc Düzeltme: Laura

Helseth

İÇİNDEKİLER

İÇİNDEKİLER UYARI

Önsöz YAZ

1. Delilah

2. Delilah

3. Fox

4. Delilah

5. Delilah

6. Fox

7. Delilah

8. Delilah

9. Fox

10. Delilah

11. Delilah

12. Fox

SONBA

HAR

13. Delilah

14. Delilah

15. Delilah

16. Fox

17. Delilah

18. Tilki

19. Delilah

KIŞ

20. Delilah

21. Tilki

BAHAR

22. Delilah

23. [Fox](#)

24. [Delilah](#)

25. [Delilah](#)

26. [Fox](#)

[Epilog](#)

[Teşekkürler Yazar](#)

[Hakkında Karina](#)

[Halle'nin Diğer](#)

[Eserleri](#)

İÇERİK UYARISI

Hot Shot, North Ridge serisinin üçüncü ve son kitabıdır ve tek başına okunabilir. Kitapta açık seks sahneleri ve cinsel içerik, kazara hamilelik, preeklampsi ile zorlu erken doğum, intihar düşünceleri, depresyon, madde bağımlılığı, ebeveyn kaybı (geçmişte) ve TSSB ile mücadele eden bir karakter yer almaktadır.

Kırık ruhlu tüm kahramanlar için

ÖNSÖZ

GEÇMİŞ

Waffle

Waffle kokusu, Fox Nelson için hafta sonu sabahlarının en güzel yanıydı, özellikle de hafta içi günleri onun için değişmişken.

Bu yıl Fox anaokuluna başladı, ki bu aslında onun çok hoşuna giden ve sabırsızlıkla beklediği bir şeydi. Sevmediği şey ise çok erken kalkmak zorunda olmasıydı. Belki de bunun nedeni, ailesinin şehirden çok uzak bir çiftlikte yaşaması ve belirli bir saatte otobüse binmesi gerektiği idi. North Ridge küçük bir yerd, ancak kırsal ve dağlık bir bölgedeydi ve şehir dışındaki çiftliklerde, tarlalarda ve kulübelerde yaşayan birçok çocuk, anaokuluna bile otobüsle gidiyordu.

Sabahları ev çok soğuktu, özellikle Ekim ayında güneşin gökyüzünde daha az görünmeye başladığı zamanlarda. Babası sürekli faturalar ve elektrikten şikayet ediyordu, bu yüzden evin çoğunu odun sobasıyla ısıtıyorlardı ve annesi her sabah ondan çok önce kalkıp önceki geceden kalan kömürleri yakıp ateşi yeniden alevlendirmesine rağmen, Fox'un yatak odası soğuktu.

O sabahlar en büyük kazağını ve kabarık terliklerini giyer, titreyerek aşığı iner, soğuk, lapa lapa mısır gevreği (sıkıcı olanlardan, annesi şekerli olanları asla yemesine izin vermezdi) yer ve portakal suyu içerdi.

John ve Shane hala uyuyordu. Bazen John da uyanırdı, sadece annesi ve Fox'un etrafında dolaşmak isterdi, ama Shane, bebek olduğu için, kesinlikle uyuyor olurdu.

Annesi böyle olmasını tercih ediyor gibiydi. Shane'in uykusundan sık sık bahsederdi, sanki dünyadaki en güzel şey gibi. Fox, annesinin Shane'i sevip sevmediğini merak ederdi, çünkü bebek uyanık olduğunda ya ağlıyor ya da annesini istiyordu ve bu her zaman annesinin omuzlarında büyük bir yük gibi görünüyordu.

Soğuk ve karanlık sabahlar, bu yük normalden daha ağır geliyordu. Fox, annesinin onu nehrin diğer tarafındaki otobüs durağına kadar götürdükten sonra yatağa geri döneceğini hissediyordu. Belki ağlayacaktı bile. Bazen Fox, otobüs hareket ederken annesine bakıyordu ve annesi hala köprüde durmuş, aşağıdaki suya bakıyordu.

Üzgündü. İnanılmaz derecede üzgün görünüyordu, bu da Fox'un daha iyi bir evlat olmak, onu neşelendirmek için elinden geleni yapmak istemesine neden oluyordu. Babası ve dedesi de öyleydi, ona her zaman çok nazik ve anlayışlı davranırlardı, ama çiftliği işletiyorlardı ve neredeyse her zaman meşguldüler.

Ama hafta sonları, hafta sonları bu üzüntü biraz hafifliyor gibiydi. Fox bunun, okulda değil evde onunla birlikte olduğu ve Shane'e ve ev işlerinde ona yardım ettiği için olduğunu düşünmekten hoşlanıyordu. Fox ihtiyaç duyulduğunu, özel olduğunu hissetmekten hoşlanıyordu. En büyük olmanın getirdiği sorumlulukları seviyordu.

Ancak bu sabah, Ekim sonlarında güneşli ve soğuk bir Cumartesi günü, annesi yataktan zar zor kalkabildi. Hatta her zamanki gibi onu uyandırmadı bile.

Koridordan annesinin yatak odasına gitti ve onu pencerenin yanındaki sallanan sandalyede oturmuş, boşluğa bakarken buldu.

"Beni uyandırmadın," dedi.

Ama annesi hiçbir şey söylemedi. Ona bakmadı bile.

"Bugün Cumartesi," diye devam etti Fox ve nedense bu sabah onu uyandırmamış olması, şu anda waffle kokusu alması gerekirken almaması onu rahatsız ediyordu. "Waffle'lar nerede?" "Waffle'larını kendin yap Fox, artık bıktım usandım,"

dedi sıkıcı bir sesle. Ona bakmıyordu.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum, dolaplara bile ulaşamıyorum," diye sızlandı, bunun tamamen haksızlık olduğunu düşünüyordu. Yapamayacağını biliyordu.

"Her şeyi ben yapamam!" diye bağırdı. "Kendi waffle'ını kendin yap, Shane'e bak, herkese bak. En büyüksün, artık bu senin sorumluluğun."

Ve o yıkılıp ağlamaya başlasa da, Fox da üzgündü. O, onun için önemli olan bir şeyi elinden almıştı ve mahvetmişti.

"Senden nefret ediyorum," dedi ve odadan çıkıp merdivenlerden aşağı koştu.

Bu sabah ateş bile yanmamıştı ve hava soğuktu. Birkaç dakika televizyonu açıp en sevdiği çizgi filmleri izlemeye çalıştı, ama suçluluk duygusu onu ele geçirmeye başladı.

Belki annesi hastaydı. Belki artık her şeyi yapabilecek kadar büyümüştü.

Fox kalktı, mutfığa gitti ve kendi başına waffle yapmayı denedi. Annesi waffle yapmak için kullandığı tereyağı, yumurtaları ve tereyağını çıkardı. Waffle karışımı yüksekte duruyordu, o da mutfak masasından bir sandalyeyi tezgahın üzerine koydu ve üzerine çıktı.

Normalde bunu asla yapamazdı ama annesi waffle yapmasını söylediği için bunu yapıyordu. Waffle karışımını alırken bir kutu çikolata da buldu ve daha sonra yemek için birkaç tanesini cebine attı, belki John bugün onu sinirlendirmezse onunla paylaşırdı.

Sonra tezgahıtan indi, karıştırma kaselerini çıkardı ve waffle yapmaya çalıştı. Fox akıllı bir çocuktı ve okuma yazmayı da biliyordu, bu yüzden kutuların üzerindeki talimatları anlamaya çalıştı ama küçük yazılar ve bilmediği kelimeler yüzünden sonunda vazgeçip kendi bildiğini yaptı.

Her yeri dağınık hale getirdi. Mutfak kaşıklar, kırık yumurtalar ve unla doluydu ve kaseye koyduğu şeyin doğru olup olmadığından bile emin değildi. Ancak kesin olarak bildiği tek şey, doğru yapsa bile onları pişirmesine izin verilmeyeceğiydi.

Sonra merdivenlerden ayak sesleri duydu.

Annesi.

Ona gülümseyip özür dileyeceğini ya da dağınıklık yaptığı için ona bağıracaklarını bekliyordu. Ama annesi hiçbir şey söylemedi. Hiçbir şey söylemedi.

Sanki o hiç yokmuş gibi, dedesinin hikayelerindeki hayaletler gibi yanından geçip gitti. Kasesi aldı, içindekileri çöpe attı ve waffle hamurunu kendisi yapmaya başladı.

Fox yavaşça geri çekildi. Annesinin yaptığı dağınıklığı fark etmemesi, yapış yapış yumurta kabukları ve unun arasında çıplak ayakla durması ve umursamaması onu korkutmaya başlamıştı.

Belki de hayalet oydu.

Bu rahatsız edici düşünceyle Fox oturma odasına gidip çizgi film izlemeye başladı, olanları unutmaya çalışıyordu.

Kısa süre sonra John da kalkıp kanepeye oturdu.

Sonra waffle kokusu havayı doldurdu ve John'la mutfak masasına oturduklarında, sanki her şey normale dönmüş gibiydi. Mutfak daha temizdi. Masada akçaağaç şurubu dökülmüş yumuşacık waffle'lar vardı.

Ama bir şeyler yolunda değildi. Shane, üst kattaki beşiğinden ağlamaya başladı.

John ve Fox, annelerinin yukarı çıkmasını bekleyerek ona baktılar ama o kırıldamadan pencereden dışarı bakmaya devam etti.

Sonunda John, "Gidip ona sessiz olmasını söyleyeceğim" dedi. John sadece dört yaşındaydı ama bebeği çok seviyordu ve sık sık onunla konuşmak ve yanında olmak istiyordu.

"İyi," dedi anneleri, sesi o kadar cansızdı ki Fox'un tüyleri diken diken oldu. "Ben gidip çiçek toplayacağım."

Mutfaktan çıktı ve ön kapıya doğru yürüdü, hala geceliğiyle, hala çıplak ayakla.

Fox tüm bunları sanki ağır çekimdeymiş gibi izledi. Ona giyinmesini, dışarısının soğuk olduğunu söylemesi gerektiğini biliyordu. Bu mevsimde çiçeklerin açmadığını biliyordu. Shane'in annesinin yukarı çıkıp onunla ilgilenmesi gerektiğini, bunu John'a bırakmaması gerektiğini biliyordu.

Ama hiçbir şey söylemedi. Hâlâ kızgındı. Ve şimdi, biraz da korkmuştu. Böylece kapıdan çıktı ve o pencereye koştu ve onun tepenin aşağısındaki nehre doğru yürüdüğünü izledi, esinti geceliğini dalgalandırıyor, güneş gökyüzünde alçalmış ve onu aydınlatıyordu. O aşağı indi ama bir daha geri dönmedi.

FOX GERÇEK CENAZEYİ pek hatırlamıyordu. Zihni bunu ondan saklamıştı. Tabutun toprağa indirildiğini, o sabah erken saatlerde kar yağdığını ve mezarlarda hala birkaç izinin kaldığını hatırlıyordu. Herkesin siyah giyinip ağladığını hatırlıyordu. Kasabadan insanlar bile, anaokulu öğretmeni Bayan Matthews, kütüphanedeki yaşlı kadın ve oyuncakçıdaki adam. Hepsi oradaydı, herkes ağlıyordu.

Ağladı mı ağlamadı mı bilmiyor. Belki de hala uyuşmuştu. Belki de sadece bir rüyaydı.

Ama cenazeden ayrılırken geride kaldığını hatırlıyor, annesinin sonsuza kadar burada gömüleceğini ve istediği zaman gelip onu görebileceğini fark etmemişti. Bunun veda etmek için son şansı olacağını düşünmüştü.

Ailesi, babasının kollarında bebek Shane ile uzaklaşırken, dedesi onlara ve John'a şemsiye tutarken, Fox veda etmek için bir an durdu.

Ama ne söyleyeceğini bilmiyordu.

"Özür dilerim" demekten başka söyleyecek hiçbir şeyi yoktu, çünkü Fox biliyordu, onun ölümünün sebebi kendisinin olduğunu biliyordu. Ona nefret ettiğini söylediği için çok üzülmüş ve kalbi kırılmıştı.

Şimdi o kırık kalp Fox'un kalbi

olmuştu. Kurşun gibi ağır geliyordu.

Hayatının geri kalanında da ağırlığı devam edecekti.

Taze kazılmış mezarın toprağından yüzünü çevirdi ve kalabalığın arasından geçerek ailesinin yanına dönmek için yürümeye başladı.

Yolda, kol kola yürüyen, melas içinde yürüyormuş gibi yavaş iki yaşlı kadının arkasında sıkışıp kaldı.

"Bunu yapan bebektir," dedi kadınlardan biri. "Bebek Shane. İşaretleri görmeleri gerekirdi."

"Görmeleri gerekirdi. Ben bile onun iyi olmadığını biliyordum. O çocuğı hiç doğurmamalıydı, zaten çiftlikte yeterince zorlanıyorlardı," dedi diğeri.

Fox şok olmuştu. Shane nasıl annesini öldürebilirdi?

"Onu o öldürmedi," dedi Fox, yüzleri buruşuk lahana gibi olan kadınlara. "Shane'le birlikteydim, onu o öldürmedi. O daha bir bebek."

Kadınlar durdu ve birbirlerine baktılar. Sonunda içlerinden biri ona hüzünlü bir gülümsemeyle başını okşadı, o da irkildi. "Bazı şeyleri büyüdüğünde anlarsın, genç adam. Ailenin yanına git, şu anda sana her zamankinden daha çok ihtiyaçları var."

Fox'a iki kez söylemeye gerek yoktu. Kalabalığın arasından geçmeye çalışarak koşmaya başladı, ta ki sonunda o gün kullandıkları uzun siyah arabada ailesini bulana kadar.

"Fox, işte buradasın," dedi dedesi rahat bir nefes alarak. "Yine kaçmadan önce arabaya bin."

Fox itiraz edecekti, kaçmadığını, veda etmek istediğini ama nasıl yapacağını bilmediğini söyleyecekti.

Sonra kadınların söylediklerini anlatacaktı. Ama hiçbirini söylemedi.

Sadece babasının kollarındaki bebek Shane'e baktı, hayatında hiç bu kadar yorgun ve üzgün görünmemiş olan zavallı babasına, ve Fox, belki de bunun onun suçu değil, bebeğın suçu olduğunu düşünmeye başladı.

Ama ne kadar uğraşsa da, Shane'e yüklediğı suç, aslında kendine yüklediğı suçun bir yansımasıydı.

Onun ölmesinin kendi suçu olduğunu, içten içe ve sarsılmaz bir kesinlikle biliyordu.

Onun
suçu.
Onun
suçu.
Onun
suçu.

YAZ

DELILAH

Aşk, orman yangını gibidir.

Hallmark kartlarında ne yazdığı umurumda değil, kaç tane aşk romanı okuduğun ya da gerçek aşk hakkında kaç hikaye duyduğun umurumda değil. Arkadaşlarının baştan aşağı aşık olup, onları dibe çeken aynı akıntı tarafından tekrar yukarı çıkarılmasını izlemen umurumda değil. Aşkın tek ihtiyacımız olan şey olması, aşkın bizi kurtaracağı, aşkın bizi hayatta tutacağı umurumda değil.

Benim kitabımda aşk, doğanın yıkıcı bir gücü, cesaret edip alevlerine kapılan herkesi tehdit eden ham, ilkel bir unsurdur. Yayılıp her şeyi yakıp kül eden bir orman yangınıdır, geriye sadece kül ve kemiklerle çevrili kömürleşmiş bir kalp kalır. Onu evcilleştirmek, ona karşı koymak imkansızdır. Ne yaparsan yap, aşk seni yerle bir eder.

Bazı günler iyiyim. Bazı günler ise onun gülümsemesi bile kalbimi ölçülemez bir sevinçle dolduruyor, sanki nasıl kapatacağımı bilmediğim bir sıcaklık beni kaplıyor. Bazı günler onun karşısında durup "Beni görüyor musun? Beni görüyor musun?" diye düşünüyorum.

Ve bazı günler merak bile etmiyorum. Bazı günler cevabı biliyorum.

Bugün o günlerden biri. Cevap hayır.

Benim adım Delilah Gordon ve tüm hayatım boyunca komşum Fox Nelson'a deli gibi aşık oldum.

Ve hayatım boyunca onun bana aşık olmadığını çok iyi biliyorum.

"Ee," diyorum, ellerimi kot pantolonuma silerek kayıtsız görünmeye çalışarak. "Fox'un yeni kız arkadaşını gördün mü?"

En yakın iki arkadaşım Riley ve Rachel'ın üzerine gergin bir sessizlik çöküyor ve ben omzumun üzerinden onlara bir bakış atıyorum. Ne söyleyeceklerini bilemeden birbirlerine bakışıyorlar. Bu konuyu açmamın tek nedeni, Ravenswood Çiftliği'nde geçirdiğimiz son bir saatlik at binme gezisi boyunca, kasaba dedikoduları arasında bu konunun dilimlerinde olduğunu ve bunu açmamak için çok uğraştıklarını fark etmemdi.

Cesaretimi toplayıp söylemek en iyisi. Ya da en azından denemek.

"Ne?" diye soruyorum, onlar bir şey söylemeyince. "Onu gördüğünüzü biliyorum."

Bindiğim at Sugar, otladığı kuru otlardan başını kaldırıp bana kötü bir bakış attı. Willow Gölü'nün kıyısına vardık, sabah güneşi üzerimize vuruyordu. Temmuzun başından beri üçümüzün birlikte vakit geçirebildiği ilk fırsattı. Rachel'ın düğünü birkaç hafta sonraydı ve Riley North Ridge Arama Kurtarma'da çalışıyordu, bu yüzden çok meşguldüler.

Ben ise The Bear Trap Pub'ı işletiyordum. Her zamanki gibi, aynı eski

Riley, Rachel ile birlikte bir kütüğün üzerinde otururken, ayakları Rachel ile birlikte oturduğu kütüğün üzerine ayağa kalkarken bana parlak ama temkinli bir gülümseme atıyor. Atları kütüğün ucuna bağlı. "Hoş birine benziyor," diyor Riley, sarışın saçlarını kulağının arkasına atarak. "Onunla daha dün tanıştım. Mav ve ben Fox'a uğradık ve o da oradaydı..." Sesi kesiliyor ve bakışları uzaklaşıyor.

Kalbimde hissettiğim acıyı görmezden geliyorum ve zihnim o konuya girmeyi reddediyor.

Bunu çok iyi öğrendim.

"Onu görmedim," diyor Rachel sessizce, o unutulmaz mavi gözleriyle bize bakarak. "Fox onu şimdiye kadar The Bear Trap'e getirmiş olur diye düşünmüştüm."

"Onlar sadece birkaç haftadır çıkıyorlar," diye işaret etti Riley. "Ve bu iki hafta boyunca, o yangınla mücadele ediyordu. Eminim ciddi bir şey değildir."

İkisi de bana bakıyor, gözlerinde beklediğim acıma dolu bakışlarla.

Fox'u sevdiğimi, arkadaşşıma hep aşık olduğumu onlara ya da kimseye hiç söylemedim. Ama sanırım biliyorlar. Fox hariç herkes biliyor ve bunun için Tanrı'ya şükrediyorum. 27 yıllık dostluğumun bozulması son isteyeceğim şey. Fox beni küçük kız kardeşı gibi görür, hep öyle gördü. Bu asla değişmeyecek.

Aslında, on iki yaşındayken bir arkadaşımın partisindeydim. Ebeveynleri üst katta televizyon izlerken, biz alt katta bodrumda şişe çevirmece oynuyorduk. Yaklaşık on kişiydik ve Fox benden önce şişeyi çevirdi.

O şişe arkadaşlarımın ve sınıf arkadaşlarımın arasında dolaşırken, tek dua ettiğim şey *şişenin bana gelmesiydi. Lütfen, lütfen, lütfen bana gelsin.* Fox benim ilk öpücüğüm olsun.

Ve... öyle oldu.

Şişe tam önümde durdu, büyük bir ok gibi doğrudan beni gösteriyordu.

Soğukkanlı davranamadım bile. Aptal bir salak gibi sırtıyordum.

Fox ise bu durumdan çok rahatsız görünüyordu. Öyle ki, bana bakmadan şişeyi tekrar çevirdi, ayağa kalktı ve "Bu aptalca" dedi.

Herkes gözlerini devirdi ama hiçbir şey söylemedi çünkü Fox'un şişe çevirmece oynamayı kabul etmesi bile bir mucizeydi. O zamanlar şimdi olduğundan daha da sessiz, huysuz ve sinirliydi.

Fox uzaklaştı ve ben bacaklarımı altına kıstırılmış, dünyanın ağırlığı göğsümü ezmiş gibi oturmuş kaldım. Tabii ki gülerek geçiştirdim, herkese onun benim için bir kardeş gibi olduğu için bunun çok iğrenç olacağını söyledim.

Ama Fox'u altı yaşından beri tanıyor olsam da, o benim için asla öyle biri olmamıştı. Kardeşleri Shane ve Maverick öyleydi, ama Fox en başından beri kalbimde ölçülemez bir yer edinmişti.

Fox'u sevmek, hayatımda bildiğim tek şeydi.

"O mutlu olduğu sürece sorun yok," diye sonunda onlara söylüyorum. Bir gülümseme daha zorlayarak güneşe bakıyorum. "Hava ısınmaya başladı, belki geri dönmeliyiz."

Rachel bana hafifçe başını sallar, Riley ise gözlerini devirmemek için kendini zor tutuyor. Riley bu yılın başlarında bizim küçük kasabamız North Ridge'e taşındı ve kısa sürede kızlar grubumuzun bir parçası oldu (özellikle erkek arkadaşı Maverick'le birlikte taşındıktan sonra), ama bazı konularda ağzını kapalı tutmakta zorlanıyor. Özellikle Fox ve benim ilişkimiz hakkında, ki o bu ilişkinin çözülmemiş cinsel gerilimle dolu olduğunu söylüyor, ya da sık sık kullandığı tabirle "UST" ("Dün gece barda o kadar çok UST vardı ki, onu becerip bu işi bitirmelisin").

Rachel ise daha sessizdir ve hayatında ve Shane ile birlikte çok şey yaşamıştır, bu yüzden bizi anlar. O da bizimle birlikte büyüdü, Fox ve benimle birlikte.

Bu yüzden, bir noktada ona onun hakkında ne hissettiğimi itiraf etmiş olacağımı düşünebilirsiniz, ama bunu yapamıyorum. Sanırım bu duyguların geçeceğini umuyorum. Geçmek zorundalar, değil mi? Ya öyle olacak ya da bununla yaşamaya ve başa çıkmaya devam edeceğim. Ve başa çıkmak derken, yokmuş gibi davranmayı kastediyorum. Büyük B ile başlayan duygular.

Odama kapanıp onun için yas tutmuş da değilim. Çıktığım insanlar oldu. Aşık olmaya çalıştım. Bir süre, liseden başka bir eski arkadaşım olan Robert adında sevimli bir adamla nişanlıydım bile. Ama Robert'ı ne kadar sevdiysem de, onunla evlenmenin büyük bir hata olacağını ve ona karşı tamamen haksızlık olacağını biliyordum. O ne kadar iyi, sakın, nazik ve sabırlı olsa da, benim için yeterli değildi. Dünya çok büyük, hayat çok kısa, biriyle sihir gibi bir şey yaşamak istememek için.

Çiftliğe geri dönmek benim fikrim olmasına rağmen, Riley ve Rachel'ın önünde kalakaldım. Sugar kuru otları yemeye çalışınca, kafasını çekip birkaç lokma yemesine izin verdim. Shane ya da babası Hank beni şimdi görseler, atı şımarttığım için başıma bir nutuk atarlardı.

Bugün muhteşem bir gün ve ben başımı geriye doğru eğip geniş mavi gökyüzüne bakıyorum. Yaz tam gaz devam ediyor ve North Ridge'de bu hem güzel hem de tehlikeli bir dönem. Her yıl yazlar daha kurak ve sıcak geçiyor, bu da orman yangınları riskini artırıyor. Kasaba, Britanya Kolombiyası'nın güney ortasında, Washington ve Idaho sınırına yakın bir yerde olmasına rağmen, Kanada'nın geri kalanına kıyasla hava şaşırtıcı derecede sıcak olabiliyor.

Bu nedenle yangın mevsimi giderek uzuyor ve şiddeti artıyor, bu da Fox'un hayatının giderek daha fazla tehlikeye girdiğini anlamına geliyor. Mayıs ayından Ekim ayına kadar orman yangını itfaiyecisi veya "hot shot" olarak çalışıyor, yani şiddetli orman yangınlarının ortasına dalan çılgın ve cesur insanlardan biri. İşleri giderek yoğunlaşıyor, işi giderek daha riskli hale geliyor. Endişelenmemeye çalışıyorum — o bu işi çok uzun zamandır yapıyor, alışmış olmam gerekirdi — ama kendimi tutamıyorum.

Son zamanlarda onu da pek görmedim. Genellikle en az iki hafta boyunca yok olur, arada bir hafta izin alır ve o günlerde ve haftalarda birlikte takılırız, belki çiftlikte, genellikle barda. Ama son döndüğünden beri yok. Bana mesaj bile atmadı, bu çok garip.

Kız arkadaşıyla bir ilgisi olduğunu hissediyorum. Tanrım, bu kelimeyi ağızma bile alamıyorum.

Çiftliğe döndüğümüzde, at kuyruğum enseme yapışmış, atlar terden parıldıyor, sırtlarından eyerleri çıkarıp ahırın dışında sırayla hortumla yıkadıktan sonra onları serbest bırakıyoruz.

Çiftlikte büyüdüm ve yedi yaşından beri ata biniyorum, Rachel de Shane ile nişanlandıktan sonra gerçek bir kovboy kız oldu, ama Riley hala ata binmeye alışmaya çalışıyor. Bindiği at Apple Jack, olabildiğince tatlı ve uysal olmasına rağmen, Riley'e kulaklarını geriye yatırıp yan bakıyor (atların yapabileceği tek bakış "yan bakış" olsa da) ve sonunda Riley, attan daha çok hortumla ıslanıyor.

"Tabii ki Riley bunu ıslak tişört yarışmasına çevirmeyi başardı," Shane'in sesi arkamızdan geliyor.

Ahıra bakıyoruz ve onu bronzlaşmış yanaklarında hafif bir kızarıklıkla yavaşça yürürken görüyoruz. Riley'nin özelliği, evet, şu anda çok ıslak beyaz bir tişört giyiyor olması, ama aynı zamanda uzun bacakları, büyük göğüsleri, uzun sarı saçları ve mavi yatak odası gözleriyle bir megababe olması. Onun 20 metre yakınına gelen her erkek hemen salya akıtmaya başlıyor.

Shane ise Shane olduğu için, özellikle Rachel'ın yanında bunu gizlemek için elinden geleni yapar. Rachel de Riley kadar güzeldir, Riley'nin Betty'sine karşılık Veronica'dır ve Shane konusunda nadiren güvensiz davranır. Yani, adam ona tüm hayatı boyunca aşık ve sadık. Onları ailem gibi sevmesem, kıskançlıktan limon yeşili olurum.

Riley gözlerini devirdi. "Mav burada olmadığı iyi."

"Mav mi?" Shane sırtarak sorar ve beyzbol şapkasının kenarını çeker. "O sadece bir kedi. Bugün çalışıyor mu?"

O iç çekip gömleğinin ucunu sıkarken Apple Jack'e kötü bir bakış atar. "Ben buradaysam o çalışıyor. O buradaysa ben çalışıyorum. Sana söylüyorum, aynı işi yapmak bazen çok berbat."

"Evet, ama en azından birbirinizi her zaman görüyorsunuz," diye hatırlatırım. "Benim işimi denemelisin. Ben her gün aynı sarhoşları görüyorum."

"Bizi mi kastediyorsun?" der Shane, Rachel'ın yanına gidip onu kucaklayarak başının üstüne hızlıca bir öpücük kondurur.

"Öyle mi?" diyorum alaycı bir şekilde. "Çünkü son zamanlarda sadece ben, yaşlı Joe ve dişsiz kız arkadaşı, bira içip köşede tek başına oturan lise beden eğitimi öğretmenim ve North Ridge'i bir tür butik bira cenneti ve dağ bisikleti nirvanası ilan eden şehirden gelen bir grup üniversite birinci sınıf öğrencisi var. Butik bira servis etmediğimi boş ver."

"Sadece seninle yatmaya çalışıyorlar," dedi Riley. "Delilah Dağ Bisikleti Takımı kulağa hoş geliyor."

"Demek istediğim, artık sizi neredeyse hiç görmüyorum. Siz yokken Bear Trap çok boş geliyor."

Shane ve Rachel birbirlerine bakışır. "Sanırım düğünle çok meşguldük," diyor Rachel.

“Bu akşam bir içki içmeye uğrarız,” diyor Shane. “Söz.” “Maverick'e başka birini bulabilir miyim diye bakayım,” diyor Riley.
"Benden başka." Bir an duraksadı, büyük gözlerinde sahte bir masumiyet belirdi. "Belki Fox'u da gelmeye ikna edebilir."

Kız arkadaşıyla mı? Shane ve Rachel yine bana acıyarak bakarken, kafamda cümleyi tamamladım.

Köşeleri titrete bir gülümseme takındım. "Harika."

DELILAH

Barı açmadan önceki yarım saat, günün en sevdiğim zamanıdır. Sadece ben ve bar, sarhoş müşteriler yok, bahşiş kavanozuna bakıp daha fazlasını dilemek yok, ipucunu anlamayan aynı sinir bozucu kişiyle saatlerce konuşmak yok.

Sessiz bir zaman. Müzik dinlemiyorum – daha sonra jukebox'tan yeterince dinleyeceğim – sadece buzdolabının hafif uğultusu dışında sessizliğin ve sükunetin tadını çıkarıyorum. Yirmi yaşımdan beri burada barmen olarak çalışıyorum, birkaç yıl önce eski sahibi Dwight'tan biriktirdiğim parayla satın aldım ve o zamandan beri benim. Kasabadaki en güzel ya da en havalı bar olmasa da, en otantik bar burası. Burası benim için ikinci evim gibi ve burayla büyük gurur duyuyorum.

Açılış öncesi ritüelim bir parçası olarak, kabinlerdeki tüm ahşapları cilalar, sandalyeleri, bar taburelerini ve masaları silerim. Koltukları dezenfekte eder, fazla kırıntıları ve tozu süpürürüm. Duvarları, yerel sanatçılar tarafından yapılmış ayı resimleri, dart tahtası ve eBay ve Craigslist'ten aldığım neon tabelaları toz fırçasıyla temizlerim.

Sonra yerlere ustaca fıstık kabukları serpiştiriyorum. Az önce temizlik yaptığım için bu biraz gereksiz görünebilir, ama bu barın özelliği budur: yerli halkın içki içip, küçük bakır kaselerden fıstık yiyip, kabukları yere atma geleneği olan sıcak bir ortam. Tabii zamanla kabuklar ayak altında ezilip pisleniyor, o yüzden sürekli yeni kabuklar serpiştiriyorum.

Bara yaslanıp her şeyi içime çekince içimden bir iç çekiyorum.

Parlak güneş pencerelerden içeri girip havadaki toz zerreciklerini aydınlatıyor. Barı işletmeyi, kendi patronum olmayı ve kendi işimin sahibi olmayı ne kadar sevdiysem de, hayatımın geri kalanında bunu yapmaya devam edecek miyim diye düşünmeye başladım. Otuz iki yaşındayım ve burada iyi bir hayatım olduğunu biliyorum, ama bazı günler zihnim başka yerlere kayıyor. İçimde giderek büyüyen bir huzursuzluk var, içimde boş bir alan açıyor ve onu nasıl dolduracağımı bilmiyorum.

North Ridge'in ötesinde bir hayat düşünüyorum. Büyürken, küçük kasaba hayatını geride bırakıp Vancouver veya Calgary gibi büyük şehirlere gitmek isteyen kızlardan hiç biri değildim. Rachel öyle yaptı. Tanıdığım birçok kız öyle yaptı. Kariyer, koca ve çocuk hayalleriyle üniversiteye gittiler ve başka yerlerde ilginç hayatlar yaşadılar, sadece Noel zamanlarında, genellikle yeni aileleriyle birlikte kasabaya geri döndüler.

Benim için, sanırım bu kasabada yaşamaktan mutluydum. Burada doğdum ve babam ben henüz bebekken bizi terk etti, annem tek başına büyüttü, daha sonra da tüm Nelson çocuklarının dadısı oldu, ama nispeten mutlu bir çocukluk geçirdim. Belki de çiftlikte büyüdüğüm içindir, Hank Nelson pek babacan bir tip olmasa da benim için bir baba figürüydü, Shane, Maverick ve Fox da ailem oldu.

Ya da belki de Fox buradadır. Belki de beni bu kasabaya lastik bant gibi bağlayan odur. Ne düşünürsem ya da ne yaparsam yapayım, her zaman ona geri dönüyorum.

Ama ne kadar düşünmek istemesen de, sonunda başka birini bulursa ne olacak? Hayatında gelen giden kız arkadaşları gördüm ve bu beni hiç etkilemedi. Belki de uzun sürmeyeceklerini bildiğim içindir. Bir yılın çoğunu yangınla mücadele ederek geçiren biriyle ilişki kurmak zordur. Her halükarda, onların varlığını yok saymak ve Fox ile arkadaşlığımı sanki onlar hiç önemli değilmiş gibi sürdürmek kolaydı. Çünkü onlar önemli değildi. En azından onun için.

Ama şimdi bir değişiklik hissediyorum. Belki de geri döndüğünden beri onu görmediğim içindir. Belki de yeni biriyle birlikte olduğu içindir.

ve onu henüz tanıımıyordum ve bu konuda daha fazla düşünmek için bir nedenim yoktu, ama işlerin ciddileşebileceğini hissediyorum. Fox benimle aynı yaşta ve ikimiz de yaşlandıkça, onun sonunda biriyle yerleşme olasılığı artıyor.

Benden başka biri.

Kapının çalınması, beni iç karartıcı hayallerimden bir anda uyandırdı. Duvardaki saate hızlıca baktım. Saat tam altı.

Barı bir kez gözden geçirdikten sonra kapıya yöneliyorum, penceredeki neon OPEN tabelasını yakıp kapının kilidini açıyorum.

"Beni unuttun sandım," diyor Old Joe, kovboy şapkasını parmakları arasında tutarak ve dişsiz bir gülümsemeyle.

"Sen mi? Asla," diyorum ve kapıyı daha fazla açıyorum.

Yaşlı Joe, buraya geleli çok uzun zaman oldu ve saat altı olduğunda burada olmazsa endişelenmeye başlarım. Bar pazar günleri kapalıdır, böylece ben de izin alabilirim, ama o zaman nereye gittiğini ve ne yaptığını hiç bilmiyorum.

Aynı zamanda baş belasıdır, bazen içeride sigara içer ya da içkilerin parasını ödemeyi unuttur, ama en azından yaşlı adam beni tetikte tutar.

"Bugün üzgün görünüyorsun, ne oldu?" diye sorar, içeri girerken omzunun üzerinden bana bir bakış atar ve her zamanki yerine geçer. Yastıkta kışının izi var, yemin ederim.

"İyiyim," diyorum ona, tamamen numara olan kocaman bir gülümsemeyle, barın arkasına geçip ona buzlu viskiyi getirirken. Güne öyle başlamak hoşuna gidiyor, sonra biraya geçiyor.

"Her zaman iyi olduğunu söylüyorsun, muffin," diyor. "Bazen bunun nasıl doğru olabileceğini merak ediyorum."

Gözlerimi devirip alaycı bir şekilde içeceği masasına getirip masaya koyuyorum. "Hey, muhteşem bir yaz gecesi. Ben buradayım, sen buradasın. Bundan daha iyisi olamaz."

İçkisini yudumlarken bana şüpheyle bakıyor. Sonra gözle görülür bir şekilde rahatlıyor ve omuz silkiyor. "Haklısın. Bundan daha iyisi olamaz." Bir an durup bana köpek yavrusu gibi bakıyor. "Belki bir sigara içersem."

"Dışarı çıkıp sigara içersen bir tane içebilirsin," diyorum ve bara geri dönüyorum.

"Doktor sigarayı azaltmam gerektiğini söyledi. Ya sigarayı bırakacaktım ya da içkiyi."

"Sana seçenek mi verdi?" diye soruyorum tam o sırada kapı açılıyor ve Finn, Ted ve başka bir müdavim içeri giriyor.

O omuz silker. "İkisini birden bırakamam ki."

Bar, saat sekize kadar çoğunlukla düzenli müşterilerden oluşan bir avuç insanla boştur. Saat sekiz civarında, çoğu insan akşam için gelmeye karar verir, bana sürekli asılan lanet olası dağ bisikleti takımı da dahil. Tabii ki ben de onlara ayak uyduruyorum, çünkü ne kadar çok yaparsam, o kadar çok bahşış verirler ve yeni bir buzdolabı işime yarayabilir.

Ama tüm bu süre boyunca Shane ve Rachel ya da Riley ve Maverick'in gelmesini bekliyorum. Fox'un gelip gelmeyeceğini ve gelirse Julie'nin de gelip gelmeyeceğini merak ediyorum.

Saat dokuz civarı kapı açılıyor ve ben daha bakmadan kalbim ağzıma geliyor.

Fox.

Yalnız.

O bana içimi donduran bir gülümseme attığında nefesim kesildi.

Onu iki haftadır görmedim ve bu uzun bir süre gibi görünmese de, her döndüğünde onu yeni gözlerle görüyormuşum gibi hissediyorum. Sanki ona yeniden aşık oluyorum.

Nasıl aşık olmam ki? Fox uzun boylu, yaklaşık 1,85 metre, ki bu benim 1,75 metre boyum için çok iyi, zayıf ve kaslı bir vücuda sahip ve işinin zorlu fiziksel gereklilikleri sayesinde süper insan formunda, ayrıca gördüğüm en güzel yüze sahip. Kare şeklinde erkeksi çene ve çene kemiği, genellikle koyu sakal veya bol sakalla vurgulanmış, öfkeyle ya da samimiyetle dolu olsun, her halükarda güzel olan yeşil gözleri ve öpmeyi umutsuzca hayal ettiğim dolgun dudakları var.

Bu gece doğrudan bana doğru geliyor, manyetik gözleri benimkilere kilitlenmiş ve ben de ona geniş bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Onun yanında ne kadar soğukkanlı olmaya çalışsam da asla başaramıyorum.

"Selam," diyor bana, büyük ellerini barın kenarına koyup hafifçe eğilirken, gözleri yüzümü tarıyor. "Nasılsın?"

Gergin miyim? Kahretsin. Onun yanında gerçekten gerginim. Bu yeni bir şey.

"İyiyim," diyorum, gözlerimi yüzünde tutmaya çalışarak, sıkı siyah tişörtünün altında bronz tenini gösteren kollarına ve göğsüne bakmamaya çalışıyorum. "Ne zaman geleceksin diye merak ediyordum. Birkaç gündür şehirde olduğunu duydum."

Bunu söylerken gülümsemeye devam ediyorum, onun rahatsız olduğunu düşünmesini istemiyorum. Neden bu konuyu açtığımı bile bilmiyorum ama ağzım, aramızdaki boşluğu doldurmak için bir şeyler söylemek istiyor.

Sakalını kaşıyor ve bana sevimli bir utangaçlık bakışı atıyor. "Evet, üzgünüm. Meşguldüm. Kendime gelmem birkaç gün sürdü, oldukça çılgın bir olaydı."

"Haberlerde izledim," diyorum. "Bütün kasabayı tahliye etmek zorunda kalmışlar."

O da başını sallar. "Elimizde olması gereken kadar adam yoktu ve korumamız gereken binalar ve evler vardı, bu yüzden işler çok zorlaştı ama bir şekilde başardık." Bir an durur ve bana dizlerimi titretiren yumuşak bir gülümseme atar. "Hala yangınları takip ettiğini bilmiyordum, sana o tür şeyleri izlememeni söylemiştim. Her zaman olduğundan daha kötü gösterirler."

Omuz silkiyorum. "Sadece tesadüfen gördüm."

"Tamam. Beni endişelendirmek istemediğini biliyorsun."

"Birinin endişelenmesi lazım," diyorum, ama birdenbire bunun artık benim işim olmadığını fark ediyorum. Belki de Julie'nin işidir.

Julie'yi sor. Nasıl olduğunu sor. Ne zaman çıkmaya başladıklarını sor. Bitir gitsin.

Ama bunu yapamadan ağzımı kapatıyorum ve buzdolabından bir bira çıkarıp ona uzatıyorum. "Al. Hoş geldin birası. Benden."

Elini uzattı ve birayı benden aldı, parmağı benim parmağıma değdi, normalde yaptığından biraz daha uzun süre tuttu.

"Teşekkür ederim," diyor içtenlikle. "Bu yeri özlediğimi söylemeliyim."

Gülüyorum, elimi çekiyorum ve yumuşak bir bezle highball bardaklarını parlatmaya başlıyorum. Sıkıldığımda veya gergin olduğumda yaptığım bir şey. Bu barda parlatılması *gereken* hiçbir şey yok elbette. "Sanki çok uzun zamandır yokmuşsun gibi konuşuyorsun."

"Bazen sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor," diyor, sert sesinde bir ağırlık var ve ben ona bakıyorum. Bir şey üzerinde kafa yoruyormuş gibi bira şişesine bakıyor. Bu yeni bir şey değil — Fox, tüm cesaretine rağmen, her zaman *bir şeylerin* peşinde. Bazen bir fikrim olduğunu düşünüyorum. Diğer zamanlarda ise sadece tahminde bulunabiliyorum. Ona en yakın olduğumu hissetmeme rağmen, hala kendine sakladığı çok şey var ve içsel şeytanlarıyla tek başına mücadele etmeyi tercih ediyor.

Boğazını temizledi. "Bazen gözlerimi kapatıyorum ve tek gördüğüm alevler. Orada bir evimizi kaybettik, bir çiftlik evi, bizim büyüdüğümüz evden farksızdı. Kontrol altında olduğunu sanıyorduk ama sonra rüzgar yön değiştirdi ve biri hata yaptı, alevler çatıya sıçradı, aşağıya yayıldı ve yemin ederim pencerede yüzler gördüm. Beni kurtarmam için çığlık atan yüzler. Bir arkadaşım beni geri çekmese neredeyse içeri koşacaktım. Tekrar baktığımda orada hiçbir şey yoktu. Ev günler önce tahliye edilmişti."

Onu izliyor, dinliyorum, biraz şaşkınım. Fox işiyle ilgili nadiren konuşur ve burada, barda hiç konuşmaz. Mekan kalabalık olsa da kimse bizi duyacak kadar yakınımızda yok ama yine de bu onun yapacağı bir şey değil.

Bununla birlikte, onun devam etmesini istiyorum. Bana böyle açılmasını istiyorum, nerede olduğumuzun önemi yok.

"Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum," diyorum ona yumuşak bir sesle, büyüü bozmaktan korkarak.

Omuzlarını silkiyor ve başını kaldırıyor, gözleri benimkilerle buluşuyor. Acı dolu görünüyorlar ve ilk kez net olmadıklarını fark ediyorum. Cam gibi, kenarları kırmızı. Zavallı adam, birkaç gündür evde olmasına rağmen yorgun olmalı. "Zamanla kolaylaşır sanırsın. Asla kolaylaşmaz."

Neden bırakmıyorsun? diye sormak istiyorum. Ama daha önce bu konuyu her açtığımda, beni görmezden geldi. Onu suçlamıyorum. Bazen zorluklara rağmen bir işi yapıyoruz, çünkü sonunda elde ettiğimiz şey risk almaya değer.

Biranın kalanını bir dikişte içip, parmaklarıyla şişeyi tıklatarak gözlerini bana dikti. "Del, hayatım, bir tane daha içmeliyim."

Buzdolabından bir bira daha almak için arkanı dönüyorum.

"Dinle," diye devam ediyor, ben ona sırtımı dönmüşken, "Yardıma ihtiyacım olan bir şey var."

"Neymiş?" diye soruyorum, birkaç şişe Corona'yı karıştırıp soluk renkli bir bira buluyorum.

Ona birayı vermek için geri döndüğümde, ayağa kalkmış ve kapıyı işaret ediyordu.

Maverick ve Riley içeri girmişlerdi.

Ve yüksek elmacık kemikleri ve pixie kesim sarı saçları olan kısa boylu bir kadın bize gülümseyerek bakıyordu. Ya da Fox'a gülümseyerek bakıyordu demeliyim.

Kalbim sıkışıyor.

Julie.

Bu lanet olası Julie olmalı.

Ve Riley'nin gözleri barın diğer ucunda benimkilerle buluştuğunda ve özür dilercesine yüzünü buruşturduğunda, onun *kesinlikle* o olduğunu anlıyorum.

"Del," Fox boğazını temizleyerek bana dönüp diyor. "Seni biriyle tanıştırmak istiyorum."

Oh, lanet olsun.

Barın ucunda başka birinin dikkatimi çekmeye çalıştığını görsem de, donakaldım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Julie, Mav ve Riley ile birlikte yaklaşırken gözlerimi onlardan ayıramıyordum.

Hainler.

Julie sadece minyon değil, aynı zamanda kuş gibi narin ve zarif, beyaz bir sundress, dantelli sandaletler ve parlak pembe ruj giymiş. Rekabetçi yüzme geçmişim, oturma odasında yaptığım P90X egzersiz programı ve sabah koşularım sayesinde kazandığım boyum ve kaslarımla, onun yanında Amazon kadını gibi görünüyorum.

"Bu Julie," diyor Fox bana ve şimdi onun gözlerime bakmadığını fark ediyorum, ama utanmış gibi de gelmiyor.

"Merhaba," diyor Julie bana, elini hafifçe sallayarak bileğindeki gümüş bileziklerin tıkırdamasına neden oluyor. "Ben Fox'un kız arkadaşım."

Kız arkadaşı.

İşte. Söyledi.

Friends dizisinden alıntı yapacak olursak, bu "hayalarına tekme atıp boynuna tükürmek" kadar harika bir şey değil mi?

"Sen Delilah olmalısın," diye devam ediyor. "Hakkında çok şey duydum."

"Oh, gerçekten mi, çok güzel," diyorum yavaşça, gözlerimi kırpmaya çalışarak. Gözlerimi kırpmadığımı sanmıyorum. Kesinlikle nefes almıyorum.

"Birkaç hafta önce North Ridge'e taşındım," diye devam ediyor Julie ve omzunun üzerinden Riley'e tatlı bir gülümseme atıyor. "Riley'le tanıştığıma şükürler olsun, kasabada tek yeni gelen olmamak çok güzel."

Riley de artık gözlerimden kaçıyor, bu da Maverick'in gergin bir ifadeyle bana bakıyor olduğu anlamına geliyor.

Julie, nereden taşındığını ve burada ne yaptığını anlatmaya devam ediyor ama açıkçası hiç dinlemiyorum. Bunların hiçbirinin beni etkilemediğini, hiçbirinin kalbimi bıçak gibi kesmediğini göstermeye çalışıyorum. Daha önce de bu durumda bulunmuştum. İyi idare etmiştim.

Sen ve Fox sadece arkadaşsınız. Her zaman arkadaş oldunuz. Bu normal.

Ama sonra Fox kolunu Julie'nin omzuna atıyor. Yaklaşıyor.

Ben hızla arkamı dönüp, barın sonundaki müşteriye dikkatimi veriyorum, Fox'un onu öptüğünden eminim, bugün bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum.

Bunu hiçbir zaman kaldırabileceğimi sanmıyorum. Bu acımasız yeni bir gerçeklik.

FOX

Ateşin kendi dili vardır.

Sadece onun güzelliğine tanık olanlar duyabilir, sadece onun yıkımını görenler anlayabilir.

Ben onu akıcı bir

şekilde

konusuyorum.

Dinliyorum.

O dinler.

Rüyalarım giriyor. Şu

anda olduğu gibi.

Uyuduğumu biliyorum. Çoğu zaman lucid dreamer'ım, uyuduğumun, bunun gerçek olmadığının her zaman farkındayım, her zaman kontrolü elinde tutmaya çalışıyorum. Nadiren başarırım.

Şu anda ormanın kenarında, yeni kazılmış bir yangın hattının üzerinde duruyorum. Yanımda bir balta ve çapa var, yıpranmış botlarımın uçları hattın toprağına bastırılmış durumda. Bu hat hayat kurtarıcı, toprak kurtarıcı, yangın durdurucu. Yangın hızla yayılacak ve öfkeyle her şeyi yakıp kül edecek, yoluna çıkan tüm çalıları ve canlıları yok edecek, ta ki bu toprağına ulaşana kadar. O zaman duracak.

Ama burada, şu anda, bu rüyada, ormanın derinliklerine bakıyorum ve bekliyorum. Ağaçlar birbirine yakın ve sık, çam ve köknar karışımı, ve çoktan ölmüşler. Her ağaç kömürleşmiş, dalları ince ve birbirine dolanmış, sanki zincir oluşturan kararmış figürler gibi.

Bekliyorum ve dinliyorum. Ateş

konusuyor.

Onu göremiyorum ama ısını, parıltısını hissedebiliyorum, gittikçe yaklaşıyor, ağaçların siyah perdesinin arkasından geliyor. Alevlerin tıslaması, vınlaması, çatırtısı ve kükremesi, farklı tonlarda aynı şarkıyı söylüyor. Hepsi aynı şeyi söylüyor.

Sana geliyorum.

Ateşin taraf tutmadığını bilmeme rağmen, ses tonunda kötü niyet duyuyorum. Hava veya diğer elementler gibi, ateş de kötü değildir. Yıkımında kayıtsızdır, yenilenme biçiminde alçakgönüllüdür. Bir kasırga gibi kükreyebilir ve bir 747 uçağı gibi yeri sarsabilir, ama niyeti her zaman tarafsızdır.

Ama burada, şimdi, bu karanlık gölgeli yerde, bana geldiğini söylüyor.

Yeniden doğmamı sağlamayacak.

Sadece yok edecek.

Ateş, sanki yoğun bir otoyolun ortasında kalmışım gibi daha yüksek sesle kükrüyor.

Ağaçların arasından ışık görmeye başlıyorum, yayılan ve yayılan sıcak turuncu bir parıltı, ta ki aniden ateşin bacakları çıkıp, alevlerden oluşan vahşi at sürüsü gibi bana doğru koşmaya başlayana kadar.

Bana doğru koşuyor ve göz kapaklarımın yanmasına, burun deliklerimin kavrulmasına neden olan bir ısı duvarıyla çarpışıyorum.

Çizgi onu geri tutuyor, ateş toprağı yalıyor ama ilerleyemiyor. Yakacak hiçbir şey kalmadı.

Daha önce defalarca yaptığım gibi, hipnotize olmuş gibi alevlere bakıyorum. Yüzler görüyorum. Açık ağızlar, çığlıklar. Ateşe verilen hayvanlar kaçışıyor. Geyikler, ayılar, tavşanlar. Bir kadın görüyorum, her zaman gördüğüm kadın. Hiç kaçmıyor. Hareketsiz durup, görünmeyen gözleriyle beni izliyor, ta ki canlı canlı yanana kadar.

Başından beri öldüğünü hissediyorum.

Bir alev, bir el gibi öne uzanıyor, parmakları toprak çizgisine doğru uzanıyor.

Alevler bir yay çizerek atlar.

Boğazımı sarar, hiç bilmediğim bir acıyla beni sıkar.

Ve o anda, ölüm anımda, korkacak hiçbir şeyin olmadığını anlıyorum.

Sadece rahatlama.

Her şeyin bittiğini.

Artık endişelenmeme gerek yok.

Artık acı içinde yaşamak zorunda olmadığımı.

Artık nefret etmek zorunda olmadığımı.

Dünya yanıp kül oluyor ve karanlık iskelet ormanının bir yerinde, huzur olduğunu biliyorum.

Sadece ulaşamayacağım kadar uzakta.

Nefes nefese uyanıyorum, boğazım ve ciğerlerim içten yanmış gibi. Ama bu bir rüya yüzünden değil. İşten sonra bu çok doğal. Yangınla mücadele ederken sık sık maske taksak da, hasar yine de oluyor.

Nefes almaya çalışarak yuvarlanıyorum, gözlerim tembelce su bardağına ve komodinin üzerindeki haplara, sonra da perdelerin arkasından içeri sızan ışığa odaklanıyor.

Otururken boğazımı temizliyorum, öksürüyorum, sonra şişeden üç hap alıp ağzıma atıyorum ve suyla yutuyorum.

Odanın köşesinden bir hışırtı duyuyorum ve istemeden gülümsüyorum. Ayağa kalkıp, geçen gün evcil hayvan dükkanından aldığım tel kafese doğru yürüyorum ve içine koyduğum ayakkabı kutusuyla göz hizasına gelene kadar çömeliyorum.

Bekleyip izliyorum, kutu titriyor ve sonunda yan tarafına kestiğim delikten bir sürü talaş dökülüyor, ardından büyük gözlü minik bir kafa çıkıyor.

Hala ona bir isim bulamadım. Hala bunu yaptığım için biraz deli olduğumu düşünüyorum.

En büyük yangınlar kontrol altına alındıktan ve yedek ekip kamyonlarla getirildikten sonra ekibimizin eve gönderildiği gün, yangının ormana ulaşmadığı yangın hattının hemen dışında yürüyordum ve yaprakların yanında kıvrılan küçük bir yaratık gördüm. Gözlerini yeni açmış, zayıf, küçük ve ince bir kürkü olan bir yavru sincapti.

Neden böyle bir şey yaptığımı bilmiyorum. Bu işte çok korkunç şeyler gördüm, genellikle bunlara karşı duyarsızım. Ya da belki de tüm bu ölümler yüzünden yaptım.

Bazen, yangın bir alanı tamamen yakıp kül ettikten sonra, içinde kalıp alevlerin yeniden alevlenip alevlenmediğini kontrol ederken, küllerin içinde donmuş vahşi hayvanlar bulursun. Birçoğu yangından kaçamaz ve bazen nükleer beyaz renkteki alevlerle birlikte yanarak yok olurlar.

Ama bu sefer umut hissettim. Sanki bunu yapmam gerekiyormuş gibi. Bu kadar çok şeyin yanıp ölmesini görmekten yorulmuştum. Bu yüzden sincap yuvasını aradım ve terk edilmiş buldum. Anne, yangından kaçmış ve yavrusunu geride bırakmış olabilirdi.

Karar vermiştim. Yavru sincabı aldım ve ceketimin cebine koyarak kampa geri döndüm. Yemekhaneye girip içine kumaş serdiğim bir Tupperware kabı aldım, sonra sağlık görevlilerine gidip yardımcı olabilecek herhangi bir şey istedim. Bana Pedialyte ve tıbbi şırınga verdiler.

Şimdi eve döndüm ve acaba bir hata mı yaptım diye düşünüyorum. Ben hiçbir tür hayvan besleyen biri değilim ve doğru olanın sincabı bir yaban hayatı rehabilitasyon merkezine götürmek olduğunu biliyorum, çünkü bir daha ne zaman çağrılacağım belli olmaz.

Bu yüzden yardıma ihtiyacım var.

Sincap kafasını kutuya geri sokarken onu izliyorum ve dün gece yatmadan önce ona elma püresi ve su verdiğim için yakında onu beslemem gerektiğini biliyorum. Ama bunu tek başıma yapmak istemiyorum.

Erken saat olmasına rağmen cep telefonumu alıp Delilah'a mesaj atıyorum.

Uyanık mısın?

Onun cevabını beklerim ve hemen cevap gelmeyince mutfaka gidip kendime bir fincan kahve yaparım. Maverick birkaç ay önce taşındığından beri fark ettiğim gibi, ev çok büyük, çok boş geliyor. Bu duvarlarda daha önce hiç olmayan bir yalnızlık var, etrafımı saran uğursuz ve karanlık bir şey.

Bunu kafamdan atmaya çalışıyorum ve mutfak penceresinden içeri giren güneşe yüzümü çevirip, kendimi güvende hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Sonra dolaptan bir şişe viski çıkarıp bardağıma bolca döküyorum.

Del cevap verene kadar iki fincan kahve içtim.

Uyandım, ne var ne yok?

Mesaj attım:

Dün gece barda sormak istemiştim ama bir konuda yardımına ihtiyacım var. Gelir misin?

Üç nokta belirip kayboldu. Sonunda:

Ne zaman?

Şimdi.

Neden

Nedense göğsümde bir keskinlik hissediyorum. Normalde Del tereddüt etmez veya soru sormazdı. Belki sadece keyfi yok, ama bu onda nadir olur. En karanlık günlerimde bile o her zaman güneşim olmuştur.

Yardımına ihtiyacım var. Buraya gel.

Gerekirse emir veririm.

Birkaç saniye geçtikten sonra yazdığını görüyorum.

Tamam, biraz bekle.

Rahatlayarak gülümserim ve dolaptan balı çıkarırım, Del'in kahvesini nasıl sevdiğini ve içeri girer girmez bir fincan kahve isteyeceğini çok iyi biliyorum.

O şehrin diğer tarafında yaşıyor, ama küçük bir şehir olduğu için yirmi dakika sonra Del kapımı çalıyor.

Bu da garip, çünkü normalde evin sahibi gibi içeri girer.

Kapıyı açıp ona şaşkın bir bakış atarım.

"Neden kapıyı çaldın? Burada yaşadığımı unuttun mu?"

Bana her zamanki kadar geniş olmayan hızlı bir gülümseme atıyor ve yine de içeri girmiyor. "Misafiriniz var sandım."

Oh. Doğru. O. Julie.

Onunla görüşmeye başladığımda aramızda garip bir durum oluşur mu diye merak etmiştim. Neden aklıma böyle bir şey geldi bilmiyorum, sanırım en son ciddi bir ilişkim uzun zaman önceydi. Del'in o pislik Bobby Barrett ile nişanlandığı zamanlar.

Del ve ben sadece arkadaşız. Hatta o benim kız kardeşim gibidir. Bu tür şeyler hiç önemli olmamalı. Bunun için Maverick'i suçlayacağım, her zaman ikimizin arasında bir şey olduğunu ima ediyor, ama yok.

Bunu hiç düşünmedim değil. Yani, bu çok doğal, değil mi? Del güzel bir kız, her zaman öyleydi. Şu anda bile, sabah güneşinde, sadece gri bir tişört ve siyah tayt giymiş, makyajsız, saçları her zamanki at kuyruğunda, podyum mankeni gibi görünüyor. Yüzü hem keskin hem tatlı, gördüğüm en parlak gülümsemeye sahip.

Sütyen giymemesi de işleri kolaylaştırmıyor. Ona sarkık sarkık bakmamak için gözlerimi başka yere çevirmek zorundayım. Bu kesinlikle kafamı karıştırıyor ve onun ailemden biri olduğunu ve onu bu şekilde düşünmenin bile çok yanlış olduğunu kendime hatırlatmam gerekiyor.

"Hayır, sadece ben," diyorum ona. Sayılır. Kapıyı daha da açıyorum. "Giriş yapacak mısın, yoksa?"

O temkinli bir şekilde içeri girer ve etrafa bakınır. "Beni daha ne kadar merakta bırakacaksın?"

"Ne?"

"Neden buradayım?"

Başka bir yere mi gitmen gerekiyor? Kaşlarımı çatıyorum. "İyi misin? PMS mi?"

Gözlerini devirip omzuma yumruk atar. İşte böyle, şimdi daha iyi. "Kapa çenenî. Hayır, sadece yorgunum... Dün gece geç yattım." Söylediklerini düşünür gibi dudaklarını ovuşturur. "Neyse."

Düşünmeden uzanıp elini bir anlığına tutup, evin geri kalanına çıkan merdivenlere doğru onu yönlendiriyorum. Burası kayak evi tarzında bir dağ evi, yani birinci kat temelde bodrum ve garaj, ikinci katta ise yatak odaları, banyolar, mutfak ve oturma odası var. Burayı yaklaşık beş yıl önce satın aldım ve Mav, Riley'e aşık olup birlikte bir ev bulana kadar benim ev arkadaşımды.

Ana kata ulaştığımızda ve ben elini bırakmaya başladığımda Del'in elini oldukça hızlı bir şekilde çekmiş gibi geldi, ama bu benim hayal gücüm mü bilmiyorum. Bunu görmezden gelip onu yatak odama götürdüm.

O, her şeyden önce kafesi fark edip durdu ve onu işaret etti. "O ne?"

"İşte bu konuda yardımına ihtiyacım var," diyorum ona.

Ben kafesi açıp kutuyu çıkarırken o geri çekildi ve kutuyu komodinin üzerine koyduktan sonra kapağını açtı.

"Aman Tanrım," diyor nefes nefese, elini göğsüne koyarak. "O bir... bir yavru *sincap* mı?"

Gülümsemeden edemiyorum. Sincap oturmaya çalışıyor ya da oturmuş, yatağının derinliklerine gömülmüş, kocaman gözlerle bize bakıyor. "Aynen öyle."

"Neden bir sincap var?" diye soruyor, sesi hala tiz ve nefes nefese. Parmaklarını sincapta oynatırken, yüzünde hayranlık dolu geniş bir gülümseme var. O kadar ıslık ıslık görünüyor ki, göğsüm sıcaklıkla doluyor. İnsanlar üzerinde yarattığı etki inanılmaz, ama o bunun farkında bile değil.

"Yetim kalmış. Yangın hattının hemen yanında, bir yuvanın yanında buldum. Yanmamış tarafta. Annesi yangından kaçmış olmalı ama bunu geride bırakmış."

"Zavallı şey," diye mırıldanıyor ve yemin ederim ki kafa eğip ona bakıyor. Sonra Del bana yumuşak bir bakışla bakıyor. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

Omuz silkiyorum. "Ben de yapamıyorum. Sanırım her şeyin sürekli ölmesinden bıkmıştım. Bu küçük adamı bırakamazdım."

Bana bir an bakıyor, ben de onun gözlerine bakıp ne düşündüğünü merak ediyorum. Bazen bana hak etmediğim bir hayranlıkla bakıyor. Bunun işimden kaynaklandığını düşünüyorum çoğu zaman. İnsanlar senin orman itfaiyecisi olduğunu öğrendiklerinde sana inanılmaz bir saygı duyuyorlar. Ama düşündüğümde, Del büyürken de bana öyle bakardı. Nedenini Tanrı bilir. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadım.

Boğazımı temizledim. "Neyse, yardımına ihtiyacım var. Ne halt ettiğimi bilmiyorum."

Kafasını sallayarak sincaplara geri dönüyor. "Sen benim yapacağımı mı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum, sen bir kadınsın. Annelik yapabilecek birine benziyorsun," diyorum ona.

Gözlerini devirir. "Sen de öyle görünüyorsun, bu küçük şeyi şimdiye kadar hayatta tutmuşsun. Yani geri döndüğünden beri bir yavru sincap mı var?"

Başımı sallıyorum. "Onu bir vahşi hayvan rehabilitasyon merkezine vermem gerektiğini biliyorum, bu yüzden sana geldim."

O dikleşir ve bana alaycı bir gülümseme atar. "Fox, ben birçok şeyim ama vahşi hayvan rehabilitasyon uzmanı ya da yavru sincap annesi değilim."

"Yakında tekrar çağrılacağım, Okanagan'da yangınlar çıkmaya başladı bile. O zaman ona kim bakacak?"

"Erkek olduğunu nereden biliyorsun?" diye sorar, sincaplara tekrar gülümseyerek. "Kontrol ettin mi?"

"Onu besliyorum. Gel, nasıl yapıldığını göstereyim."

"

Elimi uzatıp sincapı dışarı çıkardım ve nazikçe elimde tuttum. , önceden bebek mamasıyla doldurduğum şırıngayı çıkarıyorum. Sincap hemen minik elleriyle uzanıp parmaklarımı ve şırınganın ucunu tutarken, ben çok yavaşça elma püresini şırıngadan sıkıyorum. Kalbinin cildime hızla çarptığını hissedebiliyorum ama korkmadığını biliyorum. Bu küçük adam henüz korkuyu bilmiyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldayarak yaklaşan Del, izlemeye başlar. "Fox, bu gördüğüm en sevimli, en değerli şey. Öleceğim galiba."

"Şu ana kadar oldukça kolay," diyorum, sincap sosu hevesle yalarken. "Bunu ve bebek maması arasında değiştireyordum. Merak etme, hepsini araştırdım. İnternetteki yardım siteleri de bunu öneriyor."

"Ben de deneyebilir miyim?" diye sorar Del umutla.

"Buyurun." Sincabı nazikçe alıp Del'in ellerine koyuyorum, sonra şırıngayı ona veriyorum. Sincap beslenmeye biraz tereddütlü görünüyor — sanırım bana alıştı — ama Del ona şefkatle gülümsediğinde, sincap sonunda tekrar yemeye başlıyor.

"O çok sevimli," diyor yumuşak bir sesle, büyük gözleriyle bana bakarak. "Adı var mı?"

"Şu ana kadar bulabildiğim tek isim Squirrel Nutkin. Hatırladın mı? Annen bir yıl doğum günün için sana Beatrix Potter'ın kitaplarını almıştı."

Bir an gururlanmış gibi görünüyor, sonra başını sallıyor. "Yok canım. O hikayeyi hatırlıyor musun? Baykuşu alay ediyor, onu bir şey yapmaya kışkırtıyor, sonunda baykuş kuyruğunu ısıyor. Onu suçlayamam. Squirrel Nutkin pisliğin tekiydi."

Gülüyorum. "Ben de pisliğin tekiyim, o da bana çekmiş." "Evet, haklısın."

Ona alaycı bir gülümseme attım. "Selam."

"Sen benim tarzım bir pisliksin," diyor. Sonra yemin ederim ki bu sözüm üzerine kızarıyor. Hızla boğazını temizliyor. "Neyse, isme dönelim."

"Sen isim ver."

"Neden ben?"

"Çünkü ona sen bakacaksın."

"Fox," diyor, bakışları keskin. "Bu sorumluluğu bana veremezsin."

Omuz silkiyorum. "Yardıma ihtiyacım var. Kasabada bir vahşi hayvan rehabilitasyon merkezi bulabilirsin. Ben gittiğimde ona bakacak birine ihtiyacı olacağını biliyorum ve o kişi sen olmalısın."

"Julie ne olacak?" diye sorar hafif bir sesle, gözleri sincapta.

Kaşlarımı çattım. "Julie ne olacak?"

"O senin kız arkadaşın, değil mi? Belki de ona o bakmalı."

Sesinde sanki bir meydan okuma duyuyorum. "Del. Sen en yakın arkadaşımın. Maverick hiç ortalarda yok ve köpeğinin onu yemeye çalışacağından eminim. Babam muhtemelen onu vurur. Büyükbabam ise onu beslemeyi unuttur. Shane..."

"Evet, neden Shane'e sormuyorsun?"

"Hayır," diyorum çabucak, onu bu işe karıştırmak istemiyorum. "Şu anda çiftlik ve düğünle çok meşgul. Rachel de öyle. Riley de Maverick kadar meşgul, özellikle de artık birlikte yaşıyorlar ve her fırsatta aptallar gibi sevişiyorlar. Bir de takımdaki arkadaşlar var, onlar da pek yardımcı olmuyorlar. Sen benim tek umudumsun Del," diyorum ona en iyi Prenses Leia sesimle, ki pek iyi değil.

"Peki ya Julie?"

Tanrım, neden Julie'yi bu kadar takmış?

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Julie harika, ama biliyorsun, sadece birkaç haftadır çıkıyoruz ve çoğu zaman ben yoktum."

"Onunla nerede tanıştın?" Sesi alçaldı, daha sessizleşti. Sanırım bunlar tamamen normal sorular, özellikle de ikisini daha dün gece tanıştırmıştım ve Del barda çok meşgul olduğu için hiç konuşma fırsatları olmamıştı.

"Birkaç ay önce Vancouver'dan buraya taşındı, sonbaharda lisede öğretmenlik yapacak. Matematik."

"Oh," dedi. "O zaman akıllı bir kız."

Ona tuhaf bir bakış attım. "Tabii ki akıllı. Akıllı olmayan biriyle çıkar mıyım sanıyorsun?"

"Bilmiyorum," diyor dikkatlice. "Seni hiç kimseyle görmedim."

Bu konuda haklı ama yine de. "Neyse, marketten tanıştık."

"Ne kadar tatlı."

"Senin onaylayacağını düşünmüştüm," diyorum, sinirlenerek.

"Neden öyle düşünüyorsun?"

Birkaç saniye boyunca birbirimize bakabiliriz, ta ki yemeğin bittiğini ve sincabın onun elinden kurtulmaya çalıştığını fark edene kadar.

"Ver onu bana," diyorum ona, ellerini açıp onu alıyorum. Bazen onu bornozumun cebinde dolaşırken bırakıyorum ama şimdi onu kutusuna, sonra da kafesine geri koyuyorum.

Etrafımızdaki havada bir değişiklik var, daha önce hiç olmayan bir gerginlik var. En azından benim fark ettiğim kadarıyla. Del kıskanmadıkça, Julie ile çıkmamın işleri neden daha da kötüleştireceğini anlamıyorum.

Bu düşünce yavaşça beynime sızıyor. Del gerçekten Julie'yi kıskanıyor olabilir mi?
Neden?

"Hey," diyorum ona sertçe, bir adım yaklaşarak. "Julie konusunda endişelenmene gerek yok."

"Endişelenecek bir şey yok mu?" diye sordu, bana bakarak.

Elimi omzuna koyuyorum, yumuşak çıplak teninin sıcaklığı avucumda elektrik gibi hissediliyor. Hafifçe sıkıyorum. "Sen her zaman en iyi arkadaşlarımdan biri olacaksın, Del. Maverick dışında beni en iyi sen tanıyorsun. Her zaman öyle oldu. Başka biriyle çıkmaya başlasam da bu değişmez. Bunu bilmelisin."

Elimi çekene kadar yavaşça kaskatı kesildi ve zorlukla yutkundü. "Biliyorum. Julie'nin harika birine olduğundan eminim. Onunla tanışmadığım için üzgünüm."

"Yarın akşam çiftlikte akşam yemeğinde tanışırsınız. Sen ve annen de geleceksiniz, değil mi? Tabii bu sadece büyükbabamın dileği değilse."

"Hayır," diyor sessizce. "Geliyoruz."

"Harika," diyorum ama lanet olası bir nedenden dolayı sesim zorlama çıkıyor. "Peki, sincap meselesi..."

O iç çekip ellerini yüzüne götürdü. "Tamam. Onu alacağım."

"Şimdi almana gerek yok, ben yokken buraya gel, onu besle, onunla vakit geçir."

"Onu tamamen almanı istediğini sanmıştım," diyor kollarını kavuşturarak. "Sonra ona uygun bir ev bul ya da doğaya geri bırak."

"Öyle... ama belki ortam değişikliği onun için çok sarsıcı olur." Aslında, ben yokken Del'in benimle kalmasını istiyorum. Gitmekten nefret ediyorum, işin baskısından, gerginliğinden ve tehlikesinden nefret ediyorum, bir saniye sonra ne olacağını bilememekten, sonra eve gelip bu boş yere girmekten nefret ediyorum. Sessizlik, boşluk, bazen beni boğmaya başlıyor. Panik atak ya da arkadan gizlice yaklaşan bir şey. Zihnim dolaşmaya başlıyor, sonra hızlanıyor, kalın ve karanlık bir şeye doğru.

Del burada olsaydı, her zamanki gibi buraya sıcaklık ve hayat katardı. Bizim uğrak yerimiz olan The Bear Trap bile, o burayı satın aldığından beri yepyeni bir hayat ve canlılık kazandı. O, her şeyi altına çevirme yeteneğine sahip.

"Emin misin?" diye sordu sonunda, düşünür gibi görünüyordu. "Eminim."

"Tamam," diyor. Dudaklarının köşelerinde küçük bir gülümseme beliriyor. "Bir şartla."

"Ne?"

"Ona bir isim ver. Hemen. Ve hayır, Squirrel Nutkin olmaz."

Sincabın minik yüzüne bakarken bir an dudaklarımı ısırdım. Bir an ona Avocado adını vermeyi düşündüm, çünkü daha önce verdiğim avokado parçacıklarına bayılmıştı. Sonra yanlarındaki kırmızı tüyler ve minik boyutu aklıma bir fikir verdi.

"Conan," diyorum ve bunu söylediğim anda, bu ismin ona çok yakıştığını hissediyorum.

Del pek etkilenmiş görünmüyor. "Conan O'Brien gibi mi, yoksa Barbar Conan gibi mi?"

"İkisi de. Küçük olabilir ama güçlüdür."

O gülüyor. "Tamam. Sanırım Conan ile idare etmek zorundayız." Telefonuna bakıyor. "Oh, gitmem gerek."

"Neden?" diye soruyorum. "Smitty's'te öğle yemeği yiyelim diye umuyordum."

Sanki söylediklerim onu tamamen şaşırtmış gibi başını bana doğru eğiyor. Gözlerinin arkasında bir şeyler dönüyor ama ne düşündüğünü bir türlü anlayamıyorum.

"Annemin doktor randevusu var, onu götüreceğim," diye açıklıyor sonunda, yatak odamdan çıkıp merdivenlere doğru yönelirken. "Yarın akşam görüşürüz."

Bana hafifçe el salladı ve öylece gitti, beni ve Conan'ı yine o garip gerginlikle baş başa bıraktı.

DELILAH

Annem benim dayanağımdır. Gerçek bir babam olmadan büyümüş olsam da, o kadar kadınsı ve cesur ki, hiçbir şeyim eksikmiş gibi hissetmememi sağlıyor. Beni, olası tüm boşlukları dolduracak kadar çok seviyor. Nelson çocuklarını da aynı şiddetle seviyor ve onların kaybettiklerini telafi edebilmeyi umuyor.

Ama Nelsonlar için kaybı benimkinden çok daha büyüktü. Babam ölmedi. Sadece gitti. Elbette büyürken terk edilme sorunlarıyla başa çıkmak zorunda kaldım, ama ergenlik çağımda bir dönem bana ulaşip konuşmak istedi, hayatımın bir parçası olmaya çalıştı. Ben hayır dedim. Ona ihtiyacım yoktu. En azından o zamanlar, ergenlik gururuyla beslenen ben, ona ihtiyacım yoktu.

Ancak Shane, Maverick ve Fox için annem, bir sabah nehirde boğulan annelerinin yerini asla dolduramazdı. Shane'in en kolayını yaşadığını söyleyebilirim, annesi öldüğünde o daha bebektir. Onunla ilgili hiçbir anısı yok. Ancak doğum sonrası depresyonun annesinin intihar etmesine neden olduğu için suçluluk duygusuyla mücadele etmek zorunda.

Tabii ki bu Shane'in suçu değildi, ama Fox gençken suçu hemen başkasına atardı. Bu yüzden ikisi birbirine yakın değiller ve ben bunun çok geç olmadan halledilmesini diliyorum. İkisi de tehlikede olduğunu düşünmüyorum — Fox'un işi hariç — ama hayat çok kısa ve bir şey içini yakıp kavurursa, onu aşmak o kadar zorlaşır. Aslında, bazen Fox'un içindeki karanlık ve öfkenin parıldadığını görüyorum ve

Bunun büyük bir kısmının bununla ilgisi olduğunu biliyorum. Ancak her defasında bu konuyu açmaya çalıştığımda, o hemen kapıyı kapatıyor. Onun içindeki şeytanlar asla tartışmaya açık değil.

Ve bu korkunç olayı nehirde keşfeden Maverick olmasına rağmen, bunu en çok Fox'un kalbi yaktı. O en büyükleri, annesine en yakın olanı. Onun öldüğü gün, Fox'un kalbindeki ışığın sonsuza dek söndüğünü hayal ediyorum. Büyükbabası Dick'in bana defalarca anlattığına göre, annesi ölmeden önceki Fox, şu anki Fox'tan çok farklı bir çocukmuş.

Belki de bazı yönlerden bu yüzden ona bu kadar çekiliyorum — onda benim bile göremediğim katmanlar var, o cesur ve sert görünüşünün altında bir yerlerde güzel bir ışık. Ayrıca biraz kurtarıcı kompleksi de var sanırım, ama bu o kadar da nadir bir şey değil. Kaç kız bir erkeği kendinden kurtarmak ve gizli kalbini ortaya çıkarmak istemiştir ki?

Tek sorun, bu şekilde hissettikçe kendime daha fazla zarar veriyorum. Yıllardır çok iyiydim ve sonunda bu durum doruk noktasına geldi. Acı nihayet kalbimin çatlaklarına yerleşmeye başladı, artık görmezden gelemeyeceğim bir şey.

Bunu ilk fark eden annem oldu.

"Delilah," diyor bana yumuşak bir sesle, ben ocak başında durmuş, tencerede kemik suyunu yavaşça karıştırırken ve yağın yüzeye çıkmasını izlerken.

Ona bir göz attım ve iyi olup olmadığını merak ettim. Ses tonu, ağrısı şiddetlendiğinde kullandığı ses tonuyla aynıydı. Annem çok şiddetli artrit hastası ve bu hastalık zamanla kronik yorgunluk ve diğer otoimmün rahatsızlıklara dönüştü. Bu yüzden Robert'tan ayrılıp evden taşındıktan sonra annemin evine geri döndüm. Bazı günleri iyidir ve ona uyguladığım özel paleo diyetiyle (tabii ki diyetine sadık kaldığı zamanlarda) giderek iyileşiyor gibi görünüyor, ama sık sık yardımına ihtiyaç duyuyor ve mümkün olduğunca yemekleri pişirip evi temizliyor, onun için elimden geleni yapıyorum.

"Ne?" diye soruyorum, umarım ciddi bir şey değildir. Bazen aldığı ilaçlar onu yorgun veya endişeli yapabiliyor.

Ama gözleri uyanık ve yumuşak bir bakışları var. Son zamanlarda çok sık gördüğüm bir bakış.

"İyi misin?" diye soruyor, beni dikkatle izliyor.

Onu yatıştırmak için gülümsüyorum. "Tabii ki iyiyim. Neden iyi olmayayım ki?" Olmayayım?"

Beni incelemeye devam ediyor, sonra iç çekip masaya oturuyor.

. "Bu gece gitmek zorunda değiliz, biliyorsun. Hank'e kendimi iyi hissetmediğimi söyleyebilirim. Artık alıştılar."

Bu düşünce beni rahatlatmasına rağmen kaşlarımı çattım. "Neden gitmeyelim ki? Gerçekten iyi hissetmiyor musun?"

"Ben iyiyim. Endişelendiğim sen."

Bunu duyunca sertleşiyorum ve çorbayı iki büyük bardağa döküyorum. "Ben iyiyim anne, gerçekten."

Kupayı yanına koyuyorum ve bu konuyu kapatması için Tanrı'ya dua ediyorum çünkü bu konuyu açmak istemiyorum. Dün sabah Fox'un evine gittikten sonra, en ince iplikle bir arada tutuluyormuşum gibi hissediyorum.

"Tatlım, bana her şeyi anlatabilirsin," diye yalvarırcasına söyler, ben yanına otururken. "Son zamanlarda çok üzgün görünüyorsun. Saklamaya çalıştığını ve cesur bir yüz takınıp kocaman gülümsediğini biliyorum ama... bunu senden hissedebiliyorum. Bir anne bunu hissetmez sanma."

Yutkunmaya çalışıyorum ama boğazım tıkanmış gibi. Gözlerimi çorbamın fincanına çevirip ona odaklanmaya çalışıyorum, duygularımı bastırmak, o acı verici düşünceleri kafamdan uzak tutmak için. "Ben iyiyim," diyorum ama sesim kısılıyor.

Elini benim elimin üzerine koyuyor ve ben, hafifçe titreyerek parmaklarını açmaya, tutunmaya çalışmasını izliyorum. Kırıksıklıkları, güneş lekeleri ve damarları bana çok tanıdık geliyor, ama birden zamanın çok hızlı geçtiğini fark ediyorum.

"Delilah," diyor, parmaklarımı sıkıca tutarak. Ve bu kadarı yeterli.

Gözyaşlarıma boğuluyorum, o kadar yüksek sesle ağlıyorum ki çorba neredeyse fincandan dökülüyor.

Annem ayağa kalkar ve bana doğru eğilir, beni kollarına sarar, elinden geldiğince sıkı tutar. "Her şey yolunda," der

sakinleştirici bir sesle, titrek eli başımın arkasına iniyor ve beni yeniden küçük bir çocuk gibi hissettiriyor. "Hepsini dışarı çıkar."

Ve ben de öyle yapıyorum. Ağlıyorum, ağlıyorum, ağlıyorum, içimi kaplayan korku, reddedilme hissi ve üzüntüyü dışarıya döküyorum, sınanmış kalbime hayat veriyorum.

Sonunda sakinleşene kadar sanki yıllar geçiyor gibi geliyor, başım zonkluyor, gözlerim yanıyor, burnum tıkalı.

Annem elimi tutup beni oturma odasındaki kanepeye götürüyor, oturtuyor, sonra bir kutu mendil ve muhtemelen ılıklaşmış kemik suyunu getiriyor.

"Bu Fox yüzünden mi?" diye sorar sonunda.

Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum. Nasıl anladı?

"Tatlım, onun bir kız arkadaşı olduğunu biliyorum," dedi nazikçe. "Vernalee'yi akşam yemeğine ne getirmem gerektiğini sormak için aradığımda, onun biriyle görüştüğünü, Julie olduğunu ve onun da orada olacağını ağzından kaçırdı."

Derin bir nefes alıyorum ama yine de boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Konuşmaya cesaret edemeden başımı sallıyorum.

"Del... ona aşıksın, değil mi?"

Yine ağlama, kendini topla, inkar et, inkar et, inkar et.

Ama ona inkar edemem.

"Evet," diye fısıldadım, sesim titriyordu. "Onu seviyorum. Arkadaş olarak değil. Ondan daha fazlasını hissediyorum. Çok daha fazlasını."

"Bunu söylemek istemem ama, bu günü bekliyordum, biliyorsun," diyor.

Merakla ona bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Ah, tatlım. Benim için her zaman çok açıktı. Seni tanıyorum. Seni ben büyüttüm. Onu da ben büyüttüm. İkinizi birlikte. Ve sen Fox'a hiç kimseye bakmadığın gibi bakıyorsun. Hiçbir erkek arkadaşına, Bobby'ye bile. Sadece bunun farkında mısın, değil misin emin olamadım."

"Farkındaydım," diyorum ona, birdenbire kendimi çok yorgun hissederek. "Sadece sonunda geçeceğini düşünmüştüm. Düşündüm ki... belki bu normaldir, sadece bir hoşlanmadır. O benim arkadaşım, neredeyse kardeşim gibiydi ve herkesin yapacağı gibi ona ilgi duyuyordum. Yani, ona bir bak."

Bana solgun bir gülümseme atıyor. "Çok yakışıklı bir adam. Ama çok sorunlu da."

"Biliyorum. Ama onu suçlayabilir misin? Yaşadığı onca şeyden, işinden sonra..."

"Bu bir kısmını açıklıyor, ama her şeyi değil," diyor düşünceli bir şekilde. "Fox'un her zaman anlaşılması zor bir çocuk olduğunu biliyorsun, ama bildiğim bir şey var ki, onun içinde mutlu olmasını engelleyen bir şey var. Bunu onun büyürken açıkça gördüm. İyi bir çocuktü ve öfkeli olmasına rağmen iyi bir çocuktü. Yine de bazen onu izlerdim. Aslında sık sık izlerdim. Şimdi seni endişelendiğim gibi onu da endişelendiriyordum. Onun içinde ona acı veren bir şey olduğunu biliyordum. Fark ettiğim şey, güldüğü zamanlarda, mutlu olduğu zamanlarda bile, o mutluluğu hak etmediğini düşünerek kendini tuttuğuydu."

Ben de bunu fark etmiştim elbette. Ama birini bu kadar uzun süredir tanıdığınızda, onun sıkıntıları bile onun bir parçası haline gelir. İyi yanlarıyla olduğu kadar kötü yanlarıyla da başa çıkmayı öğrenirsiniz. Fox çok yönlü biridir, iyi ve kötü yanları vardır ve ben onun her yönünü kabul ettim.

"Ve," diye devam ediyor, "bence bu, dikkatini çekmedikçe hayatının geri kalanında mücadele etmesi gereken bir şey." Bir an durup kemik suyundan bir yudum alıyor. "Oh, bu kemik suyu çok güzel," diyor bir süre sonra neşeyle.

"Güzel. Sağlık gıda mağazasının dondurulmuş ürünler bölümünde yeni bir çeşit denedim." Sonra gerçeklik yine yüzüme çarpar ve kalbim sıkışır. "Fox'un Julie'yi orada tanıştığını biliyor muydun? Hayal edebiliyor musun? Sanki ikisi de son muz için uzanıyor gibi, ucuz bir romantik film gibi."

Annem gülmüyor. "Delilah. Ona söylemelisin." Şimdi ben gülüyorum. "Ne söyleyeyim?"

"Onun için ne hissettiğini."

Kafamı sallarım. "Hayır. Olmaz. Asla olmaz." "Bu herkes için en iyisi."

"Hayır, değil," diye bağıryorum. "Kesinlikle değil. Anne, lütfen, bana inan. Ben hep böyle davrandım. Bu karşılıksız bir aşk ve öyle kalacak."

"Bu, başka birini bulmanı ve mutlu olmanı engelliyor."

"Hayır, engellemiyor," diyorum, sesimi yükseltmemeye çalışarak, ama tanrım, yalan söylüyorum. "Engellemiyor. Doğru erkeği bulduğumda, Fox'a olan hislerim yok olacak."

"Aşk," diyor. "Fox'a aşk hissediyorsun. Ve aşk geçmez. Onu görmezden gelebilir, gömebilirsin, yokmuş gibi davranabilirsin. Ama büyümeye devam edecek ve mutlu bir yerden büyümeyecek. Aşk çarpıklaştı, karışır. Eğer onunla yüzleşmezsen, sonunda seni boğabilir."

"Senin için söylemesi kolay," diyorum ona. "Fox benim en iyi arkadaşım. Bunu mahvetmeye niyetim yok. Onu kaybedemem."

"Ama zaten öyle değil misin?" diye sorar. "Onun için bu kadar üzüldüğünü ilk kez görüyorum. Akşam yemeğini kaçırmak istediğini ilk kez görüyorum. Aklından geçmediğini iddia etme. Fox'a söyle ve bu korkunç yükü kalbinden at."

Ayağa kalkıyorum, artık oturup duramayacağımı hissediyorum. İçimdeki her şey kaynıyor, baskı artıyor.

"Ve o yükü ona mı yükleyeceksin? Bu adil değil. Onun bir kız arkadaşı var. Bu beni nasıl bir insan yapar?"

"Şu anda bir kız arkadaşı var ama ona bir şey söylersen..." sözünü kesip fincanına bakıyor.

"Ne? Bunun büyük bir hata olmayacağını mı düşünüyorsun? Onu seviyorum anne. O beni sevmiyor."

"Bunu bilemezsin," der annem yumuşak bir sesle.

Tanrım. Tanrım, böyle şeyler söyleme, bana umut verme.

Yutkunuyorum. "Sevmiyor."

"Sormadan nasıl bilebilirsin?"

"Çünkü. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmedim. Lisedeyken beni öpme şansı vardı ama yapmadı. Şişe çevirmece oynadık ama o yapmadı."

O kahkahayla güler. "Ah, tatlım. Bunu ona göre mi söylüyorsun? Dinle, Fox'un ne hissettiğini veya ne düşündüğünü bilmiyorum. Ama ikinizin birlikte büyümesini izledim. Aranızda bir kimya var. Çekiciliğin temeli orada. İkiniz de birbirinizle çok iyi anlaşılan güzel insanlarsınız. Aranızdaki bağ çelikten daha güçlü."

ve ne olursa olsun, bu bağı bozamayacağını biliyorum. Onu oturup hislerini anlatırsan, kalbine koyduğun kafesten sonunda kurtulmakla kalmayacak, ona da düşünmesi için bir şey vermiş olacaksın. Belki ona da aynı özgürlük hissini yaşatırsın.

Katılmıyorum. Bunların hiçbirisi mantıklı değil. Fox bunu "düşünmeyecek". Onu korkutup kaçıracağım. Aramızdaki bağı koparacağım. Bildiğim kadarıyla, Julie ile olan ilişkimiz daha da ciddiye gidecek. Sincabı kurtarmak için ve sonra öğle yemeğine davet ettiği kişi ben olabilirdim, ama bu sadece eski alışkanlıklar. Her zaman onun emrinde olan kişi bendim. Artık bundan utanmıyorum bile. Gençken, sırf o istedi diye bazen ödevlerini yapardım.

"İşe yaramaz," diyorum ona. "Sen içinde bulunmadıkça bilemezsin, ben içindeyim. Uzun zamandır buradayım, daha fazlasını kaldırabilirim. Ayrıca, belki Julie ile ciddiye alırlar, belki de Julie onunla birlikte olmak için yaratılmıştır ve belki de ben araya girip her şeyi mahvetmemeliyim."

"Diline dikkat et," diye uyarıyor annem.

Gözlerimi deviriyorum. "Her neyse, sonunda sana anlattığıma sevindim. Tanrı biliyor, bunu birine anlatmam gerekiyordu. Ama yapabileceğim tek şey bu. Bir gün bunu atlatacağım, yemin ederim. Bunun beni deliye çevirdiğini biliyorum ama... hayat böyle. Bu benim hayatım."

Bana sert bir bakışla bakar, kafasında bir şeyler düşünür. "Sana ne yapacağını söyleyemem, Del. Tek yapabileceğim yanında olmak ve kararlarının arkasında durmak. Sen akli başında, yetişkin bir kadınsın ve seninle çok gurur duyuyorum. Ama bu kadar büyük bir sır saklamanın sonuçları olacağını bilmelisin."

Bu sır değil, demek istiyorum. Büyük bir sır değil.

Ama bu yalan olurdu.

Devam ediyor: "Karşılıksız aşk, kalp için zehirdir. Zamanla yavaşça etki eden bir şey, sütü azar azar, gün be gün arsenik katmak gibi. Yüzeyde fark edilmez ama içini yok eder. Aşk verir, verir, verir ama sen onu serbest bırakmazsan, senden hiçbir şey kalmayana kadar senden alır."

Siktir. Annem genellikle nasihat vermeyi sever ama onu hiç bu kadar ciddi görmemiştim, özellikle de aşk gibi kişisel bir konuda. Bunun babamla bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum. Yıllar boyunca birkaç erkekle ara sıra çıkmış olsa da, hiçbirisi onunla kalıcı bir ilişki kurmayı başaramadı.

Uzun zamandır bekleyen itirafım, gözyaşları ve kötü aşk derslerine rağmen, annem ve ben yine de akşam yemeğine çıkmaya karar verdik. Bir bakıma, her şey hakkında daha iyi hissediyorum, muhtemelen annemin gerçeği bildiğini bildiğim için. Yanında, seni destekleyen biri olması iyi hissettiriyor.

Bununla birlikte, akşam için kendimi güzel göstermek için biraz daha fazla zaman ayırıyorum. Normalde saçlarımı at kuyruğu yapar, kot pantolon veya şort ve bol bir tişört giyerim ve işim biter. Bu sefer saçlarımı açık bırakmaya karar verdim. Saçlarım şaşırtıcı derecede uzun, göğüslerimin altına kadar uzanıyor, üzerine sürdüğüm serum sayesinde parlak, güneşte kaldığımda oluşan altın rengi çizgilerle açık kahverengi. Genelde saçlarımın omuzlarıma veya yüzüme değmesini sevmiyorum, bu yüzden genelde topluyorum ama bu akşam için katlanacağım.

Hafif bir makyaj da yapıyorum: renkli nemlendirici, lekeli pas rengi göz farı ve ela gözlerimi ortaya çıkarmak için birkaç kat maskara, biraz şeftali rengi dudak kremi ve hafif altın rengi bir highlighter. Kıyafet olarak, Dick'in kesinlikle dalga geçeceğini bildiğim dizleri yırtık siyah skinny jean pantolon ve sade beyaz V yakalı tişört giyiyorum.

Sonra en önemli parçayı ekliyorum: tilki kolye ucu olan bir kolye. Fox, bir yıl önce komşu kasabaya birlikte gittiğimiz bit pazarından almıştı. "Tilkiye aldırma"yı hatırlamak için olduğunu söylemişti. Tabii ki çok kötü bir kelime oyunuydu ama o gün ona yirmi kez aşık olduğuma yemin edebilirim. Takıları pek sevmediğim için kolyeyi sık takmıyorum ama her zaman görebileceğim bir yerde, aynamın üzerinde asılı duruyor ve hiçbir "tilki" verilmemiş oluyor.

Aynadaki yansımama gülümsüyorum ama gülümsemem gözlerime ulaşmıyor. İyi göründüğümü biliyorum ama aynı zamanda, en iyi ve en kötü halimi görmüş olan Fox gibi biri için bunun pek önemi olmadığını da biliyorum. Neyse, yeni bir şey denemenin zararı olmaz.

Annem ve ben arabaya biniyoruz ve kısa sürede kasabanın sınırlarını geçip Queen's River Köprüsü'nü aşarak Ravenswood Çiftliği'ne doğru yola çıkıyoruz. Güneş batıdan alçalmaya başlamış. Nelson'ların çiftliği, nehrin kuzey tarafının neredeyse tamamını, Cherry Peak ile Willow Lake arasında kaplıyor. Bu yoldan, arazinin tüm vahşi güzelliğini, yuvarlak tepelerini, ponderosa çamları arasındaki adaçayı ve çim kümelerini görebilirsiniz. Sığırlar ve atlar, kadife altın rengi arazide dağınık noktalar gibi duruyor. Burası benim büyüdüğüm yer ve benim için her zaman özel bir anlamı var.

Ama milyonlarca kez yaptığım bu yolculukta ilk kez gerginim.

Sadece annem benimle o konuşmayı yaptı diye, şimdi onunla konuşmam gerektiğini kafama takmış değilim (konuşmayacağımı bilsem de). Her şey kırılma noktasına gelmiş gibi hissediyorum. Belki de benim söyleyeceğim bir şey olacak. Belki Fox'un yapacağı bir şey. Ya da Julie'nin. Belki onun taşınacağını ya da evleneceklerini duyuracaklar. Daha çılgın şeyler de oldu.

Ne olursa olsun, bir şeylerin değiştiğini ve bu değişimin iyi yönde olduğunu biliyorum. Havada çok fazla elektrik var ve fırtına belirtisi bile yok.

"Geldik," diyor annem, ben arabayı Maverick'in kamyonetinin yanına park ederken, diğer tarafta Fox'un orman yeşili Jeep'i duruyor. Elimi okşuyor. "Her şey yoluna girecek. Nelson'larda her zamanki gibi."

Ama eve adımımızı attığımız anda bunun doğru olmadığını anlıyoruz.

İlk gördüğüm kişi Julie.

DELILAH

Julie, kısa saçları ve elmacık kemikleriyle, Vernalee'nin önlüklerinden birini giymiş, elinde bir kadeh şarapla mutfakta duruyor. Rachel ve annesi Vernalee de önlük giymiş, bir şeye gülüyorlar. Julie kendini evindeymiş gibi hissediyor.

Oturma odasında Fox, bir bira ile kanepede oturmuş Maverick ile bir şey konuşuyor. Shane, Dick ve Hank masanın etrafında viski içiyorlar, Dick ise sanki hepimiz büyük bir yemek yemeye hazır değilmışiz gibi bir paket patates cipsi yiyor.

Tek eksik kişi Riley.

Yine de, annem ve ben, ait olmadığımız bir ailenin huzurunu bozuyormuşuz gibi hissediyorum ve burada büyüdüğümü düşünürsek, bu çok garip bir duygu.

Annem de aynı şeyi hissedip hissetmediğini görmek için ona bakıyorum, ama her zamanki gibi herkese gülümsüyor, bu yüzden bunun sadece benim kafamda olduğunu düşünüyorum.

"Geciktiğimiz için özür dileriz," diyor, ama hiç geç kalmadık. Sonra kartal gibi gözleri Dick'in elindeki cipsleri fark ediyor. "Dick, ne yapıyorsun, iştahını böyle kaçırıyorsun? Shane, Hank, trans yağın ona iyi gelmediğini biliyorsunuz."

Shane ve babası aşırı azarlanmış gibi görünüyorlar, bu da beni neredeyse güldürüyor.

Annem odaya hiç zorlanmadan girerken, ben kapının yanında durmuş, mutfakta Rachel'la kıkırdayan Julie'ye (hain!) ve sonra da kanepede oturan Fox'a bakıp duruyorum. İkisi de beni fark etmemiş gibi görünüyor.

Sonra Maverick çenesini kaldırarak beni fark ediyor ve ben sesimin yüksekliğini kontrol edemiyormuş gibi çok yüksek sesle "Riley nerede?" diyorum.

"Nöbetçi," diyor ayağa kalkarak. "Bira mı, şarap mı istersin?"

Bunu Fox'un değil, Maverick'in teklif ettiğini fark etmeden edemiyorum. Maverick her zaman insanlara değer verdiğini göstermeye çalışmaz. O bu konuda çok iyidir.

"Bir bira harika olur, teşekkürler," diyorum, gözlerimi Fox'a bakmak yerine ona dikerek. "Çalışmak zorunda kalması çok kötü."

"Bence o aldırılmaz," diyor Fox ve ben bir an bekleyip dudaklarımı sıkıştırdıktan sonra ona bakıyorum.

"Neden öyle diyorsun?" diye soruyorum.

Omzunu silkiyor, bira parmaklarının arasında sallanıyor. "Ailemiz biraz fazla olabilir. Muhtemelen ara vermeye memnundu." Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Farklı görünüyorsun."

"İyi anlamda mı?" diye soruyorum.

Bakışları yine bana dönüyor, sanki beni tamamen içine çekmek için kendine izin veriyormuş gibi. Gözleri bacaklarımdan karnıma, göğüslerime ve sonunda yüzüme doğru kayarken cildimin ısındığını hissediyorum. Yüzündeki ifadeyi okuyamıyorum; gözleri, bakmaya korktuğum bir şeyle parlıyordu.

"Evet," diyor kalın bir sesle. "Güzel, farklı."

"Al bakalım," diyor Mav, o anı bir bıçak gibi kesip biçerek ve bana biramı uzatarak. "Hey, makyaj falan yapmışsın." Gülümsüyor. "Beğendim. Seksi kız kardeşim gibisin."

"Herkes bunu duymak ister, Mav," diyorum gülerek.

Mav elini uzattı ve saçlarımı okşadı, parmaklarının arasında kaydırıldı. "Ve... Aman Tanrım. Bu ne? Senin... saçın mu var?"

"Kapa çeneni," diye şaka yollu söylüyorum ve Fox'a bir kez daha bakıyorum. Maverick'in bana dokunma şeklinden pek hoşnut görünmüyor, her ne kadar öncesinde benim onun seksi kız kardeşi gibi görüldüğüm gerçeği olsa da. Sonra birden, Riley ve Maverick

sadece iş arkadaşı oldukları ve Fox onunla dans ettiği bir akşam yemeğini hatırlıyorum. Maverick ve beni çok rahatsız etmişti.

Belki de bu yüzden Mav'in dövmeli koluna nazikçe dokunuyorum (o Fox'tan bile daha iri ve kaslı) ve "Tanrım, bu kadar ilgi, saçlarımı daha sık salmak zorunda kalacağım" diyorum.

"Ve dudak parlatıcısı," diyor Mav, gözleri dudaklarıma takılmış. "Güzel dokunuş." Bana göz kırpmıyor ve artık onun da benimle aynı sebeplerden dolayı bunu yaptığından eminim. Mav her zaman arkamda olmuştur.

Annem gibi. Şu anda mutfakta Julie ile konuşuyor ve ona nazikçe gülümsüyor.

Mav'in gözleri benimkilerle aynı yere bakıyor ve elini benim elimdeki biraya koyup, eliyle birayı ağzıma götürüyor. "İç şekerim." Neredeyse "*Buna ihtiyacın olacak*" diye düşündüğünü görebiliyorum.

Birayı bir yudum alıp ona minnettar bir bakış atıyorum, sonra Fox ayağa kalkıyor, boğazını temizleyerek yanımızdan geçip mutfaktaki Julie'nin yanına gidiyor.

Hemen başka yere bakıyorum ama Mav hala burada, bana bakıyor. "İyi misin?" diye soruyor nazikçe.

Ona kuru bir bakış atıyorum. "Tabii ki. Neden olmayayım ki?"

Mav dudaklarını sıkarak bir an beni izler. "Kız arkadaşını akşam yemeğine getirmezdin. Kız arkadaşı pek olmazdı."

"Onun adına sevindim." Sıkı bir gülümseme. Bir yudum daha bira. Bunu yapabilirim. "Gerçekten. Zamanı gelmişti."

Mav bir şey söylemek için ağzını açtığı anda, arkamdan Dick'in haykırışını duydum. "Bu yabancı da kim?"

Arkamı döndüğümde Mav'in dedesi şaşkınlıkla gülümsüyor. Eminim beni tanıdı, yani saçlarım açıkken beni hiç görmemiş değil ve o kadar da bunak değil.

Sonra kot pantolonuma kaşlarını çatıyor.

"Delilah, bunu sana söylemek istemezdin ama kot pantolonunda delikler var. Boğa güreşi mi yaptın ne yaptın?"

"Buna moda denir, Dick."

"Eğer günümüzde moda buysa, siz gençler bunu kendinize saklayın," diye homurdanarak, bana küçümseyici bir el hareketi yapıp, ağzına bir cips atarak masadaki Shane ve Hank'in yanına geri dönüyor.

"Delilah tatlım," annem mutfaktan seslenir. "Buraya gel."

Annemin benim dayanağım olduğu ne kadar da çabuk unutuldu.

Mav ile hızlıca göz göze gelip iç çekerek ona doğru ağır adımlarla yürüdüm.

"Julie ile tanıştın, değil mi?" diye sorar annem masumca, bu da Julie ve Fox'un annemin önünde durduğunu ve Fox'un kolunu annemin omzuna attığını fark etmemi sağlar.

Siktir.

Birayı dudaklarıma götürürken başımı sallıyorum ve kalanını yudumluyorum. Tanrım, yardım et.

Annem de öldürmek istiyorum. Ona az önce anlattığım onca şeyden sonra nasıl yapabilir? Yani, ona olan hislerim yüzünden ağladığımı gördü ve şimdi beni bununla yüzleşmeye zorluyor ve...

Oh...

Kahret
sin.

Bu sert sevgi, değil mi?

Ve ben biramı telaşla bitirmeye çalıştığım için hiçbir şey söylemediğim için, Julie beyaz dişleri ve dolgun dudaklarıyla şöyle diyor: "Cuma gecesi hepimiz The Bear Trap'teydik. Bütün yerlilerin neden oraya takılmayı sevdiğini anlıyorum. Harika bir yer."

O hoş bir kız. Hoş olması hoşuma gitmiyor.

"Del birkaç yıl önce orayı devraldı," diyor Fox. Julie'nin omzunu sıkıca kavrarken bana gülümsüyor, normalde dizlerimin titremesine neden olacak bir gülümseme ama şu anda içimdeki öfke ve utanç duygularını alevlendiriyor. "Harika bir iş çıkarmış."

Birayı bitirip boğazımı temizleyerek omuz silkiyorum. "Bilirsin işte. Fıstık kabukları mekana gerçekten klas katıyor."

"Delilah'ı kasabanın bakıcısı olarak görüyoruz," diyor Vernalee, elinde salata kasesini tutarken. "Kocalarımızla veya sevgililerimizle bir süre uğraşmak istemediğimizde onları oraya bırakıyoruz."

Julie gülerek elini Fox'un göğsüne koyar. "İyi bilmek." Ona yaramaz bir gülümsemeyle bakar. "Artık biliyorum."

Yaramazlık yaptığında seni nereye koyacağız?" Acıttı.

Bu *çok acıttı*.

"Del," der Rachel hızlıca, başıyla dolapları işaret ederek. "Masayı kurmama yardım eder misin?"

Kabul ederek bir şeyler mırıldanıyorum, odada başım dönmeye başlıyor ve aceleyle ona doğru gidiyorum. Fox, Julie, annem ve Vernalee'ye sırtımı dönmüş halde, çok az rahatlamış hissediyorum. Yüzüm kızarıyor, kalbim deli gibi atıyor. Tanrım. Kendimi toparlamam lazım, bu delilik.

"Hey," Rachel tabakları çıkarırken bana fısıldadı ve bana uzattı. "İyi misin?"

Keşke insanlar bana bunu sormayı bıraksa.

Ama yapabildiğim tek şey dudaklarımı kanlanana kadar sıkıp başımı sallamak.

Rachel omzunun üzerinden bana bakıp, sonra gözlerini bana dikti. "Bunun tuhaf olduğunu biliyorum." Bir süre durakladı. "Ve sen bana 'sorun yok' demeden önce, seni tanıyorum ve sorun olduğunu biliyorum. Az önce bayılmak üzere gibiydin."

"Kan şekerim düştü," diyorum zayıf bir sesle.

"Hadi millet, yemeğe başlayalım yoksa bir paket daha cips açacağım!" Dick yemek odasından bağırır.

"Sakın yapma!" diye annem karşılık verir.

Hızlıca işimizi hallederiz, Rachel ve ben masayı kurarken Dick, dinleyen herkese ne kadar acıktığını ya da benim delik deşik kot pantolon giyerek nihayet giyinmiş olduğumu söylüyor, sonra Vernalee ve annem yemekleri masaya koyuyor.

Her pazar günü olduğu gibi, rosto çok lezzetli görünüyor. Çıtır çıtır kabuklu kaburga rosto, yeni patates, havuç ve yaban havucu. Yazın hava bu kadar bunaltıcı olsa bile, sıcak ve doyurucu yemekler hiç değişmez. Vernalee ve Rachel Nelson'ların evine taşınmadan önce yemekleri Hank ve Shane yapardı. İkisi de iyi aşçılar ama Vernalee'nin yemeklere ve tüm bu toplantıya ne kadar özen ve emek verdiğini anlamak zor değil.

Maverick ve annemin arasına oturuyorum ve Fox ve Julie tam karşımda otururken yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum.

Söylemeye gerek yok, iştahım tamamen kaçmış olmasına rağmen, yemeğin çoğunu başımı eğik, yemek yemeye çalışarak geçiriyorum. Saçlarını salmanın tek iyi yanının, yüzünü saklayabilmen olduğunu keşfettim, her ne kadar yarısı yemeğine düşse de.

Belki akşam yemeğinde içtiğim şarabın etkisiyle, tatlı geldiğinde – limonlu merengli turtta – cesaretimi toplayıp Fox ve Julie'yi birlikte izlemeye başladım. Sanki bir araba kazasını izlemeye çalışmak gibiydi. İzlemek istemek bile morbid bir şey ve insanın kendini kirli hissetmesine neden oluyor, ama gözlerini alamıyorsun.

Ciğerlerimi sıkıştıran şey müstehcen bir şey bile değil.

Sadece ona dokunuş şekli, bir kolunu omzuna dolaması, parmaklarının kulak memesinin kenarından aşağıya doğru kayması.

Sadece ona bakışları. Şefkatle, sıcaklıkla. Sanki onunla gizli bir dil paylaşıyormuş gibi.

Benim asla bilemeyeceğim bir dil.

Kalpten gelen bir dil.

Sanırım kırılma noktasına geldim.

Düşünmeden ayağa kalkıp, "Biraz temiz hava almam lazım" diye patladım.

Herkesin gözleri üzerimdeyken, Vernalee birine "Ne oldu ona? Hayalet görmüş gibi" diye fısıldarken, ben hızla evden çıkıp dışarıdaki ılık geceye çıkıyorum.

Artık karanlık ve cırcır böcekleri dışında sessizlik hakim. Uzakta, North Ridge kasabası parıldıyor, şehir ışıkları arkasındaki karanlık dağ sıralarına ve onun ötesindeki berrak, yıldızlı gökyüzüne yol veriyor.

Hemen kendimi daha iyi hissediyorum ama bu yeterli değil. Yürümem, kafamı toplamam, kalbimin çökmesini engellemem gerekiyor.

Eğimi aşağıya doğru ahıra doğru yürüyorum. Zor zamanlarda buraya gelmek benim için ikinci bir doğa gibi. Büyürken, evde kavga eden biri olursa - genellikle Shane ve Fox olurdu - kavgadan sonra onları burada, yaralarını yalarken bulurdun.

Şu anda ahır boş, tüm atlar ya padoklarda ya da otlaklarda. Samanlığa bakıp oraya çıkmayı düşünürken arkamda ayak sesleri duyuyorum.

Hemen kaskatı kesildim. Birini duymadan veya görmeden onun varlığını hissedebilmek ne garip.

"Ne oldu sana?" Fox arkamdan sert bir sesle soruyor. Her zamanki gibi. Endişelense bile, bazen endişelenmekten rahatsız olmuş gibi davranıyor.

Derin bir nefes alıp arkanı dönüyorum. "Bilmiyorum," diyorum, sesim ölçülü. "Sadece biraz mide bulantısı hissettim."

Yüzümü dikkatle inceliyor, o kadar dikkatle ki gözlerimi kaçırıp boş tezgahlara bakıyorum. "Belki seni kızdırmışımdır diye düşündüm," diyor.

Beni kışkırtmaya mı çalışıyor?

Gözlerine bakıyorum. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Akşam yemeğinde bana bakamadın bile," diyor ve bana doğru bir adım atarak bir metre uzaklığa geliyor. "Benim yaptığım bir şey miydi? Conan yüzünden mi?"

Son sorusunda o kadar ciddi ki gülmek zorunda kalıyorum. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Hayır, Fox. Bu senin sincapınla ilgili değil. Hiçbir şeyle ilgili değil. Ben sadece... yorgunum."

Bana inanmadığını anlayabiliyorum ve gözlerindeki yoğunluk değişmiş. Gözleri bana daha fazla odaklanmış, sanki beni ilk kez görüyormuş ve etrafımızda başka hiçbir şey yokmuş gibi.

"Bunu seviyorum," diyor, sesi kalınlaşmış. Parmaklarıyla saçlarımdan bir tutam alıyor ve aşağı doğru gezdiriyor. "Saçların çok uzun. Daha sık salmalısın."

Gözlerimi deviriyorum ve kızarmadığımı umuyorum. "Siz erkekler hep aynısınız. Bir kız saçlarını salar, biraz makyaj yapar ve birdenbire onun aslında çok seksi olduğunu fark edersiniz. Sanki *She's All That* filmi gerçek olmuş gibi."

Kahretsin. Son cümleyi yüksek sesle söylememeliydim, çünkü bunlar tamamen varsayımlar ve kendimi bu kadar övmemeliyim.

Ama o sadece gülümsüyor. Gözlerinin köşeleri kıvrılan, çenesinde gamzeler beliren, o küstah, sıcak gülümsemelerinden biri. O böyle gülümsemez pek, ama benim için gülümsediğinde kendimi... yenilmez hissediyorum.

"Del, seni hep seksi bulmuşumdur," diyor, hala gülümsüyor.
Hiçbir utanç ya da tereddüt yok. Öylece söylüyor.

Ve şimdi ben kızarıyorum. "Evet, tabii."

"Ne?" diye sordu, saçımı kulağımın arkasına itti ve... kahretsin... dokunuşu sırtımda sıcak bir titreme yarattı. "Doğru. Yani, kendine bir bak."

Bunu fazla anlamlandırma. Fazla anlamlandırma.

"Şişe çevirmece oynadığımız doğum günü partisini hatırlıyor musun?" diye soruyorum, sesim titriyor.

O başını sallar. "Biraz." Ama elini çekmez, saçlarımla oynamaya devam eder.

Neden birdenbire cesur hissettiğimi bilmiyorum ama öyle hissediyorum. "Şişeyi sen çevirdin ve tam benim önümde durdu. Hiç şüphe yok. Sonra ayağa kalktın, aptalca olduğunu söyledin ve gittin. Fox, biz iyi arkadaşlık ve sen beni öpmek dünyanın en kötü şeyiymiş gibi davrandın."

Koyu kaşları çatıldı ama gözleri sıcak kaldı. "Bunu hatırlıyor musun?"

"Fox. Ben bir kadınıym. Bir erkek beni reddettiğinde bunu hep hatırlarım, özellikle de en iyi arkadaşım ve özellikle de genç yaşıta."

"Ama biz gençtik. Ve ben o zamanlar oldukça aptaldım."

"Beni iğrenç buldun."

Yumuşak bir kahkaha atar. "Sana iğrenç olduğunu düşünmediğime söz veririm." Eli saçımdan ayrılır ve kolumdan elime doğru iner. Bazen Fox elimi tutar ve ben bunun bir anlamı olmadığını bilmeme rağmen, her seferinde bunun bana ne yaptığını fark ediyor mu diye merak ederim. Ama sonra, onun hiçbir şeyin farkında olmadığını düşünmeye başlıyorum.

"Seni öpmedim," diye devam ediyor, "istemediğim için değil. İstemiştim." Yutkunuyor, omuz silkiyor. "Sadece ilk öpücüğümüzün şişe çevirmeceyle olmasını istemedim."

Dur... ne?

"Ne demek istiyorsun? İlk öpücüğümüz mü?" diye tekrar ediyorum, kalbim hızla atıyor.

"Bilmiyorum, Del. O zamanlar, bir gün birlikte olacağımızı düşünmüştüm. Lise boyunca hep...

Sadece harekete geçip sana çıkma teklif etmek için bekliyordum. En azından benden hoşlanıp hoşlanmadığını anlamak için. Ama sonra o büyük kulaklı adamla çıkmaya başladın, adı neydi, Ryan McGee mi? O zaman anladım ki herhalde hepsi benim kafamda uydurma bir şeydi. Sen sadece bir arkadaştın. Hatta bir kardeş gibiydin. Ve ben de senin için sadece bir kardeş gibi idim.

Lanet olsun.

Bu çok fazla, sindiremiyorum. Fox bizim birlikte olacağımızı düşünüyormuş.

O aslında lisede benden hoşlanıyordu!

"şaşırmış görünüyorsun," diyor, kaşlarını kaldırarak. "Bence oldukça açıktı."

"Belli miydi?" diye patladım. "Hayır. Hayır, değildi."

Elimi bırakıp omzunu silkiyor. "Hayatın cilveleri, değil mi? Herhalde böylesi daha iyi oldu. Bizim çıkacağımızı hayal edebiliyor muydun? Bir ift olacağımızı."

Evet, tabii ki evet.

Boynunun arkasını ovuşturuyor, gömleğinin kenarı biraz yukarı kalkıyor ve inanılmaz derecede sıkı ve düz bir karın ortaya çıkıyor. Yanaklarım yanıyor gibi.

Devam ediyor. "Eminim seni kızdırmak için aptalca bir şey yapardım, sen de beni terk ederdin ve bu arkadaşlığımızı mahvederdi. ıkmış olsaydık, bugün burada böyle duruyor olmazdık."

"Rachel ve Shane lisede çıkmışlardı ve şimdi evleniyorlar," diyorum sessizce.

"Hayatım, sen ve ben Rachel ve Shane değiliz. Onlar birbirlerine geri dönmeyi zar zor başardılar."

Başımı sallıyorum. "Haklısın," diyorum.

Ve muhtemelen haklıdır. Bana sorsaydı, kesinlikle evet derdim. Ama ilişkimizin ne kadar sürerdi kim bilir? Fox lisedeyken şimdi olduğundan daha da değişken ve huysuzdu, ben de tam bir deliydim. Muhtemelen çok fazla gözyaşıyla sona ererdi.

"Bu soruna cevap oldu mu?" diye soruyor.

"Ne sorusunu?" diyorum, sesim artık fısıltıdan da az.

"Senin seksi olup olmadığını düşündüğüm hakkında," diyor, dolgun dudaklarında küçük bir gülümsemeyle. "O zamanlar gördüğüm en güzel kızdın ve hiçbir şeyin değiştiğini söylemek zor."

Aman Tanrım.

"Siz ne yapıyorsunuz?"

Shane'in sesi bizi keser ve ben bir adım geri atarım, Fox'un bana ne kadar yakın durduğunu aniden fark ederim.

"Delilah, iyi misin?" Shane önümüzde durur, gözleri ikimiz arasında gidip gelir.

"Sadece başım döndü," diyorum ona, yatıştırıcı bir gülümsemeyle. "Şimdi iyiyim."

Fox'a ihtiyatla bakar ve sonra bana başını sallar. "Tamam. Büyükbaba iyi viskiyi çıkarıyor ve ikiniz de içmezseniz çok kızacağını söyledi. Açıkçası, bence o patates cipsi yüzünden hazımsızlık çekiyor."

Buna gülümserim ve üçümüz eve geri döneriz. Ama Shane'e söylediğimin aksine, ben iyi değilim.

Hiç de iyi değilim.

Fox ve ilişkimiz hakkında yıllardır düşündüğüm her şey, bu yeni bilgiyle birlikte kökünden değişti.

Bunca zaman beni kız kardeşi olarak gördüğünü sanmıştım.

Meğer bu, gerçeklerden daha uzak olamazmış.

Onun için dünyadaki en güzel kız bendim. Birlikte ömürlerini geçireceği kişi olduğumu düşünüyordu.

Ve şimdi, beni tekrar o şekilde isteyebileceğinin en ufak bir ihtimali bile var mı diye merak ediyorum.

Umut çok tehlikeli olabilir.

FOX

Altitudes'u hiç sevmedim. Şık modern iç mekanından pahalı içkilere, az giyinmiş barmenlere ve kokteyl garsonlarına kadar, bu yerin her şeyi, buraya gelen insanlar da dahil olmak üzere, çaresiz görünüyor. Tabii, genç ve havalıysanız ve birini tavlama istiyorsanız, burası The Bear Trap'ten daha verimli olabilir, ama burada pek cazibe ya da samimi gülümsemeler bulamazsınız. Her şey poz kesmek ve narsisizmle ilgili, nefret ettiğim her şey tek bir odada birleşmiş ve alkolle besleniyor.

Bu yüzden Julie'nin bana mesaj atıp burada buluşmak istemesini biraz garip buldum.

Dün akşam yemeğinden sonra çiftlikten dönerken aramızda garip bir hava vardı. Ona geceyi birlikte geçirmek isteyip istemediğini sordum ama o, ertesi gün erken kalkıp derslerine hazırlanması gerektiğini söyleyerek sert bir şekilde reddetti. Henüz birlikte yatmadığımız için bu reddi kişisel algıladım.

Bu yüzden o gün mesafemi korumaya karar verdim ve akşam yemeği vakti yaklaşmışken bana mesaj atıp burada bir şeyler içmek için buluşmak istediğini sordu. O kadar çok The Bear Trap ve Del'den bahsetmişti ki, orayı seçeceğini düşünürdünüz, ama şehre yeni taşındığı için ona bir şans vermeye karar verdim. İyi ve kötü yerleri yakında kendisi keşfedecektir.

İçeri girdiğimde, saat daha yedi olmasına rağmen çok yüksek sesle çalan berbat bir müzikle karşılandım ve bar

Çok meşgulüm. Julie'yi köşedeki bir masada oturmuş, margarita gibi görünen bir içkiyi yudumlarken görüyorum.

Julie'nin bunu The Bear Trap'te isteseydi Del'in nasıl tepki vereceğini düşünerek kendime gülümsemeden edemiyorum. Del, mümkün olduğunca az ekstra malzeme ve likör bulundurmakla övünür. Tek başına olduğu zaman birine içki hazırlamak çok zaman alıcıdır ve sadece bira isteyen diğer müşterileri sinirlendirir, der. Bu muhtemelen doğrudur, ama ben Del'in her şeyi olabildiğince basit sevdiğini düşünüyorum.

"Bu koltuk boş mu?" diye şaka yaparak Julie'ye soruyorum, elim onun karşısındaki boş sandalyenin arkasında. Henüz çıkmaya başlayalı çok olmadığından, aramızdaki ilişkiler hala biraz taze ve garip. Julie bana baktığında yüzünde zoraki bir gülümseme var, belki de benim aptal şakalarımı pek beğenmediğini düşünüyorum.

"Otur," dedi ve ben de tam o sırada garson geldiğinde oturdum. "Fox," dedi garson, bana nazik bir gülümsemeyle. "Seni buralarda görmüyorum."

Kızın adı Pam, benimle aynı okula gittiği halde benim gibi kasabadan hiç ayrılmamış biri.

"Selam Pam," diyorum. "Biraz hava almak istedim. Bira alabilir miyim?"

"Ne tür?" diye soruyor ve ben onu durdurup lager istediğimi söylemeden önce bir sürü çeşit sayıyor.

Pam gittikten sonra Julie bana "Onu tanıyor musun?" diye sordu.

Omuz silkiyorum. "Herkesi tanırım. Onunla aynı okula gittim." "Çıktın mı?"

Kafamı sallarım. "Hayır. Maverick bir süre çıkmıştı galiba. Ama ben herkesi tanıyorsam, o da hepsiyle çıkmıştır."

"İyi biridir."

"Mav mi? Evet. Fena değil."

"Shane de iyi biridir. Ama çok sessizdir."

"O Shane. Maverick playboy, en azından Riley'le tanışmadan önce öyleydi. Shane sessiz, ciddi olan."

"Peki sen nesen?"

Bu masum bir soru ve eminim ki üçümüz de bunu birden fazla kez duymuşuzdur. Ama nedense, aklıma hiçbir şey gelmiyor.

boşlukta kalıyorum. Ben neyim? Eskiden belki de cesur olanın ben olduğumu düşünürdüm ama geçen her gün, o kadar da cesur olmayabileceğimi düşünmeye başlıyorum.

Boğazımı temizleyerek, tedirginlik hissini gidermeye çalışıyorum. "Bilmiyorum. Sen söyle."

"Seni yeterince tanımıyorum," diyor Julie, içkisini yudumlamadan önce. O kadar narin ve zarif ki, her hareketi bana yavru bir kuşu hatırlatıyor. Onu koruyabileceğimi hissediyorum, sanki korunmaya ihtiyacı varmış gibi, ama korunduğuna eminim.

"Ama," diye devam ediyor, "bildiklerimden yola çıkarak, seni cesur biri olarak görüyorum. Toprağı ve hayatları kurtarmak için ateşe atlayan çok fazla erkek yok. Bu da özverili bir davranış. Sen kesinlikle güçlü ve kuvvetlisin. Oldukça zekisin. Shane sessiz biridir, ama bu konuda ona çok benziyorsun. Her zaman düşünüyor ve hissediyorsun, bunu görebiliyorum, ne olduğunu bilmesem bile. Birçok şeyi kendine saklıyorsun. Kendini koruyorsun ve bu normal. Bu doğal, özellikle de henüz çok iyi tanımadığın insanların yanında."

Pam bana biramı uzatırken, "Bilmiyorum," diyorum. "Beni çok iyi tanıyor gibisin."

Julie dirseklerine yaslanarak öne eğildi, yüzünü ellerinin arasına gömdü. Gerçekten çok güzel bir kızdı. "Sana bir şey daha söyleyeceğim, belki de senin bile bilmediğin bir şey." Gülümsemesi çarpık, hüzünlü bir hal aldı. "Sen Delilah'a aşıksın."

Ona boş boş bakıyorum, az önce söylediği şeyi anlamaya çalışırken birkaç saniye gözlerimi kırpiyorum.

"Ne?" diyorum, elim birayı sıkıca kavırken.

Yumuşak bir nefes alır ve margaritayı bardağın içinde döndürür, buzlar bardağın kenarlarına çarpar. "Belki sen farkında değilsin. Ya da inkar ediyorsun. Ama senin onun yanında nasıl olduğunu gördüm Fox, benim yanımda olduğun gibi değilsin."

Ağzımı açıp sert çıkacağını bildiğim bir şey söylemek istedim ama yine de söyledim. "Ama ben seni sevmiyorum. Nasıl sevebilirim ki? Seni zar zor tanıyorum. Sen de beni zar zor tanıyorsun. Bu artık çok açık."

"Bak, birbirimizi sevmediğimizi biliyorum. Sadece sen ona aşık olduğunu söylüyorsun. Ve bu yüzden artık birbirimizi görmememiz gerektiğini düşünüyorum."

Lanet olsun.

"Julie, yapma... bunu yapma." Panik içinde dudaklarımı yaladım. "Delilah konusunda endişelenmene gerek yok, o sadece bir arkadaş. En eski arkadaşım. Benim kardeşim gibidir."

O, alaycı bir kahkaha atarak sandalyesine yaslandı. "Fox, inan bana, kendine böyle söylemeye devam edebilirsin ama ona bir kız kardeş gibi bakmıyorsun. İkinizi birlikte gördüğümde, neredeyse tüm zamanını ona bakarak geçiriyorsun. Dün akşam yemeğinde neredeyse hiç yemek yemedin. Sanki ona sana bakması için meydan okurcasına onu izliyordun. O bakmadı ve bununla ilgili kendi teorilerim var."

"Ne teorileri?"

"Önemli değil. Önemli olan, sen göremesen bile benim görebilmem. Geçen gün senin evine geldiğini biliyorum."

"Çünkü sana söyledim," diyorum, sorunu anlamadan. Ona karşı hep dürüst oldum.

"Sen, sincap arkadaşına benim değil, onun bakmasını istemiştin. Ben bakmazdım zaten, çünkü kemirgenlerden nefret ederim, ama sen bunu bilmiyordun."

"Seni kıskanç biri olarak görmemiştin," diye mırıldanıyorum. Sahip olduğum her şeyin parmaklarımın arasından kayıp gittiğini hissediyorum; gelecek, olabilecekler dünyası. Bir çıkış yolu. Mutluluk ve huzur için bir şans.

Şakaklarımı ovmaya başlıyorum, başımın içinde ağrı başlıyor. Haplarımı evde unutmuşum.

"Fox," diyor, şimdi yumuşak bir sesle. "Sen iyi birisin. Ben de oldukça iyi ve anlayışlı bir kız arkadaşım. Kıskanç değilim. Sadece gerçeği söylüyorum. Sen ve ben, hiçbir yere varamayız. Benimle çıkarak onu unutabileceğini düşünebilirsin ama sana söylüyorum, bu işe yaramayacak. O akşam yemeğinde kaçana kadar sana şans vermek istedim. Sen tereddüt bile etmedin. Beni ölü bir yükmüşüm gibi bırakıp onun peşinden gittin ve o zaman anladım."

Başımı sallayıp ellerimi yüzümden geçiriyorum. Karnımda bir ateş topu yükseliyor, öfkeyle daha da kızarıyor, daha da kararıyor. Herkesin bunu söylemesinden nefret ediyorum. İnsanların buna ima etmesinden nefret ediyorum. Ne zaman değişti bu? Del ile ilişkim ne zaman arkadaşlarımızın spekülasyon konusu haline geldi? Eskiden kimse ikimizi sorgulamıyordu, ama şimdi... şimdi Del yüzünden bir kız arkadaşım bile olamıyorum.

"Eğer ondan arkadaşlığımızı kesmemi istiyorsan..." diye başlıyorum. "Hayır," diyor hemen. "Ben öyle biri değilim. Sadece..." Gerçeklerle yüzleşmeden kimseyi bulamayacağını ve gerçekten mutlu olamayacağını düşünme.

"Julie, lütfen, ciddiym." Elimi uzatıp masanın üzerinden elini tutup sıkıca tutuyorum. "Bana bir şans daha ver. Seni ikna etmek için söyleyebileceğim pek bir şey yok ama bana inanmalısın."

"Hayır," diyor hüzünlü bir gülümsemeyle. "Sana inanmıyorum. Sadece senin de bunu bilmediğine inanıyorum." Ellerini benimkilerden çekip ayağa kalkıyor. "Üzgünüm Fox. Ama bana bir gelecek verebilecek biriyle birlikte olmayı hak ediyorum ve senin geleceğin onunla bağlı."

"Değil," diye neredeyse bağıriyorum, öfke içimi kaplıyor. Yumruklarımı sıkıyorum ve masaya vurmamak ya da duvara yumruklamamak için tüm gücümü kullanıyorum. "Kesinlikle değil."

"Görüşürüz, tamam mı?" diyor Julie ve bir an için sadece rahatlamış değil, benden gerçekten çekinmiş gibi görünüyor.

Siktir et. Tamam.

Bardan çıkar ve geriye bir başıma kalırım.

Söylediklerini düşünmek bile istemiyorum, bu beni daha da sinirlendirecek ve şu anda patlamak üzereyim. Benden biraz korkmuş gibi görünmesine şaşmamalı.

Pam tam o anda bir viskiyle yanıma geliyor. "Hey," diyor bana.

"Zor bir anmış."

"Hepsini duydun mu?" diye soruyorum, viski için minnettar olsam da yavaşça ona bakarak.

"Hayır," diyor. "Ama burada yeterince ayrılık gördüm, nasıl olduğunu bilirim. Del hakkında söylediklerini duydum ama."

Biliyorsun, bu beni hiç ilgilendirmez, ama ikinizin sonunda birlikte olacağınızı hep düşünmüştüm."

Bir an ona bakıyorum ve dün gece Del'e söylediğim sözler kafamda yankılanıyor. *Bir gün birlikte olacağımızı düşünmüştüm.*

Yutkunuyorum. "İçki için teşekkürler."

"Ne zaman istersen, Fox," diyor ve uzaklaşıyor. O anda parmağındaki yüzüğü fark ediyorum. Evliymiş. Tabii ki evli, neden olmasın ki? Benim yaşımda herkes ya evleniyor ya da çoktan evlenmiş oluyor.

Tabii ki ben değil. Çünkü tüm dünya, gerçekte hiç de doğru olmayan bir şeyi düşünüyor.

Viskiyi bir yudumda bitiriyorum ve yakıcı hissetmiyorum bile. Sonra Pam'den bir tane daha getirmesini istiyorum.

Ve bir tane daha.

Ta ki Maverick'in başımda durduğunu ve Riley'nin yanında olduğunu görene kadar. "İyi misin kardeşim?" diye sorar Mav, beni baştan aşağı süzerken.

Ona göz kırpıyorum. Her şey yavaşlamış ama en azından öfkem alkolün altında gömülü. "Burada ne işin var?"

"Pam aradı," diyor Mav. "Eve bırakmam gerektiğini söyledi."

Pam'in bana sırtını döndüğü bara bakıyorum.

İç çekiyorum. "Evet, sanırım araba kullanmamalıyım." Ayaklarım titreyerek ayağa kalkıyorum ve Mav yardım etmek için elini uzatıyor ama onu itiyorum. "Ben iyiyim. *Siktir.*"

"Bilemiyorum," diyor Riley. "Bu gece o pislik düğmesine iyice basmışsın galiba."

Ona ters ters bakarım. "Şirin olduğun için şanslısın." Mav'e bakarım. "Bu berbat yerden seninle birlikte giderim ama eve gitmiyorum."

"Tamam," diyor belirsiz bir şekilde. "Nereye gidiyoruz?"

"Bear Trap'e. Del ile konuşmam lazım."

O ve Riley aynı anda kaşlarını kaldırıp birbirlerine bakiştılar. "Bir şey bulmam lazım," diye devam ettim.

Onların da hakkını vermek gerekirse, ne olduğunu sormadılar. Belki de zaten tahmin ediyorlardı.

"Orada ne oldu?" diye sorar Riley, Maverick'in kamyonetine binerken. "Julie ile. Pam, oraya girdiğini ve şimdi her yerin sarhoşların içkilerini içip dertlerini unutmaya çalıştıkları bir hal aldığını söyledi."

"Sana hiç kimse ne kadar eloquent olduğunu söyledi mi?" diye soruyorum. "Kapa çeneni."

"Fox," diye uyarıyor Mav. "Bayanlara nazik ol."

Riley gülüyor. Hepimiz onun bir hanımefendi olmamaktan gurur duyduğunu biliyoruz.

Bütün bu konuda tek kelime daha etmek istemediğim için dişlerimi sıkıyorum. Ama sonunda, Bear Trap otoparkına girerken, ağzımdan kaçıyor. "Julie benden ayrıldı."

"Oh hayır," Riley yumuşak bir sesle diyor. "Çok üzüldüm."

"Evet, dostum," diyor Maverick, kamyoneti park yerine koyarken. "Bu çok berbat bir durum. Ne oldu?"

Kapıyı açıp dışarı çıkıyorum. "Benimle bir gelecek görmedi, hepsi bu."

Bara doğru yürürken, Johnny Cash'in sesi duvarlardan yankılanırken, Mav şaka yapar, "Sen sikini itfaiye hortumuna benzettin diye mi?"

"Ne?" diye sorar Riley, gözleri fal taşı gibi açılmış.

"Bir şey değil," diyorum ona. "Sadece Mav, tüm itfaiyecilerin hortumlara hayran olduğunu düşünüyor."

"Sen küçükken gördüğün her yangına işiyordun," diye hatırlatır.

O beni yakaladı. "Seni ilgilendirmez ama, onu sikmedim bile."

"Ne?" Riley, kapının önünde dururken, öncekinden daha yüksek sesle tekrar sorar.

"Bu kadar şaşıрма," dedim ona. "Ben Maverick gibi değilim."

"Hey," diye sızlandı. "Bu çok alçakça bir vuruştı."

"Her neyse, erkek fahişe," diyor şakacı bir şekilde, sonra ellerini onun boynuna dolayarak ona bir öpücük veriyor.

"Siktir et," diyorum, kapıyı açıp bara giriyorum, mutlu çifti ön kapıda öpüşmeye bırakıyorum.

Sonra onu görüyorum. Del, her zamanki yerinde, barın diğer tarafında. Tanımadığım bir adamla konuşuyor, ona gülümsüyor ve bu

Onun nazik olmak için mi yoksa senden hoşlandığı için mi gülümsediğini anlamak zor. Bazen o kadar samimi ki, anlamak zor.

Ve işte o zaman hissediyorum. Gerçekten hissediyorum.

Kıskançlık hissi. Sıcak, göğsüme batmış bir demir gibi, kalbimin hızlanmasına neden oluyor. Belki de Del'in başka bir erkekle konuşurken bu hissi hep hissediyordum ama şimdi bunun ne olduğunu anlıyorum.

Ama ne olmuş yani? Neden bunun bir anlamı olsun ki?

Sonra o da benim ona baktığımı fark eder. Gözlerimiz birbirine kilitlenir ve aramızda başka bir şey hissedirim, titreyip sönüp küle dönüşen bir ateş akımı.

Belki de buraya gelmek kötü bir fikirdi. Belki de Julie ile olanları anlamak için, aslında olmayan şeyleri görüyorum.

Del bana "merhaba" diyor ve birdenbire aramızdaki şeylerin değiştiğini, hatta daha da fazlasını, bir süredir değiştiğini fark ediyorum. Eskiden normalde doğruca bara gider, bir tabure çekip ona kim bilir ne hakkında konuşmaya başlardım, o da bana bir bira verirdi.

Şimdi ise o halimizin bir daha geri gelmeyeceğinden emin değilim.

Maverick omzuma elini koyunca irkilir ve zıplarım. "Hadi," der bana. "Sana bir içki alalım."

Del'in yanına gideriz.

DELILAH

Saat sabahın biri.

Şu saatte evde yatıyor olmam
gerekirdi. Ama değilim.

Çünkü gece yarısı barı kapattığım halde, hala son bir müşteri var. Bilardo masasının yanındaki sandalyede oturmuş, bir elinde bilardo sopası, diğerinde içkisiyle boş boş bir yere bakıyor.

Fox'u uzun zamandır bu kadar tuhaf bir ruh halinde görmemiştim. Kesinlikle sarhoş, ama onu etkileyen başka bir şey var. Bu gece Pazartesi günü için oldukça yoğundu, bu yüzden onunla konuşacak fazla vaktim olmadı. Çoğunlukla Mav ve Riley ile bilardo oynayıp, deli gibi içki içiyordu.

Sonra, herkes eve gitmeye başladığında, onlara daha sonra taksiyle gideceğini söyledi. Onların onunla birlikte gelmesi için ısrar edeceklerini düşünmüştüm ve Riley'nin gözleriyle bana bir şey anlatmaya çalıştığını fark ettim ama tam olarak anlayamadım. Sonunda onlar da gitti ve kısa süre sonra sadece Fox ve ben kaldık.

Aramızdaki tek fark, benim tamamen ayık olmam ve onun hiç de ayık olmamasıydı.

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, Fox odanın diğer ucundan başını kaldırıp gözlerime baktı.

"Artık işin bitti," dedi alçak sesle. "Benimle bir içki iç."

"

Bir an düşündüm sonra kabul ettim. "Tamam. Ama sadece bir tane."

Kendime büyük bir kadeh kırmızı şarap doldurup barın etrafından dolaşarak ona doğru yürüdüm. "Sana bir şey ikram etmek isterdim ama sanırım yeterince içtin."

Bana viski kadehini kaldırıp başını sallar ve gözlerimin içine bakar. "Oldukça zekisin. Şerefe."

Kadehlerimizi tokuşturmak için bir an aşağıya bakıyorum ama o itiraz ederek kadehini kendine doğru çekiyor.

"Hey," diyor, incinmiş gibi. "Bunu yaparken gözlerime bakman gerekiyor. Yapmazsan yedi yıl kötü seks."

Yumuşakça gülümserim ve kendimi zorlayarak gözlerine bakarım. Açıkçası, bu dünyadaki en doğal şey. Böyle dururken gözlerine sonsuza kadar bakabilirim.

Tabii ki her şeyi mahvetmek ve ortamı garip hale getirmek için şöyle demeliyim: "Julie ile aramızı bozmak istemeyiz, değil mi?"

Yüzü düşer, acı çekmiş gibi görünür.

Hızla içkimi onun içkisine çarptım ve şarabımdan büyük bir yudum aldım. "Bilirsin, yedi yıllık kötü seks yüzünden," diye ekledim.

Yavaşça başını sallar, düşünür gibi görünüyor ve sonra içkisini yudumlar. "Evet. Şey. Biz ayrıldık."

O kadar kolay söylüyor ki, doğru duyduğumdan emin olamıyorum. "Ne?"

"Ayrıldık." İçini çekip sandalyesine geri çöküyor, başını sallıyor. "Ya da o benden ayrıldı. Tam da ihtiyacım olan şey, anlıyor musun? Bir an her şey yolunda gidiyor sanıyorsun, bir an sonra..."

Ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum ama onun acı çektiğini fark edemeyecek kadar bencil değilim. Bu kadar içmesine şaşmamalı. Onu *gerçekten* sevmiş olmalı. Göğsümdeki sıkıntıyı görmezden gelip, şu anda onun arkadaşı olmaya zorluyorum kendimi.

"Çok üzgünüm," diyorum ona. Şarabı sandalyesinin yanındaki rafa koyup, onun seviyesine gelmek için çömeliyorum, elimi dizine koyuyorum ve bunun görüldüğü kadar masum bir hareket olduğunu umuyorum. "Onu gerçekten sevmiş olmalısın."

"Sevdiğimi sanıyordum," diyor sert bir sesle, gözleri elime kayıyor. Çekmeli miyim? Orada mı bırakmalıyım? "En azından sevmek istedim."

belki... birlikte bir geleceğimiz olacağını düşünmüştüm. Bir erkeğin böyle söylemesi çok saçma, biliyorum ama..."

Kalbim sızladı ama dizine hafifçe bastırdım. "Bu aptalca değil, Fox. Bu normal. Sevip birlikte yaşayabileceğin birini bulmak istemelisin. Artık genç değiliz ve çevremizdeki herkes birini bulmuş gibi görünüyor..."

Bana merakla bakar, gözleri hem gergin hem de donuktur. "Peki ya sen?"

"Ben mi?" Ayağa kalkıyorum, bu soruyu kim sorarsa sorsun, bana yöneltmesinden nefret ediyorum. "Ben iyiyim."

"Bunu bir yere dövme yaptırmalısın," diyor, o da ayağa kalkıp sopayı masaya dayıyor. "Belki alınına." Elini uzatıp başparmağını kaşımın üstünden geçiriyor.

Ona bir bakış atmaya çalıştım ama o benim kaşlarımı kaldırdı, böylece kaşlarımı çatlayamadım.

"Çok komik," diyorum ona, ama içten içe dokunuşunun tadını çıkarıyorum. "Ciddiyim, Del," diyor ve birden gözlerinin arkasında bir ışık yanıyor

ve gözlerindeki şakacı bakış keskin bir ifadeye dönüşüyor. "Neden bekarsın? Çok güzelsin. Çok akıllısın. Çok komiksin. Etrafındaki herkesi mutlu ediyorsun. Hem de çok mutlu."

Sonra elini yüzümden indirip boynuma doğru kaydırıyor. Elini kolumdan aşağıya, sonra belime doğru kaydırırken nefes alamıyorum. Bir elini belimin arkasına kaydırıp viskisini bitiriyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, sonra içkisini bilardo masasının üzerine koyuyor.

"Kafamı karıştırıyorsun," diyor, sesi artık çok daha alçak, boğuk, aramızdaki mesafe kapanıyor. Parmakları sırtıma bastırıyor, kendimi neredeyse ona yapışmış buluyorum, vücutlarımızı sadece birkaç santim ayırıyor. Ondan yayılan ısıyı hissedebiliyorum, çam kokusunu alabiliyorum. Neredeyse başım dönüyor.

"Seni kafan mı karıştırıyorum?" diye fısıldadım.

O *beni* karıştırıyor. Bu kadar yakın durup bu sözleri söyleyerek ne yapmaya çalışıyor?

"Bana hissettirdiklerin," diyor, gözleri sözleriyle parılıyor. "Kim böyle hissetmek istemez ki?"

Belki de başlangıçta başka kimseyi istemiyorum. Ama bunu söylemiyorum. Bunun yerine cesaretimi toplayıp ona soruyorum: "Ben sana ne hissettiriyorum?"

Bana bakıyor, düşünürken gözleri benimkileri arıyor, loş bar ışığında derin zümrüt rengi gözleri. "Bilmiyorum," diyor yavaşça, dudaklarını yalıyor. Bakmamaya çalışıyorum, öpüşmek istememeye çalışıyorum. "Sanki... kafamda ve kalbimde, kontrol edemediğim bir ateş var. Bu dünyada gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Alevler siyah, yapışkan ve öfkeyle yanıyor, içimde kıvrılan, çalkalanan bir karmaşa var ve düzgün göremiyorum, düzgün düşünmüyorum ve sonra, sonra... seninleyim Del ve tüm bunlar yok oluyor. Acı azalıyor. Bana huzur veriyorsun. Uzun sürmüyor ama hissettiğimde... bu hayatı katlanılabilir kılıyor. Sen beni çok *mutlu* ediyorsun."

Vay canına.

Ne söyleyeceğimi, ne düşüneceğimi bilmiyorum. Fox daha önce hiç böyle içini dökmemişti ve ona huzur verdiğim için hem çok gururlandım hem de buna ihtiyaç duyması beni derinden üzdü. Yani, Fox'un bazen ne kadar karışık olabileceğini biliyorum ama dürüst olmak gerekirse bu kadar kötü olduğunu, içinde sürekli söndüremeyeceği kara bir ateşin yandığını düşünmemiştim.

"Hiç bilmiyordum," diyorum sonunda, bakışlarının dudaklarıma indiğini fark ederek.

"Biliyordun," diyor. "Ama gerçek bu. Şimdi bunu başka birinde bulabilir miyim, kim bilir?"

Yutkunup cesaretimi topladım. "Peki neden senden ayrıldı? Sebebini söyledi mi?"

Bana çarpık bir gülümseme attı. "Söyledi. Seninle aşık olduğumu söyledi."

Ne?

Az önce duyduğum şey doğru mu?

Kahretsin.

Midem defalarca takla atıyor.

"Bu delilik," diye fısıldadım, gözlerine bakarken sesim zar zor duyuluyordu, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki içim titriyordu, beni bir arada tutan her şeyin dağılmak üzere olduğunu hissediyordum.

"Biliyorum," diyor, sesi kısık. "Tamamen delilik." Diğer eli ensemin arkasına kayıyor, uzun, güçlü parmakları cildime baskı uyguluyor. Gözlerimi kapatma, onun beni daha önce hiç tutmadığı gibi tuttuğu bu duyguya kapılma isteğiyle mücadele ediyorum. "Ama şimdi sana bakıyorum Del, ve kendimi deli gibi hissediyorum. Nasıl bir şey olurdu acaba? Bilmem gerek."

Neyi bilmek?

Ama bunu dile getirme fırsatı bulamadan, beni kendine doğru çekiyor, vücutlarımız birbirine yapışıyor, aramızdaki ısı bir yangın çıkaracak kadar yüksek ve sonra bana daha da yaklaşıyor, dudakları dudaklarıma değmeden önce gözlerini kapatıyor.

Eriyorum. Dudaklarımdan omurgama, ayak parmaklarıma kadar eriyorum, o beni öperken, dudakları yavaşça, nazikçe bastırıyor, yavaşça açılıyor, derinleşiyor, ta ki dili benimkine değene kadar ve dünyam sonsuza dek değişiyor.

Kalbim açık, berrak ve gece gökyüzü kadar geniş, içimde havai fişekler patlıyor, beni aydınlatıyor.

Bu olamaz, bu olamaz.

Ama oluyor.

Fox beni öpüyor.

Beni öpüyor.

Ağzı açık, öpücüğü yumuşak, dilinin kolayca kayan ıslaklığı, dudaklarının yumuşak baskısı. Beni daha sıkı tutuyor ve kalçama sertleşmiş penisini hissediyorum ve kendimden geçiyorum, kendimden geçiyorum.

Buna

dayanamıyorum.

Ama yine de

dayanıyorum.

Ona karşılık öpüyorum, çekinerek, çünkü kendimi bırakırsam, yıllardır bastırdığım duyguları serbest bırakırsam ne olacağından korkuyorum. Onu yiyip bitirebilirim.

"Del," diyor, sesi boğuk, konuşurken dudakları dudaklarıma değecek kadar geri çekiliyor. Sesindeki acıyı ve ihtiyacı kemiklerime kadar hissediyorum. "Sana ihtiyacım var. Buna ihtiyacım var."

Konuşamıyorum bile, sadece inleyebiliyorum, vücudum kendi etrafında kıvrılıyor, onun eli kot şortumun düğmesine uzanıp onu açarken daha da sıkı sıkı sarılmaya başlıyorum.

Dur, dur, dur.

Zayıf bir ses kafamda yankılanıyor.

Rebound. Sen bir rebound'sun.

Ve o sesi dinlemem gerektiğini biliyorum. Elimi Fox'un göğsüne koyup onu itmem gerektiğini biliyorum. Onun üzgün ve sarhoş olduğunu, muhtemelen mantıklı düşünemediğini ve benim sadece bir rebound, doğru zamanda doğru kız olduğumu biliyorum.

Ama o sesi dinlemiyorum. Çünkü bunu istedim, buna ihtiyacım vardı ve milyonlarca yıl geçse bile bunun olacağına inanmazdım.

Bu yüzden bunu olduğu gibi kabul ediyorum, Fox'un sahip olduğu her şeyi.

Onu yakalıyorum, bir elim ensesinde, diğer elim gömleğini sıkıca kavıyor ve onu yanımda tutuyorum, sert göğsünün genişliği benimkine bastırıyor, açlığımız arttıkça dudaklarımız birbirine yapışıyor.

Siktir, tadı muhteşem. Öpücüklerimiz karanlık bir büyü, ikimizin de kapıldığı bu kolay ritim, kanımda yanan ve beni ateşe veren öpücükler. Onunla birlikte çıldırıyorum, devam edersek asla evcilleştirelemeyeceğimizi biliyorum.

Bu gece evcilleştirilmek istemiyorum.

Alınmak ve serbest bırakılmak istiyorum, vahşi ve kontrolsüz. "Del," diye inliyor ağzıma. "Siktir... Tanrım, sana ihtiyacım var."

Her kelimesi ve çaresiz sesleri beni boğuyor, bacaklarımın arasında ıslanmışımı anlayana kadar beni titriyor.

O da biliyor, büyük elini iç çamaşıırıma kaydırırken, sert parmakları bacaklarımın arasında kayarak beni arzuya acıtıyor.

Bunun olduğuna inanamıyorum.

Eli şortumun içinde, o...

Kalın parmağı klitorisimin üzerinde kayarken düşüncelerim bulanıklaşıyor ve vücudum anında elinde eriyip gidiyor, daha fazlasını istiyor, daha fazlasını arzuluyor. Daha önce hiç bu kadar boşalma ihtiyacı hissetmemiştim, sanki kibrit çakmış gibi.

Yıllarca güvenli oynamıştım.

Onun ateşe benzin dökmesini istiyorum.

"Siktir beni," diye fısıldıyorum, geri çekilirken gözlerine bakıyorum, arzuya boğulmuş gözlerine, sanki beni yakında

sanki beni yutacakmış gibi hissettiriyor.

"Tanrım," diye küfrediyor, boynumu ısıyor, acı tatlı.

Vücudum onu istiyor. Parmakları klitorisimin üzerinde nazikçe oynuyor, kanat çırpır gibi beni tahrik ediyor, sonra içime dalıyor.

Onun etrafına yayılırken ağızımdan bir inilti kaçıyor.

"Tanrım," diyor kalın bir sesle, dudaklarını dudaklarıma geri getirerek. "Sesi melek gibi çıkıyor." Sonra başını göğsüme indiriyor, gömleğimin yakasını yana çekerek meme ucumu ortaya çıkarıyor ve meme ucum havada sertleşiyor. Dudakları meme ucumu nazikçe emiyor, sonra uzun ve sert bir çekişle ağızına alıyor.

Sırtım daha fazlasını istemek için kavisleniyor ve nefes nefese inlemeler ağızımdan çıkıyor. Hala barın ortasında duruyoruz ve bu şekilde daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum. Onu hiç düşünmediğim bir şekilde çaresizce istiyorum, içimden gelen acı bir ihtiyaç, vücudumun her parçasını bir bağımlıya dönüştürüyor.

Dişleriyle meme ucumu ısıyor ve bunu yaparken parmaklarını tekrar içime sokuyor, bu sefer üç parmağını. Onun etrafında genişliyorum, daha fazlasını istiyorum. Arzu o kadar şiddetli ki, sanki uyuşturucu almışım gibi hissediyorum, sanki boşalmazsam, onu içime almazsam ölecekmişim gibi.

"Siktir," diye homurdanıyor, şortumu ve iç çamaşırlarımı aşağı çekiyor, sonra belimden tutup beni kaldırıyor, böylece havuz masasının üzerine oturuyorum, şortum ve iç çamaşırlarım bir ayağımdan sarkıyor.

O bacaklarımın arasında ve ben onun için tamamen çıplığım ama kendimi hiç utangaç hissetmiyorum. Sanki her zaman böyle olması gerekiyormuş gibi, Fox'un her zaman bana böyle bakması gerekiyormuş gibi hissediyorum.

Ve, lanet olsun, o da bakıyor. Bakarken dudağını ısıyor ve onun şehvetli bakışları altında tenim ısınıyor ve ellerini yavaşça uyluklarımın boyunca kaydırıyor, hassas tenim dans ediyor.

"Bunu istediğinden emin misin?" diyor, sesi kısıktan çıkıyor, kolumdaki tüyler diken diken oluyor, bacaklarımın arası ateş gibi yanıyor.

"Evet" kelimesi boğazımda takılıyor. Sadece başımı sallayabiliyorum.

Lütfen bana dokun. Her yerime dokun.

Tüm vücudum yerçekimi gibi ona doğru hareket ediyor, daha fazlasını istiyor. Daha fazlasını arzuluyor.

Bana neredeyse yırtıcı bir gülümseme atıyor. "Bunu yapmak için ne kadar beklediğimi bilemezsin."

"Anlat bana," diyorum, ağzı çeneme doğru eğilirken, boynuma doğru kaymadan önce çenemi ısırarak, dudakları, dili ve dişleriyle sıcak bir iz bırakarak.

Ağzı benimkine geri dönüyor, dudakları yumuşak ve güçlü, ben onun ağzında eriyip, dilinin altında çözülüyorum. Bu seks kadar ham ve sadece öpücüğümüzün sıcaklığı, ağzımı keşfettiği o uyuşuk, delici hareketleriyle kendimi açık ve çıplak hissediyorum. Sanki beni yutuyor, fethediyor ve ben hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

"Del," diyor, dudaklarımız bir an ayrılıyor, adımı dudaklarından acil bir fısıltıyla söylüyor. Elleri şimdi gömleğime doğru iniyor, tenimin üzerinde kayıyor. Elleri çok sıcak, çok sahiplenici, belimden karnıma doğru kayarken, yavaşça göğüslerime doğru ilerliyor.

Gömleğimin kenarını tutup başımın üzerinden çekerek ona yardım ediyorum.

Başını göğüslerime indiriyor, şişkinliklerini öperken hızla arkama uzanıyor ve ustaca sütyenimi çıkarıyor, yanımızdaki fıstık kabuklarıyla kaplı yere atıyor.

Meme uçlarım havada sertleşiyor, dokunulmak için yalvarıyor. Bir göğsümü avuçlayıp ağzını ona yaklaştırıyor, dilini etrafında daireler çizerek tekrar tekrar gezdiriyor, sonra sertçe bir vuruş yapıyor.

Başımı geriye atarak inerken, dili meme ucumu sert ve hızlı bir şekilde yalamaya devam ediyor. Her sinir uçumu gergin bir düğüm haline getiriyor. Her geçen dakika daha da azgın ve çaresiz hale geliyorum. Sırtımı kamburlaştırıp göğüslerimi ona doğru itiyorum, aynı anda hem daha fazlasını hem de daha azını istiyorum.

Sisli beynimde bunun Fox'un eseri olduğunu düşünecek zamanım yok. Fox.

Ama o Fox.

Şimdi dişleri meme uçlarımı okşuyor ve beni hafifçe inlemeye zorluyor.

Bacaklarımdan yukarı, sıcak ve ıslak olduğum yere kayan eller onun.

Bana bastırıyor, pantolonunun kumaşını zorluyor.

Şehvet beni bir anda sarar. Tek istediğim boşalmak. Onun beni boşaltmasını istiyorum, kıyafetlerini çıkarmak istiyorum, bu bilardo masasında onun adını haykırarak deli gibi sikilmek istiyorum.

Beni bilardo sopasıyla şaplaklamak isterse, şikayet etmem. Tanrım.

Bu gerçekten oluyor.

"Uzan," diye homurdandı, elini göğsüme koyarak beni aşağı doğru itti.

Uzanıyorum, masanın yumuşak yeşil keçesi omuz bıçaklarıma batarken, o elini alıp bacaklarımin arasına kaydırıyor, parmakları klitorisimin etrafında dolaşüyor, sonra bir parmağı yavaşça içime giriyor. Öne eğiliyor, bana bakıyor, şehvetle sarhoş olmuş. "Ve çok, çok ıslak."

Gözleri tedirgin edici. Daha önce hiç bu kadar cinsel bir şekilde bakılmadım ve hiç de onun tarafından. Neredeyse çok samimi. Her zaman gözlerinde kaybolurdum ama hiç böyle olmamıştı.

Hiç bile.

Gözlerimi kapatıp nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum, o ise yavaşça başka bir parmağını içime sokuyor. Nefesimi keserek onu sıkı sıkı sarıyorum, başparmağının ucu klitorisime sürtünüyor.

Bu lanet olası bir mutluluk.

"Hiç çıplak olacak mısın?" diye nefes nefese soruyorum, ona bakarak.

"Sana girip bu bilardo masasında seni siktiğimde, evet," diyor, sesi kısık. "Ama şimdilik, tadını almak istiyorum."

Sonra dizlerinin üzerine çöküyor ve ben masanın yarısında asılı dururken başını bacaklarımin arasına sokuyor. Ellerini bacaklarımin üzerine koyup genişçe açıyor, sonra parmaklarını kalçalarıma bastırarak beni yerinde tutuyor.

Buna hazır değilim, onun bana oral seks yapmasına. Her gün hayalini kurduğum bir şeydi, ama benim tamamen çıplak, o da giyinik halde, kafası bacaklarımin arasında, benim pub'ımdaki bu bilardo masasında tamamen çıplak halde başıma geleceğini hiç hayal etmemiştim

benim pub'ımdaki bilardo masasında tamamen çıplak, o ise giyinik, başı bacaklarımın arasında olacağını hiç hayal etmemiştim.

O manzaradan tamamen büyülenmiş ve tahrik olmuş bir şekilde oturup izlemeye çalışıyorum, ama dili klitorisimin üzerinde tembelce kayarken, sinirlerimi ıslak ve kaygan bir şekilde okşarken, tekrar uzanmak zorunda kalıyorum. Bu his çok fazla ve kendimi yıldızları, şimşekleri ve tüm güzellikleri emmeye çalışan bir sünger gibi hissediyorum, bu dünya için çok fazla.

Ve Fox acımasız.

Yani, tanrım, bu adam am yiyebiliyor. Dağınık bir hassasiyetle üzerimde, dudakları, dili ve ara sıra uzun parmakları beni çılgınca bir coşkuya sürüklüyor.

Düşünemiyorum.

Nefes alamıyorum.

Sadece kanımın kaynadığını hissedebiliyorum, sinirlerim düğüm düğüm oluyor, çekiyor, çekiyor, çekiyor, ta ki o bana inleyene kadar ve ben tırnaklarımı saçlarına geçirene kadar ve dili sıcak, hızlı darbelerle içime girene kadar.

O kadar şişmişim, o kadar çaresizim ki, lanet burnunu klitorisime sürttüğünde, düğümler bir anda çözülüyor.

Boşalıyorum. Sertçe.

Orgazm beni sararken, masanın üzerinde inleyerek kıvranarak uzayda uçuyorum, sanki içimde milyonlarca yıldız doğuyormuş gibi hissediyorum.

Ama rahatlama kısa sürüyor.

Nefesimi toparlarken, uzuvlarım hala gevşek, bacaklarımın arasında duran ona bakarken, o gömleğini çıkarıyor.

Kemerini çözüyor.

Pantolonunu indiriyor.

Sadece gri boxer şortu var. Kahretsin.

Çıplak olsa da fark etmez.

Penisinin her bir sert, sert detayını görebiliyorum.

Yutkunuyorum, birkaç saniye içinde nasıl bu kadar çabuk bitkin ve doymuş halden aç ve biraz da korkmuş hale geldiğime şaşırıyorum.

Fox iri bir adam ve fantezilerimde bunu her zaman göz önünde bulundurmuştum ama gerçek, onun hakkındaki tüm fantezilerimi suya düşürüyor.

O çok

büyük.

Güzel.

Mükemmel.

Bir şekilde gözlerimi iç çamaşırından ayırıp geri kalanını da görebiliyorum. Bildiğim gibi, Fox sert ve tehlikeli işlerle şekillendirilmiş vücuduyla çok formda. Dövmeli omuzları ve göğsünün genişliğinden, karın kaslarının belirginliğine ve kalçalarının keskin V şekline kadar her yeri sert hatlarla ve uzun düzlemlerle kaplı. Göğsündeki tüyler, bir hazine izi haline gelmeden önce seyrekleşiyor. Yıllar boyunca vücudunu defalarca görmüştüm ama hiç böyle görmemiştim. Sanki onu ilk kez görüyorum.

O çok erkeksi ve duruşu vücuduyla tamamen rahat olduğunu gösteriyor. O vücudu daha önce hiç tanımadığım kadar iyi tanımak istiyorum. Dudaklarımı, parmaklarımı ve göğüslerimi onun her bir kaslı, zor kazanılmış santimetresinde gezdirmek istiyorum. Terden nemli vücudunun benimkine bastırıldığını hissetmek istiyorum.

"Öylece durup kalacak mısın?" diyorum ona, hala çıplak ve bacaklarımı açmış bir şekilde *beklediğim* için kendimi biraz savunmasız hissederek.

Bana kendinden emin bir gülümseme atıyor ve boxer şortunu indirerek şişmiş ve kalın penisini önümde dikleştiriyor.

Lanet olsun. Şimdi içimde uyandırdığı şey acil ve zayıflatıcı bir şehvet. Hepsini sert, hızlı ve *hemen* isteyen türden.

Bacaklarımın arasına giriyor, karanlık, ıslak penisinin ucu hassas klitorisime sürtünüyor ve sonra duruyor. "Hiçbir şeyim yok. Ama temizim."

"Hap kullanıyorum," diyorum ona, sabırsızlık içimi kaplıyor, sıcak ve gergin. "Şimdi acele et."

Gözleri yoğun bir şekilde parlıyor. Karanlık ve derin bir şey, sanki sadece bedenimin değil, ruhumun da peşindeymiş gibi. Bakışlarında, katmanları tek tek inceleyip onu tatmin edecek bir şey ararken hissedebiliyorum.

Beni ilk kez görüyor.

"Otur," diye mırıldanıyor, kollarını belime dolayarak beni yukarı çekiyor. Bacaklarımı onun etrafına doluyorum, ellerimi terden ıslak olan boynuna koyuyorum. Yüzlerimiz birbirine birkaç santim uzaklıkta ama beni öpmüyor. Gözleriyle beni sikiyor, gözleri ağzımın üzerinde kaynıyor, sanki ağzımın yapabileceği her şeyi düşünüyor gibi.

Ona göstermek istiyorum.

Yüzümü yaklaştırıyorum, alt dudağını dişlerimin arasına alıp nazikçe emiyorum.

Göğsünden, sanki şehvetini zorlukla kontrol altında tutuyormuş gibi, milyonlarca vahşi mustang serbest bırakılmayı bekler gibi, gürleyen bir inilti yükseliyor.

"Sana sabır göstermeye çalışıyorum," diye boğuk bir sesle fısıldayarak dudaklarımın köşesini öptü. "Bunu çok çabuk bitiremem. Tadını çıkarmam lazım," diye çenemi öptü, "her," boynumu öptü, "parçanı. Kim bilir, bir daha yaşayabilecek miyiz."

Tanrım.

Tanrım, umarım olur.

"Beni sonra tadını çıkar," diyorum, ani bir adrenalın dalgası içimi kaplıyor. Boynunun arkasını tutuyorum, beni sertçe öpmesini istiyorum, buna ihtiyacım var. Penisini çok sıcak, sert ve klitorisime sürtünüyor, içime girmesini istiyorum, çaresizce istiyorum.

Ağzı köprücük kemiğimde devam ediyor, ısırıyor ve yalıyor, bacaklarım onu daha da yaklaştırıyor. İnliyorum, dudakları şişmiş ve hassas meme uçlarıma iniyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, sesim boğazımda kısılıyor. "İçime girmen lazım."

Başını kaldırıyor, gözleri bu bulanık, yoğun şehvetle çılgına dönmüş. "Bunu söylemeni hep hayal ettim," diyor kalın bir sesle. Aşağı uzanıyor, sikini bana doğru yerleştiriyor. Gözleri bıçak gibi benimkilerde, ve o yavaşça içine girerken bakamıyorum.

Onun etrafında uzanıyorum, nefesim boğazımda sıkışıyor.

"Oh, lanet olsun," Fox boynuma doğru nefes nefese, elleri belimin ince kısmına düşüyor ve kendini daha derine çekiyor. "Lanet olsun."

Delilah."

Adım hiç bu kadar güzel gelmemiştii.

Bu arada benim vücudum hala hala uyum uyum
boyuna boyuna tamamen gerilmiş ve dolu

hissediyorum. Tanrıya şükür sıırıslıklam olmuşum.

O geri çekiliyor — çok kasıtlı bir şekilde, sanki her santimetresini
hissetmeye çalışır gibi — ve ben açlıktan ölmek üzereyim.

Çıldırımışım.

Bir hayvan
gibi.

Daha
fazlasına
ihtiyacım var.

Daha fazlasını
istiyorum.

Ellerim omuzlarına kayıyor ve tüm vücudunu istiyorum diye derisine
gömüyorum.

Fox geri çekilirken, ben onun etrafında genişliyorum, sanki o her zaman
bana aitmiş gibi, sanki her zaman evindeymiş gibi onu kabul ediyorum.

Çünkü o hep öyleydi.

Başından beri.

Aramızdaki bağ sıkı ve korkutucu, ve bu yakınlık kalbimin
kaldırabileceğinden fazla. Gözlerimiz birbiriyle dans ediyor, alçaltılmış
kirpiklerin arasından, ter ve sisin içinden bakışlarımız birbirine değiyor,
derinlemesine yakıyor ve sonra başka yerlere geçiyor. Ağzımı bir bardak su
gibi içine alıyor ve bakışlarındaki şehvet içimde milyonlarca ipi koparıyor.

Adımı tekrar mırıldanıyor, sesi pürüzlü ipek gibi üzerimde kayıyor ve
ben onun teslimiyetine, zevkine kapılıyorum, cildime değen sıcak,
düzensiz nefesine ve kulağımda duyduğum ham inlemelerine kendimi
kaybediyorum.

Bunun olduğuna inanamıyorum.

Fox Nelson.

İçimde.

The Bear Trap Pub'da bir bılardo masasının üstündeyim.

Sadece rüyalarımda gördüğüm bir adam tarafından iyice sikiliyorum.

Kalbimi çalan bir adam.

Bu, bu dünyada hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Bu, yanan ellerinde
ateş ve elektrik tutmak gibi. Bu, damarlarında akan sihir ve ışık, bir anahtarın
açılması, seni ilkel, temel ve gerçek her şeye dönüştürmesi gibi.

Bu, her zaman olmamız gereken biziz.

Masada titreme başlıyor. Onun yaptığı bir deprem. Bacaklarım onu daha sıkı kavrar. Elimi uzatıp, ellerimle onun sıkı, yuvarlak kalçalarını kavrar ve onu kendime doğru çekerim. Homurtuları artık daha boğuk, şehvetten yüksek seslidir ve hala bunun gerçek olduğuna, bunun benim huysuz, düşünceli, harika Fox'um olduğuna ve o kadar derinde ki nefes alamadığımı inanamıyorum. Tutunmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Hızı çılgınca artırıyor. Alnından bir damla sıcak ter damlıyor ve köprücük kemiğime düşüyor. Ciğerleri efordan hırıltıyla doluyor, çünkü beni böyle sikmek, bu kadar hızlı, bu kadar derin, bu kadar sert bir şekilde sikmek bir egzersiz gibi.

Bunun hiç bitmesini istemiyorum.

Sonra eli bacaklarımın arasına kayıyor, başparmağı klitorisimi buluyor ve şimdi kendimi merhametine teslim olana kadar, uçurumun kenarında, düşmeye hazır bir şekilde çılgınca boşalmayı kovalıyorum.

Yüksek sesle inlerim.

Açıyorum, açıyorum, açıyorum, bacaklarım ayrılıyor, daha da açılıyor.

Geliyorum.

Geliyorum.

Ben...

Ve sonra bomba gibi patlıyorum.

Anlaşılmaz kelimelerle ağlıyorum.

Vücudum şiddetli bir şekilde titriyor, onun etrafında kasılmalar oluyor. Çok iyi, çok iyi.

Başka hiçbir şey istemiyorum. Başka kimseyi istemiyorum. Sadece bunu, bunu, bunu.

Onu.

Her zaman.

Sonsuza

kadar.

Boynu uzar, başı geriye gider, çenesi gerilir ve dişlerini sıkar. O boşalır ve ben ona bunu yaptığım için rahatlama ve hayretle izlerim.

Ben.

Hepsi benim eserim.

Yüzü, coşku ve ıstırap karışımı bir ifadeyle buruşmuş, boğuk bir sesle küfrediyor, kalçalarımı o kadar sıkı tutuyor ki

erik rengi morluklar bırakacak.

"Siktir," diye küfrederek pompalama hızını yavaşlatıyor. Titriyor. Ben de titriyorum. Gözleri seksle ıslanmış ve bitkin bir halde vücudumun üzerinde dolaşıyor. Ona bakıyorum ve sanki bir rüyadan bakıyormuşum gibi geliyor.

Yavaşça, dağılan duman gibi, tam olarak ne yaptığımız ve bunun benim için ne anlama geldiği kafama dank ediyor.

Her şey.

Benden çekildiğinde, aniden boşlukta kalıyorum. Onu içimde tutmak istiyorum. O geri çekilirken, külotunu giyerken korkum artıyor ve dünyanın sonunun gelmediğine dair bir güvence istiyorum. Bunun tek seferlik bir kaçamak olmadığını, yalnız ve başıboş olmadığımı hissetmem gerekiyor. Onunla temas kurma isteği dayanılmaz.

Fox endişe ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle bana bakarken göğsü inip kalkıyor.

"Hey," diyor nazikçe, sesi kalın. Eğilip beni bir bez bebekmişim gibi belimden ve omuzlarımdan yavaşça kaldırıyor. Uzun parmakları yanaklarıma bastırarak beni yerinde tutarken gözlerimin içine bakıyor. "İyi misin?"

Konuşamıyorum. Boğazımda ekmek kabuğu varmış gibi yutkunabiliyorum sadece. Başımı sallıyorum.

Dudaklarını birbirine sürter, endişeli görünüyor. Endişelenmesini istemiyorum, hiçbir şeyden pişman olmasını istemiyorum.

"İyiden de öteyim," diyorum zorlukla.

"İyi," diyor, gözleri üzerimde. Tembel, doymuş, az önce yaptığımız şeye bakarak parıldıyor. Elini başımın arkasına atıyor, beni kendine çekiyor ve öpüyor.

Duygularım durmak bilmiyor.

Bu coşkudan hiç çıkabilecek miyim, emin değilim.

Benden uzaklaşıp bana eğri bir gülümseme atıyor. "Beni eve bırakır mısın?"

Gülüyorum, aramızdaki her şeyin tekrar kolaylaşmasına seviniyorum.

"Tabii ki."

Kolay ama sonsuza kadar değişmiş.

DELILAH

Alevler.

Ateş görüyorum rüyamda.

Birbirine karşı kıvranan iki beden, sürtünmeden ateş yaratan vahşi, ateşli, terli bir yarış.

Canım yanıyor ve gülümsüyorum. Kahkahalarla gülüyorum.

Küllerden yeniden doğana kadar.

Anka kuşu gibi.

Tık tık.

Gözlerimi kırıyorum. Uyanıyorum. Gözlerim açılıyor. Tavan. Nerede olduğumu anlamakta zorlanıyorum. Şu anda hiçbir şey gerçek gibi görünmüyor ve neyin rüya neyin gerçek olduğunu ayırt edemiyorum.

Ama burası benim yatak odamın

tavanı. Ve sadece kalbim yanıyor.

"Delilah tatlım?" Annem kapının diğer tarafından soruyor. "İyi misin? Saat neredeyse on buçuk oldu."

Aman Tanrım. Telefonuma uzanıp ana ekran düğmesine basıyorum. Annem haklı. Çok uyumuşum.

"Ben iyiyim," diye bağırarak cevap verdim. "Alarmı kurmayı unuttum."

Bu yalan değil. Dün gece saat üçte eve geldiğimde birçok şeyi unutmuştum. Fox'u bıraktıktan sonra yatağa girmiş olmalıyım. Beni gece onun evinde kalmam için davet etmişti ve onu nasıl reddedecek kadar disiplinli olabildiğimi gerçekten bilmiyorum ama reddettim, annemin endişelenmesini istemediğimi söyledim.

Yani, bu ne kadar aptalca, benim yaşımdaki bir kadın annesi için endişeleniyor, ama gerçek şu ki, aramızdaki mesafeyi istiyordum. Olanları sindirmekte zorlandım ve şu anda da zorlanıyorum, ve Fox'un yatağında uyanmış olsaydım bu milyon kat daha karmaşık ve zor olurdu.

Ama siktir. Keşke onun yatağında uyanmış olsaydım. Keşke kollarında uyuyabilseydim, keşke bu sabah onunla tekrar sevişebilseydim, sırf ne olduğunu sonunda anlayabilmek için bile olsa.

Fox'la seks yaptım.

Benim barımda.

Bilardo masasında.

Onunla seks yaptım ve bu, en çılgın hayallerimden bile daha iyiydi.

Bu da bana belki de bir rüya olabileceğini düşündürüyor. Yani, bu kadar uzun zamandır istediğin bir şey nasıl böyle bir anda gerçekleşebilir ki?

Ama sonra kalkıyorum ve bacaklarımın arası acıyor, kasımı incitmişim galiba ve yemin ederim ki hala dudaklarını meme ucumda hissedebiliyorum, o sert, lezzetli çekişi, ve o zaman bunun hiç de rüya olmadığını anlıyorum.

Her şey çok, çok gerçektir.

Kahretsin.

Telefonum çalıyor ve Fox'tan olduğunu düşünerek kalbim umutla çarpıyor. Bir göz atıyorum. Rachel.

Hazır mısın? Beş dakikaya oradayım.

Beş dakikaya.

O ne yapıyor... Lanet olsun. Bugün son elbise provasını tamamen unutmuşum. Riley ve ben onunla birlikte gitmemiz gerekiyordu.

Yataktan atlayıp hazırlanmak için banyoya koşuyorum. Makyaj yapmaya zahmet etmiyorum, saçlarımı at kuyruğu yapıp kot şort ve tişört giyiyorum. Ama kendime hiçbir şey yapmamış olmama rağmen, aynadaki yansımam beni durup bakmaya zorluyor. Sanki parıldıyorum. Gözlerim parlak, dudaklarım daha dolgun, yanaklarım hafif pembe. Sanki az önce ateşli bir seks yapmış biri gibi görünüyorum.

Hayır, sadece ateşli seks değil, hayatım boyunca aşık olduğum biriyle ateşli, vahşi, terli seks yapmış gibi. Bu,

cinsellik kavramını bambaşka bir düzeye taşıdı.

Ama bu ne anlama geliyor? İçimden bir ses soruyor.

Şu anda, bu kadar mutluyken, şampanya köpükleri ve güneş ışığından yapılmış gibi hissederken, buna hiç aldırmıyorum. Gerçeklerle başka zaman ilgilenirim, *buna* eminim.

Neredeyse zıplayarak mutfağa giriyorum ve anneme veda öpücüğü veriyorum, sonra Rachel'ın kamyonetine doğru çıkarken onu şaşkın bir halde bırakıyorum.

"Riley nerede?" diye soruyorum ona arabaya binerken.

"Orada bizimle buluşacak. Sanırım o ve Mav biraz, şey, meşguller."

."

Gülümsemeden duramıyorum ama gözlerimi deviriyorum. "Ah, şu ikisi." "Değil mi?" diyor Rachel ve bana gözlerini kısarak bakıyor.

"Farklı bir şey mi yaptın? Harika görünüyorsun."

Farklı bir şey mi yaptın? Harika görünüyorsun."

"Normalde harika görünmüyorum mu demek istiyorsun?" Ama yine de kulaklarımdan kulaklarıma kadar gülümsüyorum. "Ee, heyecanlı olmalısın."

Konu değiştiği için kaşlarını kaldırıyor ama konuyu geçiştiriyor. "Öyleyim. Aslında gerginim. Evlenmekten değil, merak etme. Sadece... Bilmiyorum. Keşke kaçıp evlenseydik."

"Annen seni öldürürdü. *Ben de* seni öldürürdüm."

"Biliyorum, biliyorum," diyor, şehir merkezine ve gelinlik salonuna doğru ilerlerken direksiyonu ovuşturarak. "Düşünülmesi gereken çok şey var, anlıyor musun? Yemin ederim, annem catering şirketine listeyi vermiş olmamıza rağmen konuk listesine sürekli yeni isimler ekliyor. Ne yiyecekler ki? Dick ünlü kaburgalarını yapabileceğini söylüyor ama bu felaket olur. Düğünde kaburga mı? Bütün o kıyafetlerin üzerine sos bulaşır." Derin bir nefes alıyor. "Bir de babam gelmeyecek, bu yüzden annem bu kadar çok insanı davet ediyor, ikimizin de iyi olduğunu kanıtlamak için."

Rachel'ın babası eskiden kasabanın şerifiydi ve Rachel ile annesine cinsel, fiziksel ve duygusal istismarda bulunmuştu. Uzun süredir hapisteydi ama ikisine, hatta Shane'e ve tüm kasabaya bıraktığı izler asla silinmeyecekti.

"Stresli olduğunu biliyorum ama her şey yoluna girecek," diye onu teselli ediyorum. "Bütün kasaba gelse bile her şey yoluna girecek. Annen sadece seninle gurur duyuyor, hepsi bu, ben de öyle. Sen ve Shane... aranızda gerçek bir aşk hikayesi var. Zorluklara karşı savaşan bir aşk. Hayat size ne kadar zorluk çıkarsa çıksın, birbirinize geri döndünüz. Siz birbiriniz için yaratılmışsınız."

Büyük mavi gözleriyle bana bir bakış attı. "Bugün çok duygusalsın."

"Ben hep duygusalımdır," diyorum omuz silkerek. "Zor olduğunu biliyorum, ama stres yapma. Bugün düğünden önce o elbiseyi son kez deneyeceksin. Böyle anlar bir daha olmayacak, o yüzden şu anın tadını çıkar ve keyfine bak. En iyi arkadaşınla evleneceğın için minnettar ol. Ne kadar şanslı olduğunu bilmiyorsun." Normalde, benim böyle bir şeyim olmadığı için üzülürdüm, ama dün gece Fox'la olanları düşününce, bu kez aklıma o gelmiyor.

Dudaklarını sıkıp başını salladı, gözleri yaşardı. "Haklısın. Şanslı olduğumu biliyorum. Sadece onunla evlenmek istiyorum, hepsi bu, gerisini unutmak istiyorum."

"Düğünde harika vakit geçireceksin, inan bana. Nasıl geçirmemezlik yaparsın? Tüm arkadaşların ve ailen çiftlikte olacak, büyük bir parti olacak."

"Umarım çok çılgın olmaz," diyor gülümseyerek. "Riley'e Maverick'e göz kulak olmasını söyleyeyim. O en iyi adamımız ve masanın üstünde striptiz yapmaya başlayacak kişi." Durup bana bakıyor. "Düğünü daha da güzel hale getirecek bir şey biliyor musun?"

Sesi ciddi. Kendimi hazırlarım. "Ne?" "Fox'la

Shane hakkında konuşabilirsen."

Oh. "Ne... ne diyeyim?"

"Bilmiyorum. Ben sadece... aralarındaki durumu biliyorsun ve bu Shane'in hayatında yeni bir sayfa ve bence o sadece bu konuyu kapatmak istiyor. İkisi, aralarındaki sorunları konuşup çözmeliler, birbirlerine karşı ne sorunları varsa, bir kez olsun ve sonsuza kadar halletmeliler."

Koltuğumda dönerek ona bakıyorum. "Öncelikle," diyorum, parmaklarımı sayarak, "Fox'la bu konuyu her konuşmaya çalıştığmda, o susup kalıyor.

. İkincisi, ben Fox'la sadece arkadaşım ve o beni dinlemiyor. Onun yaptıklarına karışamam. Üçüncüsü, yakında Bayan Nelson olacaksın ve Fox senin kayınbiraderin olacak. Sen ailenin bir parçasısın. Shane'le konuşmalısın, eğer bu işe yaramazsa Fox'la konuş."

"Fox üzerinde hiçbir etkin yok mu sanıyorsun?" diye sordu, az önce söylediğim her şeyi görmezden gelerek. "Adamım, ikiniz de çok körsünüz."

"Değiliz," diye neredeyse bağırarak cevap veriyorum, sonra hemen ekliyorum, "Ve zaten önemli olan, bu ikisinin kendi aralarında halletmesi gereken bir mesele."

"Tabii, tabii. İkisinin de ne kadar inatçı olduğunu biliyorsun. Üstelik onlar erkek. Kadınları onları yola getirmezse hiçbir şey hallolmaz."

"Ben Fox'un kadını değilim," diyorum ve düğün salonu otoparkına girerken pencereden renkli vitrinlerin önünden geçip gitmesini izliyorum. Dudaklarıma küçük bir gülümseme yayılıyor. Şu anda Fox'un kadını olmayabilirim ama dün gece kesinlikle öyleydim.

Onun hatırası beynimi dolduruyor, yanaklarımdan göğsüme kadar sıcak bir kızarıklık yayılıyor. Neredeyse içime girişini, onun için kendimi açışımı, tereddüt etmeden onu tamamen içime alışı hissedebiliyorum, sanki bu olması gereken, olması gereken bir şeymiş gibi. Gözlerinin benimkilere bakışını, beni izleyişini, hızlı, aceleci bir şekilde beni sikişini, neredeyse hiç konuşmadan, sanki doymadan ölecekmiş gibi o güzel sesleri çıkarışını.

"Merhaba? Del? Biz geldik."

Kendime gelip kamyonetin park ettiğini ve Rachel'ın kapıdan yarı çıkmış olduğunu fark ettim. İçeri girdik.

Riley hala gelmemişti, Rachel önden gidip elbisesini giydi.

Dışarı çıktığında nefesim kesildi.

"Ne kadar tatlı, değil mi?" diye sorar minik yaşlı terzici, ellerini çırparak. "Çok güzel bir gelin olacaksın, canım."

Elbise straplez ve birçok katmanlı, bana bir pastayı andırıyor, etek kısmında ise karmaşık boncuk işlemleri var. Rachel, saçlarının

siyah saçlarını başının üstüne toplayarak düğün gününde saçlarının nasıl olacağını taklit ediyor ve terzi ona kısa bir duvak uzatıyor.

"Hâlâ karar veremedim, duvak takayım mı takmayayım mı?" diyor Rachel, aynada ikisini de deniyor. Bence ikisi de çok yakışmış, bu yüzden yardımcı olamıyorum.

Dükkânın kapısındaki zil çalıyor ve Riley bir elinde şampanya şişesi, diğer elinde üç kadehle ortaya çıkıyor.

"Geciktiğim için özür dilerim!" diye bağıyor ve özür diler bir gülümsemeyle şişeyi havaya kaldırıyor. "Ama şampanya getirdim."

"O zaman her şey affedildi," diyor Rachel, ona dönerek.

"Aman Tanrım," diye bağırarak Riley durur. "Rachel, *muhteşem* görünüyorsun. O elbise! Shane düğün gecenizde seni deli gibi becerecek."

Terzi boğazını temizler ve başka yere bakar ama Riley ona aldırış etmez.

"Ve aman Tanrım," Riley şimdi bana bakarak, suçlayıcı bir şekilde şişeyi gösterir. "Seks yaptınız."

"Ne?" Rachel sorar.

Terzi kadını tekrar boğazını temizler, stok saymakla ilgili bir şeyler mırıldanır ve arka odaya kaybolur.

"Evet, ne?" Riley'e en iyi poker suratımı takarak soruyorum. "Neden bahsediyorsun?"

Mesele şu ki, onlara kasten yalan söylemeye çalışmıyorum. Sadece dün gece olanları nasıl anlamlandırmam gerektiğini bilmiyorum. Yani, bu çok büyük bir şey. Çok büyükten de büyük. Hayatım belirli bir yolda ilerliyordu ve ben onu raydan çıkardım, başka bir yola soktum ve şimdi nereye gideceğini veya sonucun ne olacağını bilmiyorum.

Fox da bu işin bir parçası olacaksa.

Planım, her şey hakkında ne hissettiğimi anlayana kadar, Fox ile konuşup aramızdaki ilişkinin ne durumda olduğunu öğrenene kadar, bunu kendime saklamaktı. Bu beni öldürse bile.

Ne yazık ki Riley inanılmaz derecede sezgisel.

Gözlerini kısarak beni inceliyor. "Şey, farklı görünüyorsun. Mutlu gibi. Rahatlamış. Gözlerinde o ışıltı var. Aslında her zamanki halin gibi. Tamamen mahvolmuş."

"Ugh." Rachel inler. "Her konuşmada Maverick'le ne kadar seks yaptığını anlatmak zorunda mısın? O ikimiz için kardeş gibidir, bunu duymak istemiyoruz."

"Her neyse," der, başını küçümseyerek sallar. "Ee, kim o Del?"

"Hiçbir şey, kimse yok," diye çabucak cevap verip gülmeye çalışıyorum. "Sadece iyi uyudum, hepsi bu."

"Yani Fox'u barda seninle bıraktıktan sonra hiçbir şey olmadı mı?"

"Dün gece Fox'la mıydın?" diye soruyor Rachel.

"Evet, olağan bir şey yok."

"Kız arkadaşı tarafından terk edildiğinde olağan olan bir şey yok," diyor Riley, bekleme koltuklarından birine oturup şişenin üstündeki folyoyu soyarak.

"Julie Fox'u terk mi etti?" Rachel gözlerini kocaman açarak sorar. "Ne zaman? Yani, daha yeni akşam yemeğine gelmişti."

"Dün," diyor Riley, mantarla boğuşurken şişeyi bacaklarının arasına sıkıştırarak. Spor yaptığımı biliyorum ama Riley bir şekilde hem kıvrımlı, hem zayıf hem de kaslı, tişörtünün altından pazıları çok sert görünüyor. Onun ve Maverick'in sürekli sevişmesine şaşmamalı. Birbirlerini kurtarmak için dağlara tırmanıyorlar, sonra da yatakta birbirlerine saldırıyorlar. "Zavallı adam, Altitudes'a gitmiş, tek başına içki içiyormuş. Mav ve ben onu almaya gittik."

"Ve onu The Bear Trap'e mi getirdiniz?" Rachel, duvağı tekrar takıp aynada kendine bakarak soruyor.

"Onu eve götürmek istedik ama oraya gitmemizde ısrar etti. Del ile konuşması gerektiğini söyledi," diyor Riley, mantarı yüksek *bir sesle* çıkarırken.

Rachel duvağı kaldırıp bana bakar. "Seninle ne konuşmak istedi?"

Kollarımı açtım. "Hiç bilmiyorum. Bunu ilk kez duyuyorum." Ve bu doğrudu. Fox'un onu sadece benimle konuşması için bara getirttiğini bilmiyordum. Çünkü, dürüst olmak gerekirse, pek konuşmadık.

Şimdi ikisi de bana umutla bakıyor.

Yemin ederim, olanları itiraf etmeye çok yaklaştım. Biriyle konuşmam gerektiğini biliyorum. Ama önce Fox'la konuşmam gerektiğini düşünüyorum ve bu yüzden bir şekilde bu sırrı içimde saklamayı başarıyorum.

Sonra, sanki kader benimle dalga geçiyormuş gibi, telefonum çaldı. Fox arıyor.

Gelebilir misin?

İşte bu. Bana gönderdiği mesaj bu. Ne anlama geldiğini bile bilmiyorum. Ne zaman gel? Şimdi mi? Neden? Sevişmek için mi? Konuşmak için mi?

Riley ve Rachel'ın bana baktığını fark ederek hızlıca cevap yazıyorum.

Ne oldu?

Üç yanıp sönen nokta.

Seninle konuşmam lazım. Buraya gelebilir misin?

Bu hiç yardımcı olmuyor ve şimdi içim içime sığmıyor, ne olduğunu bilmiyorum.

Rachel'la elbisesini deniyoruz. Sonra gelebilirim.

Bekliyorum ama henüz cevap yok.

"Ne oldu?" diye soruyor Riley, şampanyayı kadehlere doldururken. "Kahretsin, sadece üç tane getirmek kabalık mı oldu? Sence dükkânın sahibi de ister mi?"

"Fox'tu," diyorum ve boynumu uzatıp arka odaya bakıyorum. "Ve şampanyayı içmemesi sorun olmaz, eminim. Hatta Rachel söylemeden dışarı çıkmayacaktır."

"Fox ne istedi, o nasıl?" Rachel aynadan uzaklaşıp Riley'nin elinden şampanya kadehini alır.

"Evet, o iyi mi?" Riley, bana kadehimi vermek için öne eğilerek sorar.

"Sadece gelmemi istiyor. Eminim iyidir." Rachel'a kadehimi kaldırıyorum. "Bu kadar yeter, şerefine Rachel. Güzel gelin adayı."

"Şerefe," diyor Riley.

Kadehlerimizi birbirine çarptık ve dün gece Fox'la yaptığım şeyi hatırladım, ona gözlerine bakmadığımı ve bunun tek başına her şeyin kontrolden çıkmasına neden olduğunu.

"İyi misin?" Rachel şampanyadan bir yudum almadan önce sorar.

Gözlerimi kırpıp dikleşiyorum. "Evet. Evet." Birkaç yudum alıyorum, kabarcıklar burnumu gıdıklıyor.

Bana inandıklarından emin değilim.

Şişeyi bitirdikten ve Rachel elbisesini eve götürmek için topladıktan sonra, beni Fox'un evine bırakmasını rica ediyorum. Muhtemelen önce eve gidip kendi arabamı almalıyım ama bugün garip davranıyorum, annem benimle konuşma fırsatı bulursa ne olduğunu anlayacağından eminim.

"Emin misin, iyi misin?" Rachel beni kulübenin önüne bıraktığında tekrar soruyor.

Eve bakıyorum ve üst kattaki balkonda gri eşofman altı ve beyaz tişört giymiş Fox'un bizi izlediğini görüyorum. "Evet, iyiyim," diyorum ve kapıyı açıyorum. "Sonra konuşuruz."

"Tamam," diyor dikkatli bir şekilde ve arabayla uzaklaşıyor. Arka aynadan bizi izlediğini hissediyorum.

"Hey," Fox yukarıdan sesleniyor. "İçeri gel."

Kahretsin. Şimdi onunla yalnız kalacağım için gergin olmakla kalmıyorum, bir de gri eşofman altı giyiyor ve büyük bir penisi olduğunu biliyorum. Bu tehlikeli bir kombinasyon.

Kapıdan içeri girip, burnumdan derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalışıyorum. Buraya milyonlarca kez gelmiş olsam da, her şey bana farklı geliyor, farklı hissediyorum. Havada bir beklenti, bir değişiklik var.

Merdivenleri çıkıp ana kata çıktığımda, Fox elinde bir fincan kahveyle mutfağın girişinde duruyor. Gülümsemiyor ama sinirli de görünmüyor. Neden sinirli olsun ki, beni o davet etti. Ama onunla ne yapacağını asla bilemezsin.

"Kahve ister misin?" diye soruyor.

"Tabii," diyorum ve fincanına uzanıyorum.

Ama fincanı benden uzak tutuyor. "Sana taze kahve yapayım."

O mutfığa girer ve ben o eşofman altındaki kışını, sırtındaki sıkı kaslarını ve muhteşem omuzlarını hayranlıkla izlerim ve tüm bunların ellerimin altında nasıl bir his olduğunu bir kez daha fark ederim. Dün gece tırnaklarımı sırtında gezdirmiştim. Hatta, ne kadar bakarsam, bıraktığım soluk pembe izleri o kadar net görürüm.

Yüzüm kızarıyor. Olanların gerçekliği artık aramızda gerçek, büyük ve elle tutulur bir şey gibi duruyor.

Bana bir fincan kahve doldurup uzattı ve "Elbise nasıl oldu?" diye sordu.

Sesi rahattı, gözleri her zamanki gibi benimkilerle buluşmuştu, meraklı ve sorgulayıcıydı, sanki hiçbir şey değişmemişti.

"Uh, iyiydi. Harika görünüyor." Dudaklarımı ısıırıyorum, o mu konuyu açacak yoksa ben mi açmalıyım diye düşünüyorum. Bilirsin, en iyi arkadaşların bilardo masasında sevişmesi meselesi.

"Eminim çok güzel bir gelin olacak. Umarım düğüne yetişebilirim," derken kahvesinden bir yudum alır. Kokuyu alıyorum. Nedense benimkinden daha keskin kokuyor.

Kaşlarımı çatıp dikkatimi tekrar onun söylediklerine veriyorum. "Neden gelemeyeceksin ki? İşinden izin alabilirsin, değil mi? Daha önce de almıştın."

"Genelde alabiliyorum. Bazen. Ama bu normal bir iş değil, biliyorsun. Bu gece gitmem gerekiyor."

"Bu gece mi?" Kahve fincanını daha sıkı tutuyorum.

"Sınırın hemen güneyinde, Wenatchee yakınlarında yangın çıktı. Birkaç gündür söndürmeye çalışıyorlar ama yangın kontrolden çıktı ve çok büyük. Bize yardıma ihtiyaçları var. Bu yüzden seni çağırdım."

"Anladım."

"Conan'a bakmanı istiyorum. Sabah boyunca her şeyi hazırladım, sana kolay olsun diye."

"Tamam," dedim, keşke bu işe girmesem diye düşünerek. Yani, tüm hayvanları severim, sincapları bile, ama bu benim işimin bir parçası değil.

Bununla birlikte, Fox'un bir yavru sincap bakmaya çalışmasını izlemek tamamen sevimli ve büyüleyici bir şey. Onu odasına kadar takip ediyorum ve o kafesin yanına tüm malzemeleri ve gerekli eşyaları dizmeye başlıyor, her şeyi kontrol ediyor ve bu sırada ben yatağına bakıp dün geceki anıları önümdeki gerçeklikle bağdaştırmaya çalışıyorum.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyor. Yani, içimde ne kadar derine girdiğini hatırlıyor, değil mi?

Söylediği sözleri, beni öpüşünü, bana bakışını hatırlıyor, sanki kaybedilen zamanı telafi etmek için kendini zor tutuyormuş gibi... *değil mi?*

"Tabii ki bunun senin için çok fazla olduğunu ve onu başka birine götürmek istersen anlarım," diyor ve bana dönerek, bir kolunu kafese dayıyor.

"Duruma göre karar vereceğim," diyorum. "Yani düğüne yetişemeyebilirsin mi?" Fox gelemmezse Shane çok üzülecek ve bunu belki de gereğinden fazla kişisel algılayacak. Ya da belki de öyle algılamaya hakkı var.

"Elimden geleni yapacağım. İnan bana, bunu kaçırmak istemiyorum. Umarım ekibimiz hızlı bir şekilde işini bitirir. İki haftadan fazla sürmez. Ama yangın çok büyük ve şu anda Kaliforniya'da birçok ek ekip yangına müdahale ediyor." Gözlerini kapatıp alnını kırııştırıyor.

Düşünmeden elimi uzatıp alnına nazikçe dokundum. "İyi misin?"

Yavaşça başını salladı ve gözlerini tek tek açtı. "Evet. Migren falan. Her neyse, şu anda her şey çok berbat. Dünya kontrolden çıkmış gibi."

Aslında sanki kendi düşünceleri kontrolden çıkmış gibi geliyor ve dün gece ona nasıl huzur verdiğimi söylediğini hatırlıyorum.

merak ediyorum. Bunun ne kadarı gerçektir, ne kadarı sarhoş Fox'un laflarıydı? Onu gerçekten bir sonuca varacak kadar açık ve savunmasız görmüyorum.

"Bunun dün geceyle bir ilgisi yok, değil mi?" diye soruyorum. Açıkça. Çünkü, lanet olsun, biri bu konuyu açmalıydı. İsteseydim bile rol yapmaya devam edemezdin.

Bana kaşlarını çatarak bakıyor. "Ne? Migrenim mi?"

"Tüm dünyanın kontrolden çıkıyor" diyorum, bu konuyu açarken bu kadar garip hissetmemek için kendimi zor tutuyorum.

O başını sallıyor. "Hayır. Del, bu sadece... bu sadece şu anki dünya. Görmüyor musun? Hissetmiyor musun? Sanki... ayaklarımızın altındaki temel kayıyor. Yangınlar giderek artıyor, daha şiddetli hale geliyor. Artık Kaliforniya'da bile yangın mevsimi yıl boyu sürüyor. Artık yangınların olmadığı dönemler yok. Gezegen öfkeleniyor, şiddetli hale geliyor ve bize karşı savaşıyor."

Dudaklarımı yalayıp yavaşça başımı sallıyorum. "Peki, iyi. Yani, bunun bizimle bir ilgisi olduğunu düşünmüştüm, küresel ısınmayla değil. Dün geceyi konuşacağız, değil mi?"

Bana gözlerini kırıştırıyor. "Konuşacak ne var ki?"

Kaşlarım tavana doğru kalkıyor. *Anlamadım?*

"Konuşacak ne var?" diye tekrarlıyorum. "Yani... hepsi benim hayalim değildi, değil mi? Dün gece seks yaptık, değil mi?"

Rahat bir gülümsemeyle gevşiyor. "Yaptık."

Daha fazla açıklaması için bekledim ama açıklamadı.

"Ve?" dedim. "Ve ne? Bu... uzun zamandır beklenen bir şeydi, sanırım."

"Aramızdaki şeyi değiştirmez mi sence?"

Başını eğip beni merakla izliyor. "Neden değiştiresin ki?"

"Çünkü seks yaptık Fox. Bu..."

Büyük bir olay. Çok büyük bir olay.

Bu benim için her şey demekti.

Ama bu sözler ağızından çıkmayacak. Duymazdan gideceklerini biliyorlar. Fox'un şu anda ne ruh hali içinde olduğunu veya kafasının nerede olduğunu bilmiyorum. Muhtemelen çoktan uzaklara gitmiş, alevlerle savaşıyordur. Bu bazen dışarı çıkmadan hemen önce olur, sanki günler öncesinden kendini zihinsel olarak hazırlaması gerekiyormuş gibi. Yapması gerekenleri düşününce onu suçlayamıyorum.

Ama yine de, şu anda, tamamen bencilce, canım acıyor. Bütün bu olayın ne kadar önemli olduğunu, benim için ne anlama geldiğini bilmesini istiyorum.

Ve eğer o da aynı şekilde hissetmiyorsa...

"Hey," dedi, ellerini omuzlarıma koyup sıkıca tuttu, avuçlarının sert ve nasırlı hissi derimden geçip yıldırım gibi çarptı. "Dün gece benim için çok önemliydi, Del. Bir arkadaşa ihtiyacım vardı ve sen yanımda oldun. Merak etme, bu senin hakkındaki düşüncelerimi değiştirmez, arkadaşlığımızı hiç değiştirmez. Söz veriyorum."

Ah.

Ah.

Duymak istediğim şey bu değildi. Sanırım, şu anda bana bunu söylemenin iyi bir fikir olduğunu düşünmesini anlayabiliyorum ama lanet olsun, *değil*.

Ama yine de gülümsüyorum. O, bir ormanın ortasında yangınla mücadele etmek için yola çıkmak üzere. Hayatını tehlikeye atmak üzere. Ben ise onun lanet olası yavru sincapla ilgilenmek üzereyim. şimdi, aramızdaki ilişkinin aynı kalmasını istemediğimi söylemenin sırası değil. En azından, dün gece olanların tekrar olmasını istiyorum.

Artık onun öpücüğünü, ellerinin vücudumda dolaşmasını, beni nasıl bu kadar kolay orgazma ulaştırdığını bildiğim için, eskisi gibi olamayız.

Ama görünüşe göre o yapabilir.

"İyi," diyorum ona. Yalan söylüyorum. "Aramızda garip bir şey olmadığından emin olmak istedim."

"Aramızda tuhaflık olamaz ki. Bu yüzden birlikte çok iyi çalışıyoruz."

Sonra göz kırparak Conan'ın talimatlarını tekrar gözden geçirir ve bu sefer kendimi dikkatle dinlemeye zorlarım.

Daha sonra her şeyi düşünmek ve analiz etmek için zamanım olacağını biliyorum.

O bir süreliğine yok olacak.

FOX

"Bu işi neden sevdiğimi biliyor musun?" Roy, elindeki kaburga etini çekerken bana sorar.

"Yemekle bir ilgisi var mu?" Davis sırtarak sorar. Bu adam hep sırtıyor.

"Tabii ki yemekle alakalı," diyor Roy, etin başka bir parçasını koparıken. "Becky evde bu kadar iyi yemek yapmaz. Deniyor, inan bana deniyor, ama ne yaparsın. Burası *her zaman* çok iyi. Ona söyleme."

Vahşi doğada yangınla mücadele eden itfaiyeciler için ıssız bir yere kurulan bu istasyonlar hakkında pek bilinmeyen bir gerçek var: Burada krallar gibi yemek yiyoruz. Ormanda yaptığımız işin karşılığını almak için günde altı bin kalori almamız gerekiyor. Ancak yemekhanede servis edilen tüm bu gurme yemeklere rağmen, burada kaldığımız süre boyunca genellikle kilo veriyoruz. On iki saatlik vardiyalarda çalışıyoruz, elle yangın hatları kazıyoruz, elli kilo ağırlığındaki sırt çantalarını taşıırken dik ve engebeli arazide hortumları yukarı aşağı taşıyoruz.

Zorlu ve yorucu bir iş.

Ama bazen, en azından Roy için, yemekler bunu telafi edebiliyor. Hatta itfaiyecilere birinci sınıf yemekler sunmak için çalışan favori catering şirketlerimiz bile var.

Bu kampların işleyişi gerçekten şaşırtıcı

—askeri bir disiplinle. Burada kaç kişinin askeri geçmişi olduğunu düşününce mantıklı geliyor. İster şehir dışındaki bir beyzbol sahasında ister bir çiftliğin otlaklarında (şu anda bizim bulunduğumuz gibi, Washington eyaletinin Wenatchee kasabası dışındaki kuru dağlarda) olsun, bu devasa kamplar yirmi dört saat içinde kuruluyor ve çadırlarla dolu bir denize dönüşüyor.

, Washington'un dışındaki kuru dağlarda olduğumuz gibi), bu devasa kamplar yirmi dört saat içinde kurulur ve çadır denizi haline gelir.

Ekibimiz, North Ridge Hot Shots, normalde sınırın bu tarafında olmazdı, ancak bu yangın çok büyük ve memleketimizde yangınlar konusunda kısa bir ara var. Bu yılın bu zamanlarında yıldırımlar nedeniyle her şey bir iki gün içinde değişebilir, ancak şimdilik buradayız.

Roy ve Davis dışında, ekibimde yirmi kişi daha var. Ekibin başı, ironik bir şekilde kuzenim River ile Kanada'nın batı kıyısındaki Sahil Güvenlik'te birlikte çalışmış olan Kaptan Frank "Mad Dog" Rogers. Hepimiz yaz boyunca birlikte çalışıyoruz ve sezon dışında da sık sık eğitim yapıyoruz. Sonuç olarak, oldukça sıkı bir ekibiz ve bu kadar büyük kamplarda tanıdık yüzler olsa da genellikle birbirimizden ayrılmıyoruz. Bu adamlar Mav ve Shane kadar benim kardeşlerimdir.

Ekibimiz, doğası gereği duman atlayıcıları olmamız ve Kanada'daki tek duman atlayıcı ekibi olmamız nedeniyle de farklıdır. ABD'de ise sadece yedi veya sekiz ekip vardır. Ancak işimizin bu kısmı, uzak yerlerdeki yangınlar gerçekten başlamadan önce söndürmek için yararlı olduğundan, zamanımızın çoğunu diğer ekiplere yardım ederek geçiririz, bazen güneyde Kaliforniya'ya kadar gideriz.

Akşam yemeği bittikten sonra, 200 diğer itfaiyeciyle birlikte brifinge gideriz. Kaptanlar geçici bir sahnede durur ve yarın bizi nelerin beklediğini anlatır.

Buraya geleli sadece birkaç gece oldu ama işlerin değiştiğini hissedebiliyorsunuz. İlk geldiğimizde görüş o kadar da kötü değildi. Şimdi duman gelip görüşümüzü engelliyor, gözlerimizi yaşartıyor, burunlarımızı yakıyor. Duman ne kadar siyahsa yangın o kadar şiddetli demektir ve bu yangın şimdiden 400 mil genişliğinde, Washington eyaletinde kaydedilen en büyük yangın.

Çadırlarımıza dönerken Roy bana "Yarın dışarıda kalabiliriz" diyor. Dışarıda kalmak, ana kampa geri dönüp gece gündüz tüm zamanını yangın hattında geçirmek anlamına geliyor. Her an burada 600'den fazla itfaiyeci olması gerekiyor, ancak yarısı burada, yarısı dışarıda.

Başımı sallayarak hazır olduğumu belirtirim. North Ridge'den ayrıldığımdan beri içimde bir huzursuzluk var, sanki içimden bir şey çıkmaya çalışıyor ama ne olduğunu bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, onu dışarı çıkarmaya neredeyse korkuyorum. Ayrıca, baş ağrılarım gittikçe kötüleşiyor ve daha fazla ilaca ihtiyacım var.

Ateş her zaman en büyük dikkat dağıtıcı şeyim olmuştur. Ekiple birlikteyken, burada vahşi doğada, alevlere bakarken, zamanla yarışırken, nefes alamayana kadar dumanı ciğerlerime çekerek, o zaman gerçekten yaşıyorum. O zaman gerçekten birisi oluyorum. O zaman evdeki tüm sorunları, kafa karışıklığını, suçluluk duygusunu düşünmüyorum. Hiçbirini düşünmüyorum.

Sanki hayatımı riske atmam gerekiyor ki, hayatımın riske atmaya değer olduğunu hissedebileyim.

"Peki, çıkmaya başladığın kız nasıl?" Roy, alacakaranlık çökerken çadırların arasından geçerken sordu. "Adını unuttum."

Roy'un onu gündeme getirmeyeceğini umuyordum. Takım arkadaşlarım arasında Roy en komik, en kaba ve aynı zamanda en büyük aşık olanıdır. Bazen karısının yemekleri hakkında yaptığı yorumlara rağmen, karısı Becky ve iki küçük kızı Sara ve Elena'ya deli gibi aşıktır. İlişkiler, seks ve bunların arasındaki her şey hakkında konuşmayı sever. Riley North Ridge'e ilk geldiğinde bana onu hatırlatmıştı.

Geçerken tanıdığımız birkaç adama el sallayarak iç çekiyorum. "Olmadı. O benden ayrıldı."

"Ah, üzüldüm dostum," diyor Roy ve sesi üzgün geliyor. "Çoğu kadın bu işi anlamıyor. Becky bile bazen benim bu işi bırakmamı istiyor."

"Gerçekten mi?"

"Tabii ki dostum. Bana, çocuklarımızın babasız büyümesini istemediğini söylüyor, bilirsin, tüm o suçluluk duygusu falan. Ama aynı zamanda benimle gurur duyuyor, bu yüzden ne düşüneceğimi bilemiyorum. Yine de onu anlıyorum. Onun yerinde olsam..."

"Evet. Şey. Öyle değildi. Neredeyse hiç birlikte değildik."

"Peki neydi?"

"Başka biri vardı." Kaşlarını kaldırdı. Durdum. "Benim tarafımda."

"Ah, seni yaramaz," dedi sinsi sinsi.

Ona sıkı bir gülümseme attım. Del hakkında ona bu şekilde açılmaya hazır değildim. "Öyle değil. O bir arkadaş. Altı yaşından beri tanıyorum. Neredeyse kardeşim gibidir."

"Ama o öyle değil."

Kafamı salladım. "Hayır. Kesinlikle değil. Ve sana dürüst olacağım dostum, şu anda tüm bu olanlardan dolayı biraz kafam karışık."

"Onu o kadar uzun süredir tanıyorsan, neden böyle olduğunu anlayabiliyorum. Sanırım o da senin için aynı şeyi hissediyor, değil mi?"

"Sorun da bu. Onun ne hissettiğini bilmiyorum ve ben de ne hissettiğimi bilmiyorum. Geçen gece seks yaptık ve... Yani sarhoştum, üzgündüm ve birine ihtiyacım vardı, o da oradaydı ama bunun benim için ne kadar önemli olacağını bilmiyordum. Ne kadar iyi hissettireceğini. Sanki tüm hayatım boyunca o anı beklemişim gibi ve sonunda o an geldi ve... Lanet olsun, bu beni çok korkuttu."

Bunu Maverick'e bile itiraf edemem, ama Roy tamamen anlıyormuş gibi başını sallıyor.

"Biliyorsun, Becky ve ben lise aşıklarıydık. Herkesin olmak istediği çifttik. Balo kralı ve kraliçesi... Kanada'da balo kutlaması yaparsak bilirsin. Ama mezun olduğumuzda ayrıldık. O Montreal'e üniversiteye gitti, ben evde kaldım. Ama geri döndüğünde, her şey eskisi gibi oldu. Başka yolu yoktu ve başka bir yol olmasını da istemedik. Onunla ya hep ya hiçti. Belki bu kız da senin için ya hep ya hiçtir. Ve inan bana, bu çok korkutucu bir şey. Bu lanet yangınlardan daha korkutucu, orası kesin."

Derin bir nefes alıyorum. Bunu konuşmak, düşünmek bile kalbimin biraz daha hızlı, biraz daha sert atmasına neden oluyor. "Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum, anlıyor musun? Aramızdaki ilişkiyi mahvetmek istemiyorum. Beni tanıyor, gerçekten tanıyor. Bu işi biliyor. Her şeyi biliyor ve benim için orada ama ben... Ben berbat biriyim. Ya sahip olduğumuz şeyi mahvedersem?"

Bana alaycı bir gülümsemeyle, tamamen eğlenmiş bir şekilde bakıyor. "Öncelikle, onu hayal kırıklığına uğratacaksın. Çünkü sen bir erkeksin ve biz erkekler böyle yaparız. Bunu ne kadar çabuk kabul edersen o kadar iyi. İkincisi, tango iki kişiyle yapılır. Onunla yattığını söyledin mi? Onun da bunu istediğine ve

. Yani, o da zevk aldı, değil mi?"

Del'in bana bakışını, bakışlarında yanan şehveti, sanki ben onun tek istediği şeymişim gibi, düşünüyorum. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim, bu kadar yoğun bir şekilde. Bu, varlığından haberdar olmadığım bir parçama ulaştı, o bakışları gözlerinde tutmak için içimdeki ilkel dürtüyü, ihtiyacı ortaya çıkardı.

Sonra benim sikimin etrafında boşalırken inlemesi. Beni o kadar mükemmel sıkması, vücudunun benimkiyle birleşmesi, boynunun geriye doğru eğilmesi, göğüslerinin yukarı doğru çıkması. Dudaklarını ısırdı ve bu beni neredeyse deliye çevirdi.

Delilah o gece beni istiyordu. Sadece arkadaş olarak değil, sevgili olarak. Daha fazlasını isteyip istemediği ise henüz belli değil.

"Sanırım o da eğlenmiş," diye devam etti Roy, yüzümü okuyarak. "Her neyse, o zaman sorun yok. Bu olması gereken bir şeydi galiba. Olduğu için mutlu ol. Geri döndüğünde, kafandakileri çöz. Ne istediğini bul, sonra ona söyle. Dürüst ol. Ama ne yaparsan yap, bu işe, her şeyi mahvedeceksin ve berbat bir durumda olduğunu düşünerek girme. Bu kimseye fayda sağlamaz. Bu kız, eğer senin arkadaşınsa ve seni o kadar uzun süredir tanıyorsa, senin hakkında her şeyi biliyor ve hala seni istiyor, hala senin yanında. Sakın kendini sabote etmeye kalkışma, çünkü seni çok iyi tanıyorum Fox ve senin çok büyük bir kompleksin olduğunu biliyorum."

Ona kaşlarımı çattım. "Karmaşık mı?"

"Oh, sanki ne dediğimi bilmiyormuşum gibi davranma."

Çadırlarımızın yanında durduğumuzda başımı sallıyorum. "Kompeksim yok."

Roy bir kaşını kaldırıp bana bakar. "Bütün gece seninle tartışabilirim ama bence uyumamız lazım. En azından ben, sinyal alırken Becky ve kızlarla Facetime yapmam lazım. Sen de aynısını yapmayı düşün."

"Karın ve çocuklarınla Facetime mı yapacaksın?"

"Akıllı olma, Fox. Sabah görüşürüz." Çadırına girerken ben de benimkine giriyorum.

Uyku tulumuma girip başımı yastığa koyuyorum, bunun birkaç gün boyunca rahat bir yerde uyuyabileceğim son fırsat olabileceğini bilerek.

. Dışarısı tamamen karanlık olmasa da, gece gündüz demeden gelen giden ekipler nedeniyle çadır kent günün her saati sessiz bir yer. Mümkün olduğunca kaliteli bir uyku çekmeye çalışıyoruz çünkü bir kez sahaya çıkıp grev yapmaya başladığımızda, genellikle bitkin düşüyoruz.

Roy'un söylediklerini düşünerek telefonumu çıkarıyorum. Bir çubuk çekiyor.

Del'e mesaj atmalıyım.

Gittiğimden beri mesaj

atmadım. Ona nasıl

olduğunu sormalıyım.

Conan nasıl?

Ona, "biz" artık ne anlama gelirse gelsin, iyi olup olmayacağımızı sor.

Ama karar veremedim gözlerim ağırlaşıyor ve uykuya dalıyorum.

UYKUM rüyasız geçer, bu yüzden saat altı olduğunda alarm çaldığında uyuduğumdan bile emin değilim. Sabah brifingi saat yedi olduğunda Roy, Davis ve ekibin geri kalanıyla birlikte ayakta dururken, birkaç fincan sert kahve içtikten sonra bile hem yorgun hem de gerginim.

Biz, kahve içip esneyen, her zaman beklediğinizden daha yorucu olan güne hazırlanmaya çalışan, ne kadar çok kez yapmış olursanız olun, sert mizaçlı erkek ve kadınlardan oluşan heterojen bir ekibiz.

Bugün havada bir tedirginlik var, siyah dumanla birlikte yoğunlaşıyor gibi. Bölüm şefi yangının büyümesinden ve yaralanmalardan bahsedip günün hava durumu bilgilerini vermeye geçmeden, ekip görevlerini dağıtmadan, bölüm liderlerini belirlemeden, güvenlik önlemlerini almadan ve hava desteği bilgilerini vermeden, tıbbi durumla ilgili son bilgileri vermeden önce gözlerimi ovuşturmadan gözlerim kızardı.

Şu ana kadar sadece bir yaralı var — bir engel, yani devrilmiş bir ağaç ve en büyük tehlikelerimizden biri — bu, yaptığımız işi ve kalabalığın büyüklüğünü ve engellerin ne kadar yaygın olduğunu düşünürsek oldukça şaşırtıcı

. Yaptığımız işi, kalabalığın büyüklüğünü ve bu tür engellerin ne kadar yaygın olduğunu düşünürsek, bu iyi bir haber gibi görünse de, sanki başka bir felaket daha bekliyormuş gibi hissediyorum.

Bugün birlikte çalışacağımız Mad Dog ve Medford Oregon'dan gelen seçkin ekiple buluşuyoruz ve görevlerimizi alıyoruz. Rüzgârın yönünün değişebileceğini öngören ekip, yangının kuzeyine, sadece yürüyerek bile bütün günümüzü alabilecek tehlikeli bir sırtı aşmamızı istiyor. Oraya vardığımızda, yangının ilerlemesini durdurmak için ağaçları kesip yakacağız. Bazen toprağa çizilen bir çizgi yetmez.

Kahvaltıda yumurta, patates, et ve mısır ezmesi ile mümkün olduğunca karnımızı doyurduktan sonra, giysilerimizi giyip F-250 kamyonlardan oluşan konvoyu biniyoruz.

"Dün gece onu aradın mı?" Roy, kamyonumuz eski bir orman yolunda zıplarken sordu. Atlama noktasına yaklaştıkça duman gittikçe yoğunlaşıyordu.

Ceketimin yakasını oynayarak ona sert bir bakış attım. Herkesin içinde bu konuyu konuşacak yer değil burası. Onların ailem gibi olduğunu biliyorum, ama ailede olduğu gibi bazı şeyleri kendime saklamayı tercih ederim.

"Kimi arıyorsun?" Grubumuzun en genç üyesi Marc soruyor. "Senin yeni kız arkadaşın mı?"

"Hayır, onunla işi bitti," diyor Roy. "Bu başka biri."

"Fox, sende bu vasıf var bilmiyordum," diye şaka yapıyor Davis, bana dirsek atarak. "Peki kim o?"

"Seni ilgilendirmez," diyorum herkese. "Ve kesinlikle Roy'u da ilgilendirmez."

O, alaycı bir şekilde kırılmış gibi davranarak göğsünü tutuyor.

Yol uzun olduğu için, kamyonlar sırtın eteklerindeki varış noktasına ulaştığında, yürüyüşe çıkmaya hazırız.

"Beş kilometre dümdüz yukarı," diyor Mad Dog bize. "Hızınızı ayarlayın. Hava daha da kötüleşecek ve sıcaklık da azalmıyor. Bunun hepsinin boşuna olması ve rüzgârın yönünü değiştirmemesi için dua edelim, çünkü değişirse çok zamanımız kalmaz. Zaten fazla zamanımız yok."

Tozlu sırt çantamı hafifçe indirip, ateşli silahların en iyi dostu olan Pulaski aletimi ve Roy'un elindeki motorlu testere için bir teneke benzin alıp yola koyulduk.

Nefes almaya zaman yok, sadece ara sıra su içmek için mola veriyoruz. Gözlerimi önümdeki Davis'in botlarına dikmiş durumdayım. Ciğerlerim yanıyor, baldır kaslarım kramp giriyor ve sırt çantam her geçen saniye daha da ağırlaşıyor. Terden sıırılsıklam oldum.

Ama ben devam ediyorum. Hepimiz devam ediyoruz. Bu işin en nefret ettiğim şeylerinden birini yapmak için doğruca ilerliyor olsak da.

Görevimiz, "kara" veya "yanık" bölgede çalışmak. Bu, 70'lerden beri işe yarayan bir yangın söndürme taktiği, ancak kendi ellerimizle her şeyi tamamen yok ediyoruz.

Ağaçları kesiyoruz veya yangına ulaşmadan yakıyoruz. Güzel, el değmemiş ormanları yok ediyoruz. Daha büyük bir iyilik ve "ya olursa"lar için geniş ormanlık alanları tahrip ediyoruz.

Bu benim için en kötü kısmı. Ya eğer... Birçok kez güzel bir ağaçlık alana meşaleyle yakarak sincapların ve kuşların yuvalarını terk etmek zorunda kaldığını ve yavrularının canlı canlı yandığını gördüm. Yerdeki çingiraklı yılanlar, geyikler ve fareler koşarak uzaklaşırken, gözlerinde suçluluk gördüğümü yemin ederim. Neden bunu yaptığımızı, yangının onlara asla ulaşmayacağı halde neden evlerini yok ettiğimizi merak ediyorlardı.

Ama bu bizim işimiz. Hayvanları, insanları, ormanları ve binaları kurtarmaya çalışmanın çirkin yüzü bu. Bazen gerçekten kaybetmeniz gerekenden fazlasını kaybedersiniz.

Zirveye ulaştığımızda işe koyuluruz.

Damla meşalesi bende, arka kısmı yakıyorum.

Önümdeki ağaçlar, uzun, heybetli, iğneleri bu yazın kuraklığından henüz etkilenmemiş canlı yeşil renkte, bir sıra Roma mumu gibi yükseliyor. Birer birer patlıyorlar. Çatırdıyor. Vınlıyor. Gürültüyle patlıyorlar. Sıcaklık havayı yakıyor ve yükselen alevlerin üzerinde dumanlar yükseliyor. Kendi yarattığım cehenneme bakıyorum.

Kürekle yaslanarak izliyorum ve her zamanki gibi, ne halt ettiğimi merak ediyorum. Bir yılan kaçarken kirli botlarımın üzerinden kayıyor ama "Üzgünüm" demek dışında pek dikkat etmiyorum.

Çok üzgünüm.

Her zaman ölümü önlemeye çalıştım.
Ama bazen onu kendim neden olmak
zorunda kalıyorum. Günün geri
kalanında bunu yapıyoruz. Rüzgâr
dinmiyor.

Yakmaktan çok kazıyoruz, bu daha zor bir iş, özellikle hızlı çalışırken,
ama daha iyi.

Saat üçte, uyumak için birkaç saatliğine, cepheden uzakta, sırtın daha
yukarısında, yere çömelerek bir daire oluşturduk. Mad Dog bizi,
malzemelerimizi, ekipmanlarımızı ve hiç sönmeyen ateşi gözetliyordu.

Şafak sökünce, çam ağaçlarının tepesinde bir tabaka gibi duran
dumanın arasından donuk bir pembe ışık parıltıyor. Yüzümüze hazır
kahveyi döküp tekrar işe koyuluyoruz.

Yine kazma, yakma ile geçen bir
gün. Zamana karşı mücadele.

Rüzgarı, havayı izliyor, ekstra dikkatli davranarak daha da çok
çalışıyoruz.

Vücudum yorgun ama nedense hala güçlü hissediyorum. Zayıf ve
yorgun hisseden zihnim. Herkes aynı durumda.

"Fox," diyor Roy yanımda, omzuma hafifçe vurarak. "Biraz su iç."

Saat öğleden sonra ikisi ve susuz kaldığımı biliyorum. Bana bir
matara uzatıyor ve suyu içtiğimde dudaklarımın ucunda toprak ve tuz tadı
alıyorum, birazını çeneme döküyorum. Kaskım alevlerden yanmış, beynim
eriyormuş gibi hissediyorum. Baş ağrım intikam almak için geri gelmek
istiyor ama ona izin vermeyeceğim. Burada asla olmaz.

"Davis, aşağıdaki yangın yerde yanmıyor diyor," Roy, suyu geri
verdiğimde bana söylüyor. "Merdivenleri yakıyor, bir sürü ağaç aynı anda
yanıyor. Idaho'dan bir itfaiye ekibi var, Red Eagles, bizim altımızdaki sırtta
ve hatları mahvolmuş, yangın hemen yanlarında. Rüzgar yön değiştirirse,
tahliye etmek zorunda kalabiliriz."

Sanki Roy'un sözleri güç kazanmış gibi, rüzgarda hafif bir değişiklik
hissediyorum. Yüzüme yandan gelen hafif bir sıcaklık. Altımızda biriken
alçak ve gürültülü uğultu aniden yükseliyor. Dün ateşe verdiğimiz ağaçların
gürültüsüyle karşılaştırıldığında

dün yaktığımız ağaçların uğultusuna kıyasla, jet uçağı kalkış sesine benziyor. İkimiz de yukarı bakıyoruz ve havada uçuşan köz ve kül parçaları görüyoruz.

Hiç iyi değil.

Közlerden biri başımızın üzerinden geçip mavi ladin ağacının dalına düşüyor. Kum kadar kuru olan dal, o kadar hızlı alev alıyor ki Roy ve ben tepki vermekte bir saniye gecikiyoruz.

"Kahretsin," diyor Roy, oraya doğru koşarken. Ağaç, korumaya çalıştığımız yanmamış bölümde, arka yangının oluşturduğu siyah kibrit çöpü ormanının ötesinde ve hemen söndürmeye çalışıyoruz. Kasıtlı olarak ateşe verdiğiniz ağaçların hemen yanında yangını söndürmeye çalışmak garip bir duygu.

Roy koluna öksürüyor. Ben de öksürüyorum. Bu noktada temiz hava bir rüya gibi geliyor. Yirmi dört saattir neredeyse hiç uyumadan bu işi yapıyoruz ve artık yorgunluğun ötesine geçtik mi diye merak ediyorum. Yine de kaslarımız bir şekilde çalışmaya devam ediyor, içgüdülerimiz bizi ileriye itiyor.

Sonra daha fazla köz gelir, havada nazıkçe süzülür. Hepimiz yaptığımız işi bırakıp izleriz. Sanki cehennemde kar yağışını izlemek gibidir.

Közler yere düşer ve ağaçlar alev alır. Bir iki tane değil, üç dört tane, sonra gruplar halinde, sonra da diziler halinde.

Pat.

Çat.

Tıs.

Gürült

ü.

Siktir.

Hepimiz telaşla koşuşturmaya başlıyoruz, her ne kadar çok geç olduğunu, durumun daha da kötüye gideceğini, bazen ateşe vurduğunda ateşin sana geri vurduğunu bilsem de.

Davis yüzünde panik izleriyle bize doğru koşar. Otuz beş yaşında, bir süredir itfaiye ekibinde ve genellikle soğukkanlıdır, Kanada ordusuyla Afganistan'da birkaç görevde bulunmuştur, bu yüzden onun endişeli halini görmek beni daha da endişelendirir.

"Garrett, bölüm şefi hattı kaybettiklerini söyledi," diyor nefes nefese, yüzünde savaş boyası gibi is izleri var. "Kızıl Kartallar kaçmaya çalışıyor. Hepimiz hemen tahliye olmalıyız."

Sanki işaret almış gibi, Mad Dog megafonuna tutuştu. "Hattı kaybettik. Aletlerinizi toplayın ve *hemen* tahliye olun."

Eşyalarımızı alıyoruz, herkes her yere koşuşturuyor. Böyle ayrılmak bizim için yeni bir şey değil, ama etrafımızdaki orman şimdi bölüm bölüm havai fişek gibi alev alıyor.

Roy motorlu testeresini almaya çalışıyor ama testere elinden kayıp duruyor ve kaskı da yüzünden kayıyor. Yorgun ve bunu belli ediyor.

Ona doğru yaklaştırmaya başladığımda biri "Çakıldı!" diye bağırdı. Başımı kaldırdım.

Arka tarafta yanan bir ağaç devriliyor.

Bu olay yavaş çekimde gerçekleşiyor, en azından ben anlamaya, neler olduğunu kavramaya çalışırken zihnimde öyle görünüyor. Ölü ağacın uzun, kararmış ağırlığı yavaşça devrilmeye başlıyor, devrilmeye, devrilmeye.

Ağaç Roy'un üzerine düşüyor.

"Roy!" diye bağırmaı başarak ona doğru koştırmaya başlıyorum. Botlarım, sırt çantam, ekipmanlarım, her şey hiç bu kadar ağır gelmemiştı. Cığerlerım dumandan yanıyor, gözlerım korkudan donmuş durumda.

Roy bana bakıyor, kaskı gözlerinin üzerine kaymış. Henüz takılan dalı görmüyor.

Düşüyor.

Ve ben neredeyse oradayım.

Kollarımı uzattım, onu kenara itmek, gerekirse darbeyi almak için hazırdım.

Sonra başını kaldırıyor.

Siyah ağaç gövdesi dışında hiçbir şey görmüyor.

Çekiç gibi yere çakılır ve Roy'u yere yapıştırır.

Patlama beni neredeyse geriye doğru düşürüyor ve donmuş bir şekilde, düşünmeden, hareket edemedenden bakıyorum.

Sonra, "Roy!" diye tekrar bağırıyorum.

Diğer ekip üyeleri de bana katılır ve birlikte ağacı Roy'un üstünden kaldırmaya çalışırız.

Hareket etmiyor.

Bir elini görebiliyorum, parmakları kıvrılmış. Geri kalan her şey, dokunulamayacak kadar sıcak olan devasa yanmış gövdenin altında gömülü.

Etrafımızdaki orman alevler içinde ama biz yine de alevlerin arasında kalıyoruz, altı kişi gövdenin etrafına yayılmış, onu birkaç santim kaldırmaya çalışıyoruz.

Mad Dog, Roy'u ağacın altından çıkarır.

Bıraktık, çarpmanın etkisiyle tozlar uçuşuyordu.

Ama Roy'a bir bakış attık ve hepimiz çok geç kaldığımızı anladık. Kasklarımız bizi küçük çentiklerden, taşlardan korur. Ama ağaçların tamamından koruyamazlar.

Hiçbir şey
korumaz.

Sadece şans.

Ve bu sefer şans Roy'un yanında değildi.

Kendimi kaybetmiştim.

Bağlantım koptu.

Bu olamaz.

Mad Dog onu öldüğünü ilan etmesine rağmen, Roy'u bir şekilde sedyeye koyup tepeyi aşağıya doğru yola çıktık.

Adım adım.

Mümkün olduğunca hızlı.

Orman arkamızda yanıyor, tüm emeklerimiz boşa gitti. Roy'un ölümü boşa gitti.

Bu sefer yangın kazandı.

Belki de olması gerekenden daha fazla zaman aldı. Kesinlikle hayatta. Nefes alan, yaşayan bir şey. Tarafsız olması gerekiyordu.

Ama benim iyi arkadaşımı, kardeşim gibi olan bir adamı aldığımda, bunun kötü olduğunu düşünmemek nasıl mümkün olabilir?

Ya da belki de hiç de kötü değildir.

Belki Roy'a zamanında yetişemedim.

Belki de ağaç beni öldürmeliydi. Belki birçok şey.

Tek bildiğim, onun öldüğü.

İçimdeki bir parçam da gitti. Çok hızlı oldu. Her şey çok hızlı oldu.

Şimdi alevler gökyüzünde yirmi metre yüksekliğinde, duman ve kül sütunları yükseliyor ve biz kaybettik, başarısız olduk ve o öldü.

DELILAH

"Fox nerede?" diye bağıyor Rachel. "Nerede, nerede, nerede?"

Şu anda Nelson çiftliğinin üst katındaki banyosundayız ve Rachel panik atak geçirmeye ramak kaldı. Bunun, bugün onun düğün günü olması ve yaklaşan fırtınanın yanı sıra barmeninin hastalandığını, makyözünün tarihi karıştırdığını ve Fox'un ortalarda görünmediğiyle bir ilgisi olabilir. Ayrıca düğün yaklaşık otuz dakika sonra başlayacak ve Rachel çalılardan geçerken elbisesinin eteğini yırtmış.

Şu anda straplez sütyen ve iç çamaşırlarıyla panik içinde, ellerini etrafında sallıyor ve ben de gözlerinin altındaki mendilleri silip maskarasının yüzüne akmasını engellemek için elimden geleni yapıyorum. "Tatlım, bilmiyorum. Keşke Riley sana su geçirmez maskara sürseydi."

"Aman Tanrım, mahvoldu, değil mi?" Rachel ağlayarak aynaya bakmak için dönmeye çalışıyor.

Onu sıkıca yerinde tutuyorum. "Hayır, ben düzeltiyorum, çok güzelsin ve her şey yoluna girecek."

"Tamam," diye burnunu çekerek cevap verdi. "Vay canına, kung-fu ustası gibi ellerin var."

Gözlerimi ona dikip baktım. "Onlar erkek elleri değil, sadece çok fazla şişe açıp barın dışına serserileri atmaktan güçlenmişler. Şimdi kıpırdama yoksa gözünü çıkaracağım."

Makyaj sanatçısı gelmediği için Riley bu sabah onun makyajını yapmak zorunda kaldı. Açıkçası, kendisi çok makyaj yapmayan ve profesyonel olmayan biri olduğu düşünülürse, harika bir iş çıkardı.

Ama bu Rachel'ı hiç rahatlatmıyor.

"Her şey yoluna girecek," diyorum tam o sırada banyo kapısı çalıyor. "Girin."

Kapıyı açtığımda Riley karşımda duruyor, gelinlik elbisesiyle muhteşem görünüyor ve elinde leke çıkarıcı kalem var. "Bir tane buldum. Aslında bu senin annenin, Del."

Ah evet, leke çıkarıcı benim için. Az önce sinirlerimi yatıştırmak için kırmızı şarap içiyordum ve kendime döktüm, bu da Rachel'ın stres seviyesini daha da artırdı.

"Elbise nasıl?" Rachel ona sorar.

"Neredeyse bitti." Annem Rachel'ın elbisesini almış, aşağıdaki oturma odasında yırtılan yerleri dikmeye çalışıyor, bu arada Vernalee de Nelson malikanesinde koşturup duruyor, ortalığı toparlamaya çalışıyor. "Her şey yoluna girecek, Rach," diye ekliyor Riley. "Elbise mükemmel görünüyor." Bana leke çıkarıcı kalemi uzatıyor ve bana hayranlıkla bakıyor. "Annen tam bir dahi, Del."

Kalemi ondan alıp elbisenin kırmızı şarap lekesinin üzerine sürmeye başlıyorum. Lekenin çoğunu ılık suyla silmiştim ve şanslıyız ki Rachel bize lacivert elbiseler giydirmişti, bu yüzden leke o kadar da kötü değil. "Annem profesyonel bir dadiydi, beni ve üç yaramaz erkek çocuğu büyüttü. O lanet olası Mary Poppins'in ta kendisi."

"Vay canına," diyor yumuşak bir sesle.

Riley'nin yumuşak bir sesle konuşması nadir bir şey, bu yüzden kalemi durdurup ona baktım. "Ne?"

"Hiçbir şey. Sadece... Buraya geleli çok uzun zaman olmadı ama Mav ve sizinle birlikte olmak, annenizin onları yetiştirip hepsinin bu kadar normal, iyi insanlar olmasını sağlamak gerçekten inanılmaz."

"Adil olmak gerekirse, Hank de onları büyüttü. Çoğunu o yaptı. Annem sadece oradaydı."

Gözlerinde hayranlık dolu bir bakış var. "Yine de. O üç çocuğun burada büyüdüğünü, büyüdüklerini, akıllandıklarını, güçlendiklerini düşününce. İkinizi de kıskanıyorum, biliyor musunuz? İkiniz de onlarla birlikte büyüdünüz, nasıl olduklarını ve şimdi nasıl olduklarını gördünüz."

Rachel burnundan hava üfledi. Bugün ilk kez biraz eğlenmiş gibi görünüyordu. "Riley, sen Maverick'in en iyi anlarını görüyorsun. İnan bana, onların tüm o garip ereksiyonlarını, ses değişikliklerini ve kardeş kavgalarını yaşamak istemezdin."

"Bilmiyorum," diye iç çekerek söylüyor. "Sizin hepinizin bir geçmişi var ve ben sanki sıfırdan başlıyormuşum gibi hissediyorum." Pencereye gidip tarlalara bakıyor, sanki çocukluğunu hayal ediyormuş gibi. Ben de bakıyorum ve kalabalığı görüyorum, mırıldanmalarını duyuyorum. Tören için tüm sandalyeler dizilmiş, tek bir çam ağacının yanında, arkasında nehir ve kasaba manzarası ile bir sunak kurulmuş. Resepsiyon için çadırlar kuruluyor, bu da kaosa katkıda bulunuyor. Bunlar daha önce kurulmalıydı ama, neyse, bu da ters giden şeylerden biri. Şimdi insanlar yaklaşan fırtınadan önce işlerini bitirmeye çalışıyor.

"Ama sen ve Mav birbirinizi öyle buldunuz," diyorum ona, bir el havlusu alıp elbisesindeki leke çıkarıcının kalanını silerek. "O zamanlar tanışmış olsaydınız, ilişkiniz yürümezdi. Yani, geçen gün Fox bana lisede benden hoşlandığını ve bizim birlikte olacağımızı düşündüğünü söyledi, ama sonunda yürümedi."

Odaya kalın bir sessizlik çöküyor, tek ses musluktan damlayan su. Kafamı kaldırıp onların bana baktığını görüyorum.

"Ne?"

"Fox sana bunu mu söyledi?" Rachel inanamadan sorar.

"Hiç şaşırmadım," Riley, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, elbisesinin V yakasından göğüsleri neredeyse dışarı çıkacak şekilde söyler. Ben kesinlikle o kadar iyi doldurmuyorum. "Ne zaman?"

Ne kadarını anlatmam gerektiğini bilemeden dikkatlice anlatırım. "Burada, geçen gece. Aptal gibi davranıp ahıra koştumda. Anlaşılan duygularımı saklamakta pek iyi değilim."

"Ne hakkında konuştunuz?" Riley sorar. "Nasıl o konuya geldiniz?"

"Bir dakika," Rachel elini kaldırarak diyor. "Bir dakika. Az önce duygularının seni ele geçirdiğini söyledin. Ne duyguları, Del?"

Ah, lanet olsun. Az önce bunu söyledim, değil mi? Bazen kendimden başka insanlara itiraf ettiklerimi unutuyorum. Liste çok kısa.

İç çekip duvara yaslanıyorum, alışkanlıkla elbisesini silerek. "Ben, şey. Julie'yi pek sevmezdim. Öyle diyelim."

"Çünkü..." Riley beni cesaretlendirir. "Çünkü..."

kıskanıyordum."

"Çünkü..." Rachel ekledi.

Derin bir nefes alıp gürültüyle nefes veriyorum. İkisine de bakıp ellerimi gösteriyorum. "Çünkü Fox'u seviyorum ve onunla birlikte olmak istiyorum. Yani... onu seviyorum. Ona aşığım. O adama umutsuzca, delicesine aşığım ve her gün aklımı kaçıyorum."

İkisi bir ağızdan küçük bir çığlık atar, ayakkabılarıyla yere vurur, yüzlerinde büyük, kendini beğenmiş gülümsemeler vardır.

"Kızlar, bu iyi bir şey değil," diyorum onlara çabucak. "Aslında bu çok kötü bir şey."

"Aşk asla kötü değildir, Del," diyor Rachel.

"Senin için kolay tabii! Hayatının aşkıyla on dakika sonra evleneceksin. Aşk senin için harika bir şey." Riley bir şey söylemeden onu işaret ettim. "Ve sen, bayan, burada hayatının aşkıyla birlikte büyümediğin için şikayet ediyorsun. Yani, üzülecek bir şey arıyorsun. Birlikte bir ev aldınız, evlenmeniz de an meselesi, ya da her neyse."

"Biz evlenmiyoruz," diyor Riley ve gözlerini devirse de sesinde bir gerginlik var. "Maverick öyle biri değil."

"Tabii ya!" diye bağıriyorum. "O sana deli gibi ve bunu sen de biliyorsun. Mav eskiden nasıl olursa olsun, seninle birlikteyken bambaşka bir adam." "Ama bu benimle ilgili değil," diyor.

"Hayır, Rachel'la ilgili."

"Hayır, bu senin ve Fox ile ilgili," diyor Rachel. "Ne oluyor, Del? Onu sevdiğini itiraf etmen için ne kadar beklediğimizi biliyor musun?"

Bu çok önemli!"

"Önemli değil." En azından önemli olan kısım o değil.

"Demek artık bekâr..." Riley masumca sorar.

"Ee?"

"O zaman git ve hamleni yap."

"Riley, uzun süredir arkadaş olduğun bir erkeğe öylece hamle yapamazsın."

Hayır, benim durumumda, görünüşe göre onlar sana hamle yapıyor. Sonra da hiçbir şey olmamış gibi davranıyorlar.

Sonra ortadan kaybolurlar.

"Fox'un da seninle aynı şeyi hissettiğini biliyorsun," diye düşünür Rachel.

"Neden? Nasıl?" diyorum, biraz fazla hızlı. "Sana bir şey söyledi mi?"

Omuzlarını silkiyor ve straplez sütyenini biraz daha yukarı çekiyor. "Hayır, bana hiçbir şey söylemedi. Kimseye bir şey söyleyeceğini sanmıyorum. Kendisi bile farkında değil galiba. Ama hepimiz sizin birbirinize deli gibi aşık olduğunuzu düşünüyorduk ve sonunda hislerini itiraf ediyorsan, belki ona da itiraf etmelisin."

"Ya da en azından ona atlamak ve sevişmek istediğini söyle," dedi Riley.

"Bu çok kötü bir fikir," diyor Rachel.

"Neden?" diyorum, cildim kızarıyor.

"Hadi ama," diyor Rachel. "Fox'la yatmak büyük bir hata olur."

"Neden, neden, neden hata olur?"

"Onunla yatamazsın, hayatın boyunca ona aşık olmuşken yatamazsın."

"Ama o da aynı şekilde hissediyorsa..."

"Erkekler seks söz konusu olduğunda kafaları karışır. Bence bunu yapmadan önce birbirinizin duygularını netleştirin. Aksi takdirde, kendinizi kalp kırıklığına hazırlamış olursunuz. Yani, onunla bir ilişki yaşayıp hiçbir yere varamasanız ne olur? Bu hem sizin için hem onun için hem de bizim için ne kadar garip olur."

Dudaklarımı sıkıştırıyorum, sanki üzerime bir kova buzlu su dökülmüş gibi hissediyorum. Tanrıya şükür bunu onunla konuşmadım.

Daha önce, Fox ile konuşmadan önce ve şükürler olsun ki Fox ilişkimizin eskisi gibi olmasını istiyor gibi görünüyordu. Tamam, belki bunun için şükretmiyorum çünkü daha fazlasını istiyorum ama daha kötüsü de olabilirdi.

"Del," Riley bana bakarak yavaşça sorar. "Del, Fox'la yattın mı?"

"Hadi ama," diyor Rachel, ama ben hemen cevap vermezken gülümsemesi kayboluyor. "Aman Tanrım. Delilah Gordon, Fox Nelson'la seks mi yaptın?"

"Tam isimlerimizi kullanınca çok garip geliyor," diye itiraf ettim sessizce.

"Aman Tanrım!" Riley ve Rachel aynı anda haykırdı, gözleri yuvalarından fırladı, ağızları açık kaldı.

"Rachel!" diye bir ses bağılıyor ve banyo kapısı birinin vurmasıyla sallanmaya başlıyor. "Hemen çıkmalısın! Düğün başlıyor, lanet olsun, *hemen*."

Maverick'ti.

Riley kapıyı açar, Rachel çığlık atar ve askıdan bir havlu kapar, sütyenini ve iç çamaşırını örtmeye çalışır.

"Sanki daha önce görmemişim gibi," diyor Maverick banyoya girerken. Tıraşlı, üzerine tam oturan smokin giymiş, çok yakışıklı görünüyor.

"Rachel dışarı çıkmadan önce elbisesini giymeli," diyorum, onu işaret ederek.

Riley kolunu tutar. "Fox ve Del'in yattığını biliyor muydun?" "Ne?!" Mav yüksek sesle bağırır ve Riley'nin

"Ne zaman?"

"O geldi mi?" Rachel, Mav'in diğer kolunu çekerek soruyor.

Mav başını sallar, mavi gözleri bana odaklanmış. "Hayır, gelmedi. Del nerede?"

"Bilmiyorum!" Diye bağırarak kollarımı açtım. "Gittiğinden beri onunla hiç konuşmadım."

"O gitmeden önce seviştiniz mi?" diye sorar Mav.

"Oh, bu kadar kaba olma," Rachel onu tokatlayarak cevaplar. Sonra bana bakar. "Ama, yaptınız mı? Ne zaman oldu?"

"Rachel, yeter artık!" Annem aniden elinde gelinlikle kapıda belirir ve bağıırır. "Burada parti mi veriyorsunuz? Alkol kokusu alıyorum."

"Delilah ve Fox birlikte yattılar," Riley ona söyler. "Riley!" diye bağıırırım.

Aman Tanrım!

"Hiç hoş değil, bebeğim, hiç hoş değil," diye mırıldanır Mav.

"Ne?" Annem kaşlarını kaldırarak sorar, Rachel gelinliği ondan alır. "Delilah?"

"Tamam, herkes dışarı," diyor Rachel, ellerini sallayarak, "Bunu giymem lazım."

"Burada ne haltlar dönüyor?" Dick de annemin arkasında belirir. Rachel yine çığlık atar, bu sefer elbiseyle kendini örter.

Hepimize son derece onaylamayan bir bakış atar. "Banyoda oyalanmayı bırakın, aşağı inin ve o lanet düğüne gidin!"

"Herkes dışarı!" Rachel kapının kenarını tutarak bağıırıyor. Ben de odadan çıkmak üzereyim ama o beni dirsekten çekip geri çekiyor. "Hayır, Del, sen kal. Yardımına ihtiyacım var."

"Doğru mu?" Annemin kapının diğer tarafında Mav'a fısıldadığını duyarım. "Fox ve Del hakkında?"

"Ne doğru?" diye sorar Dick.

İnleyerek lavaboya yaslanıp başımı ellerimin arasına alıyorum.

"Hey," Rachel yumuşak bir sesle diyor, elini koluma koyarak. "Sorun yok. Ama önce, nedime olarak, bu elbiseyi giymeme yardım etmelisin. Sonra, en iyi arkadaşım olarak, bana her şeyi anlatmalısın."

Ellerim düşer ve ona bakarım. "Az önce bunun büyük bir hata olduğunu söyledin."

"Biliyorum. Özür dilerim. Bilmiyordum. Konuş benimle. Ve bu lanet elbiseyi giymeme yardım et!"

Yine panik moduna girmeye başlıyor ve pencereden gelen düğün marşının yumuşak melodileri de hiç yardımcı olmuyor.

Hızla elbisenin fermuarını açıp giymesine yardım ediyorum. Annem etek ucunu gerçekten çok iyi dikmiş, yırtık olduğu hiç belli olmuyor.

"Ayrıldığıımız gece oldu. Riley'nin dediğı gibi bara geldi, sarhoş ve perişan haldeydi ve bir şey diğetine yol açtı..."

Sırtını fermuarlamaya başlarken, göğüslerini bir arada tutuyor ki korseyi düzgün giydirebileyim. "Ne, The Bear Trap'te mi seviştiniz?"

Gülümsemeden edemiyorum. "Evet. Bilardo masasında." "Aman Tanrım."

"Biliyorum."

"Peki... bu ne anlama geliyor? Yani, ayrıntıları duymak istiyorum ama."

"Ama seni aşağıya indirip düğüne götürmemiz gerekiyor," diye ekliyorum, kanca ve gözü birbirine takarken. "İşte, giydin. Hazırsın." Yavaşça dönüyor. "Ve çok güzelsin."

Tatlı bir gülümsemeyle, "Ama siz iyisiniz, değil mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Sanırım. Ertesi gün onun sincap hakkında konuşmak için yanına gittim..."

"Onun ne?"

"Uzun hikaye. Neyse, o hiçbir şey olmamış gibi davrandı ve ben şimdi durumun garip olup olmadığını merak ettiğimde, aramızda hiçbir şeyin değişmeyeceğini söyledi. Her zaman arkadaş kalacağımızı söyledi. Ben başka bir şey söylemedim ama sanırım... her şey normale döndü. Sanki ikimiz de içimizden attık."

Gözlerimin içine bakarak, "Del, aşk sisteminden çıkmaz. Öyle olmaz."

Yutkunup başımı salladım. "Biliyorum."

"Yani onunla gerçekten konuşmadın mı? Nerede olduğunu bilmiyor musun?"

"

"Keşke bilseydim, Rachel. Uzaklarda olduğunda nasıl olduğunu bilirsin. Ben Eğer yapabilseydi, kesinlikle yapardı. Shane çok üzülecek.

Elimi yanağına koydum. "Aşacaktır. Şu anda tek umursadığı şey sensin. Hadi, gel, seni onun karısı yapalım."

Banyodan çıkıp merdivenlerden aşağı indikten sonra evin köşesine gidip işaretimizi bekledik. Maverick, Vernalee, Hank ve Dick çoktan gelmişti. Köşeden gizlice baktığımda Shane'in rahiple birlikte altının önünde durduğunu gördüm.

"Rachel," dedim hayranlıkla. "Shane çok yakışıklı."

Bana gülümsüyor. "Çok gerginim!" diye fısıldıyor sert bir sesle.

"Her şey yolunda gidecek," diyor Hank, kolunu uzatarak. Rachel'ın babası neyse ki yok ve bir yerlerde hapiste, bu yüzden Hank ve Dick, Rachel'ı birlikte mihraba kadar götürmeye karar verdiler. Vernalee, Fox gelmezse Riley'i mihraba kadar götürmek için burada, ve şu ana kadar öyle görünüyor.

"Sıra bizde," diyor Vernalee, Riley'e kolunu uzatarak. Geleneklere göre, sayı tek ise kişi tek başına yürür, ama içimden bir ses bunun Riley'den çok Vernalee için olduğunu söylüyor.

O ve Riley, sandalyelerin arasındaki koridordan yürüyorlar. Vernalee'nin gri elbisesi ve şık şapkası, Riley'nin lacivert elbisesine çok yakışıyor. Arka planda fırtına gittikçe yaklaşıyor ve Riley altının önüne geçerken, Vernalee ön sıraya otururken, gökyüzü çakıllarla aydınlanıyor.

Herkes "ooooh" der ve Mav koluma girer. "Ne dramatik bir giriş, değil mi Del?" der bana, koridordan onlara doğru ilerlerken, gök gürültüsü artık üzerimizde yankılanıyor, sıcak, elektrik yüklü bir esinti saçlarımı karıştırıyor. "Fox'la yattığına inanamıyorum," diye ekler.

Konuklar için yüzümdeki gülümsemeyi koruyarak, ağzımın köşesinden ona konuşurum. "Ben de inanamıyorum."

Riley'nin yanındaki altar yerine geçip elini heyecanla bir an sıkıyorum, sonra Shane'e bakıp gülümsüyorum ve "yay!" diyorum.

Yakışıklı görünüyor, ama aynı zamanda gergin de. Tam olarak korkmuş değil, ama endişeli, gergin, bir sürü duygu karışımı. Maverick'in yokluğuyla Fox'un yanındaki yerin yanıp tutuştuğunu biliyorum, ama Shane şimdilik kendini tutuyor gibi görünüyor.

Sonra Maverick Shane'e eğilip kulağına bir şey fısıldadı.
kulak.

Shane'in gözleri büyüdü ve bana baktı. "Sen ve Fox
Ne yaptınız?" diye fısıldıyor.

Aman Tanrım.

Lanet olası Maverick!

Şu anda Shane'e söylediği için ona kızgın bir şekilde bakıyorum, ama
Riley beni yanımdan dürtüyor. "Hey, Fox geldi."

Ona bakıyorum ve onun baktığı yeri görüyorum. Fox çadırlardan
birinin önünden çıkıyor, papyonunu düzeltiyor.

Burada olduğuna, gelmiş olduğuna inanamıyorum.

Kardeşleri gibi o da smokin içinde biraz yerinden sırtmış olsa da, yıkıcı
derecede yakışıklı görünüyor.

"Kötü görünüyor," diye fısıldadı bana. "Buraya gelmek için uçaktan mı
atladı ne?"

Biraz yorgun görünüyor, kız haklı. Yüzü solgun ve küllü, gözleri sert ve
yoğun. Doğruca mihraba yürür ve Maverick'in yanına geçer, ona ve Shane'e
sadece başını sallar.

Bana, Riley'e ya da kalabalığın içindeki başka kimseye bakmıyor, sanki
her zaman olması gerektiği gibi sunakta duruyormuş gibi davranıyor.

Burada.

Yine de, kafasının içinde çok uzaklarda olduğunu anlayabiliyorum.

Müzik sesini yükseltir ve gözlerimi Fox'tan ayırıp koridorun sonuna
bakarım. Rachel, Hank ve Dick'in iki yanında, üçü gururla koridordan
yürürler.

Elimde değil, onları görünce gözlerim doluyor. Dick, takım
elbisesinin üzerine siyah kovboy şapkası ve parlak siyah çizmeleri
giymiş, sırtıtmaktan kendini alamıyor.

Az önce Rachel'a elbisesini giymesine yardım etmeme rağmen,
sanki onu yeni gözlerle görüyorum. Shane'in gözünden görüyorum.

Ona gizlice bir bakış attım ve onu izlerken gözlerinin duygudan
dolduğunu gördüm, yüzündeki gülümsemeyi saklayamıyordu.

Rachel de Dick ve Hank onu Shane'in önüne bırakıp yerlerine dönünce kendini tutmakta zorlanıyor. Riley yanımda burnunu çekip su geçirmez maskara hakkında bir şeyler mırıldanıyor.

Shane, Rachel'ın ellerini tutuyor, sıkıyor ve birbirlerinin gözlerine bakıyorlar. Benim için sadece hayal edebileceğim bir aşk görüyorum.

Elimde değil. Shane'in arkasından Fox'a bakıyorum ve bir an, sadece bir an, gözlerimiz buluşuyor. Sanki sevgilime, bir yabancıya, bir arkadaşşıma bakıyorum.

Sonra o da başka yere bakıyor.

Çifte geri bakıyorum.

Papaz, "Başlayalım mı?" diyor.

DELILAH

Gök gürültüsü duyulur ve herkes gergin bir kahkaha atar. "Ne kadar zamanımız var bilmiyorum," der fotoğrafçı

. "Yağmur yağmadan birkaç fotoğraf daha çekelim."

Gökyüzüne bakıyorum. Bulutlar yüksekte, dalgalı ve günah kadar kara, rüzgâr da giderek şiddetleniyor. Bir şekilde yağmur, tören ve fotoğraf çekimleri boyunca yağmadı. Garip bir durum, sanki fırtına etrafımızda ikiye bölünmüş, yarısı nehrin üzerinde esip kasabayı yağmur perdesiyle kaplarken, diğer yarısı Cherry Peak'in eteklerinde kayıyor. İki yarısının birleşmesi an meselesi.

Riley'nin koluna dolanmış halimle, Riley'yi kendime daha sıkı çekiyorum ve kameraya aynı anda gülümsüyoruz. Rachel ve Shane aramızda, arkamızda ise Mav ve Fox var.

Fox düğüne katıldığından beri ona sadece başımı sallayarak "hey" demek dışında hiçbir şey söyleyemedim. Herkesin sanki ikimiz burada sevişmeye başlayacakmışız gibi her hareketimizi izlemesi de hiç yardımcı olmuyor.

"Delilah, daha büyük gülümseyebilir misin?" diye soruyor fotoğrafçı ve ben hemen uymaya çalışıyorum. Yüzümde ne tür bir ifade vardı kim bilir. Artık Fox'u düşündüğümde, aşık yerine tamamen şaşkın bir ifadeyle bakıyorum. Belki ikisinin karışımıdır.

"Tamam," diyor birkaç fotoğraf daha çektikten sonra. "Bir tane daha düğün konvoyu ve aileyle."

Hepimiz ahırın yanında, çitin arkasına yaslanarak poz veriyoruz. Dick, Hank, Vernalee ve annem, sabırsızlıkla bekleyen

kameraların arkasında bekleyen Dick, Hank, Vernalee ve annem de bize katılmak için dışarı çıktı.

"Bu iş bittiğinde içmeye başlayabilir miyiz?" diye sordu Dick, yıpranmış yüzünü eliyle ovuşturarak.

"Tabii ki içebiliriz," diyor Shane gülerek.

Sonra Dick kovboy şapkasını çıkarır ve Shane'e atar, Shane de kolaylıkla yakalar. Fotoğrafçı, şapka havada ve Shane'in şapkayı başına takıp Rachel'a neşeli bir gülümseme attığı anı çekiyor.

İlk yağmur damlası göğüs dekolteme düşer. Zaman doldu.

"Tamam, şimdilik bu kadar," der fotoğrafçı, kamerasını hızla kaldırarak.

"Bu harika olacak!" diye bağırır Dick. "Shane, şapkamı geri ver!"

Hepimiz tepeye doğru, yaklaşan sağanak yağmurdan önce şans eseri kurulan çadırların ve evin yolunu tutarız. Gök gürültüsü çakar, şimşek çakar ve yağmur daha şiddetli yağmaya başlar. Yakında sıırıslık olacağımızı biliyorum ama herkesin arkasında kalırım, elbisenin ucunu elime alıp üzerine basmamak için, Fox'un yanına gelene kadar.

"Selam yabancı," diyorum ona temkinli bir gülümsemeyle, baştan aşağı süzerken. "Seni daha önce smokin giyerken görmedim sanırım. Lise mezuniyetimize bile gelmemiştin."

Ellerini cebinde, gözleri önünden ayrılmadan başını sallar. "Geç kaldığım için kızdılar mı?"

Yürümeyi bırakıyorum ve o da yanımda duruyor. "Kim? Ailen mi?"

"Evet."

Ona kaşlarımı çatıyorum. Sarhoş mu, yoksa başka bir şey mi, anlayamıyorum, ama temkinli, huzursuz, sanki içinden bir şeyle mücadele ediyor gibi. "Açıkçası bence hepsi senin burada olduğuna sevindiler. İşini biliyorlar, gelmeme ihtimalin olduğunu biliyorlardı." Cesurca elini tutup sıkıca tutuyorum. "Ama ben senin burada olduğuna sevindim."

Bana, buraya geldiğinden beri ilk kez görüyormuş gibi bakıyor. Elimi sıkıyor. "Conan nasıl?"

Gülümsüyorum. "O iyi. Her geçen gün daha da büyüyor. Bu arada onu vahşi yaşam merkezine götürdüm, ama yerleri doluymuş."

Yangın sezonu sakinleşince, belki gelecek ay alabilirlermiş."

"Hiç sakinleşeceğini sanmıyorum," diyor, sesi ciddi.

Ve birdenbire, yağmur sağanak halinde yağmaya başlar, bize çarparak toprağa sıçrar. "Kahretsin," diyorum.

"Buraya gel," diyor ve beni en yakın sığınağa, yani ahıra çekiyor.

Ama artık çok geç, elbisem sırlıslık olmuştur ve bana yapışmış durumda.

Ve şimdi Fox'la birlikte ahırdayım, yağmur dışarıda yağıyor ve çatıdan yankılanıyor.

Sanki ne düşündüğümü, ne hissettiğimi biliyor, benimle yalnız kaldığını fark ediyor gibi, elimi bırakıyor ve ilk ahıra doğru yürüyor, ahıra yaslanıp iç çekiyor. Ceketini açıyor ve cebinden bir matara çıkarıyor.

Elini sallayarak bana uzatıyor. "İster misin?"

"Ne oldu?" diye sorarak yanına yaklaşıyorum. Normalde bunu yapmazdım ama yağmur, düşün ve aramızdaki gerginlik yüzünden, yapabileceğimi düşündüm. Ayrıca bu bana Hank ve Dick'in alkolünü buraya gizlice getirip içtiğimiz gençlik günlerimizi hatırlatıyor.

"Çavdar viskisi," diyor sert bir sesle. "İşini görüyor."

Alıp bir yudum alıyorum, boğazımdan geçerken yakıcı hissine yüzümü buruşturuyorum, sonra ona geri verirken utangaç bir gülümsemeyle bakıyorum. "Teşekkürler. Bunu hep yanında mı taşırsın?"

"Bazen," diyor, gülümsemeden, gözleri benimkilere kilitlenmiş halde bir yudum daha alıyor ve şaka mı yapıyor yoksa ciddi mi, anlayamıyorum. Sonra ahır etrafına bakıyor. "Bu, Dick'in viskisini çalıp buraya gelmemizi hatırlatıyor. Tabii ki, bir kısmını suyla doldurduktan sonra."

"Ben de tam bunu düşünüyordum," diyorum ve o bana tekrar burbonu uzatıyor. "Bazı şeyler hiç değişmez."

"Hayır, pek değil. Ama sonra bir anda her şey değişir. Hayat böyle değil mi? Bir dakika bir milyon dakikaya dönüşür ve her günü son gününmüş gibi yaşarsın, ama bir dakika sonra o gün son günün olur."

Oh hayır. Kesinlikle keyfi yok. Bir shot daha alırken onu inceliyorum, bu seferki daha kolay gidiyor. "İyi misin?"

"Bilmiyorum. Hiç iyi olur muyum ki?"

Nefes verir, ayaklarına bakar. O anda saçında kül ve dallar olduğunu fark ederim.

"Saçında orman var sanki," diyorum, yanına yaklaşıp elimi saçlarına geçiriyorum. Bir dal parçası alıp yere atıyorum, külleri silkeliyorum.

"Duş alacak zamanım bile olmadı," diye itiraf ediyor, hala başını eğik tutarak, hala ona dokunmama izin vererek. "Shane ve diğerleri, özellikle de sen, zamanında gelmezsem beni parçalardınız, biliyordum. Elimden gelenin en iyisini yaptım."

Vay canına. Bu gece çok sinirli.

"Bunun sebebi, Shane ile aranızda çözmeniz gereken sorunlar olduğunu biliyorsun," diyorum, dikkatli bir şekilde devam ederek. "Kimsenin başka bir şey düşünmesinin tek sebebi bu." O sadece homurdanarak cevap veriyor ve bu konuyu daha fazla açmayacağını biliyorum. "Ama buradasın ve önemli olan tek şey bu."

Tüm kül ve dallar gitmiş olmasına rağmen parmaklarımı saçlarında gezdirmeye devam ediyorum, bu hissin tadını çıkarıyor, ona bu kadar yakın hissediyorum. Çam, duman, sıcaklık ve onunla ilişkilendirdiğim, sevmeye başladığım tüm o kokular geliyor burnuma. Ara sıra gözleri kapanıyor, bu da onun da bundan hoşlandığını gösteriyor.

Sonunda acı dolu bir ifadeyle bana bakıyor. "Hey. Geçen gece için özür dilerim."

Ona merakla bakıyorum. "Hangi gece?"

"Barda. Aramızda olanlar."

Oh. Oh, bu iyi değil... *Özür diliyor mu? Seks için mi özür diliyor? Cesur ol. Cesur görün.*

"Tamam..." Yavaşça elimi çekiyorum ama o uzanıp bileğimi tutup beni tutuyor.

"İşleri yarım bıraktığım için üzgünüm," diyor, gözleri yoğun bir şekilde parıldarken beni daha sıkı tutuyor. "Ve hemen gitmek zorunda kaldığım için üzgünüm. Öyle yapmak istemedim. Ne yapacağımı bilemedim."

"Önemli değil, Fox. Biz arkadaşız ve sadece tesadüfen..."

"Tekrar gitmem gerek," der hızlıca. "Yarın."

Bakışlarının yoğunluğu artıyor, beni esir alıyor. Boğazım düğümleniyor, etrafımızdaki havanın değişmesini hissediyorum, sanki kendi fırtınamız oluşuyor, ahırın dışındaki fırtına ise şiddetlenmeye başlıyor.

Elini enseme koyar, avucunun içi sıcaktır, tutuşu sahiplenici. Beni yerinde tutarken yüzümü inceler, burun delikleri hafifçe genişler. "Bu gece yalnız kalmak istemiyorum, Del. Sensiz eve gitmek istemiyorum."

Fırtınamız başka bir boyuta ulaştı. Aramızda şimşek çakıyor, saçlarım diken diken oluyor, kalbim tekrar tekrar sarsılıyor.

"Tamam," diyorum yumuşak bir sesle.

Diğer elini belime dolayarak beni kendine doğru çeker. Elime uzanıp ceketini tutarken matara parmaklarımın arasından düşer.

"İslandım," diye uyarıyorum.

Yağmurdan ıslandığımı kastetmiştim ama o sadece bana gülümser ve "İyi" der. Sonra beni öper.

İlk seferkinden daha da heyecanlı.

Belki yağmurdan, elbisenin vücuduma yapışmasından, ya da dudaklarındaki çavdarın ateşli tadından, ya da dışarıda kopan fırtınadan, ya da Shane ve Rachel'in düğün gününün romantik atmosferinden. Ya da Fox'un beni şu anda öpüşme şekli, vahşi, dizginlenemeyen bir yoğunlukla, sanki haftalardır bana açmış gibi. Her halükarda, bu öpücük benim sonum olabilir gibi geliyor.

"Del," diye fısıldadı dudaklarıma.

Ama başka bir şey söylemesine gerek yok.

Beni ıslak, ateşli bir şekilde öpüyor, sonra beni yakalayıp en yakın kabine çekiyor, yer samanla kaplı, beni sıkıca tutuyor, hakimiyet kuruyor, emrediyor.

"Samanların üzerine çık," diyor, sesi boğuk ve dolgun.

Otoriter.

Hoşuma gitti.

Samanla kaplı ahırda dizlerimin üzerine çöküyorum ve o hızla pantolonunun fermuarını açarken ona bakıyorum. Penisi onunla benim aramda sallanıyor

ve ben yine nefesim kesiliyor.

Gözlerimi onun sikinden ayırıp ona bakamıyorum. Tabii ki kendini beğenmiş görünüyor, neden olmasın ki, ama gözlerinde bir hayranlık var, sanki bunun tekrar olduğuna inanamıyormuş gibi.

İkimiz de aynıyız.

Gözlerimi kapatıp, hassas alt kısmı boyunca dilimi yavaşça kaydırdıktan sonra, koyu ve gür olan başını daireler çizerek yaladım. Tuz dilime çarptı ve ona olan arzum bir başka boyuta taşındı.

Eli nemli saçlarıma girer, hafifçe çeker ve ben onu ağzımın içine almaya çalışırken inler.

"Del," diye boğuk bir sesle fısıldadı. "Çok uzun zaman oldu." Benden uzaklaştı, sikini ıslak ve titreyerek ağzımdan çıkardı ve ağır göz kapaklarıyla bana baktı. "Sikimi emmeyi bırakmanı istemiyorum çünkü çok iyi emiyorsun ama senin içine girmem lazım. Şu anda beynini sikmem lazım. Seni başka hiçbir şeye ihtiyacım yok."

Çenesini bana doğru salladı. "Dön."

Hayatım, samanların üzerinde dört ayak üstüne çöküp kıcıımı havaya kaldırırken, beklentiyle kalbim deli gibi atıyor. O arkamda dizlerinin üzerine çöküyor ve ben nefesimi tutarak onun dokunuşunu bekliyorum.

Çabucak elbisesini belime kadar kaldırıyor ve iç çamaşırımı aşağıya kaydırıyor.

"Tanrım, sana ihtiyacım var, buna ihtiyacım var," diyor sert bir sesle, kıcıımı tutup sıkıca sıkarak beni yerinde tutmadan hemen önce. Ben irkiliyorum, parmak uçlarının baskısı sert ama o gevşediği anda, daha da çok istiyorum.

Kendini konumlandırırken beni kendine doğru çeker ve hızlı bir hareketle içime girer. Nefesim kesilir.

"İyi misin?" diye sorar, kendini tamamen içeri iterek titreyerek.

Başımı sallamaya çalışıyorum, nefes almaya çalışıyorum. Düşünemiyorum. Konuşamıyorum. Bu iyi.

Kıcıımı sımsıkı kavrar. "Nazik olmayacağım, şimdi olmaz, seni bu kadar çok sikmem gerektiğinde olmaz."

Tanrım.

Onu hiç böyle görmemiştim, bu kadar vahşi ve içten içe ateşle yanmış.
"Beni ne kadar istiyorsun?" diye soruyor, sesi artık daha kalın.
Cevabımı inleyerek veriyorum.

Çok.

Nefesini içine çekiyor ve sonra hızlı, derin ve acımasızca içime giriyor.
"Bunu özledim, seni özledim," diyor bouk bir iniltiyle. Hareketleri daha hızlı,
daha derin ve acımasız hale geliyor.

"Boşalmanı istiyorum," diye homurdanıyor, saımın arkasını avucunun
içine alıp tamamen mahvediyor.

Saçımı geri çekip beni yerinde tutarken, diğeri elini karnımın altına
kaydırıyor, parmakları klitorisimi buluyor.

O kadar ıslak, kaygan ve ona hazırım ki, beni doruğ'a ulaştırması çok
uzun sürmüyor, ta ki cehennem beni ele geçirene kadar.

Ona geldiğimi söylemeye bile vaktim yok. Her şey çok hızlı ve ani
oluyor, orgazm içimde dalgalanırken ben kendimden geçiyorum. Alevler
içinde yanıyorum, bunun hiç bitmemesini istiyorum.

"Delilah," diye inleyerek adımı söyler ve sonra geldiğini hissederim,
salarımdaki baskı, kalçalarının kııma arpması. Ağızından çıkan sesler
Çok kaba. "Evet. Tanrım, evet."

İtmeleri yavaşlar, salarımdaki eli yavaşça bırakır, başımdaki baskıyı
serbest bırakır. Nefes nefese. Ter damlaları sırtıma düşer, beni titretir.

Sonra, orgazm arka plana kaymaya başladığında, az önce yaptığımız
şeyin gerekliğı beni vurur.

Fox az önce beni ahırda sikti. Arkadan. Kafam
—hayır, tuttu—samanlara bastırılmıştı.

Hayvaniydi.

Vahşiydi.

Her hareketimi kontrol etti. Ve
kalbimi.

Ayağ'a kalktım, ellerimde samandan derin izler kalmıştı.

Artık hiç kurumamış elbiseyi aşağı çekip, Fox'un fermuarını kapatırken arkama dönüyorum.

Ona tembel, doymuş bir gülümseme atıyorum. "Biz gençken kesinlikle böyle bir şey yapmazdık." Bir an duruyorum. "Tabii bu ahırda başka biriyle seks yapmadıysan, o zaman bunu duymak istemiyorum."

"Endişelenme," derken ceketini alıp omuzlarına geçirir. "İyi görünüyor muyum?"

Ayaklarım titreyerek ona doğru yürüdüm, gömleğinin önünü düzelttim, papyonunu düzelttim, ceketinin yakalarını çektim. "Çok yakışıklısın."

Bana küçük, neredeyse hüzünlü bir gülümseme attıktan sonra başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. Sonra parmaklarıyla çenemi kavradı ve beni o kadar yumuşak öptü ki, neredeyse dudaklarımız birbirine değmedi. Yine de vücudum ona yapışırken ayak parmaklarım kıvrılmaya yetti.

Artık biz bu muyuz? Yapacağımız şey bu mu? Yoksa bu sadece burada, özel olarak mı?

O uzaklaşıp, "Aramızda bir şey olduğundan şüphelenmiyorlar, değil mi?" dedi.

Oh. Kahretsin.

"Uh," diye garip bir şekilde başlıyorum. "Eminim anlamışlardır."

Kaşlarını kaldırıp uzanarak saçımdan bir saman teli aldı. "Onlara söyledin mi?"

"Riley söyledi. O tahmin etti. Ve sonra..." "Sonra komşular bile duymuştur."

"Kızdın mı?"

Elini saçlarının arasında gezdirir. "Kızdım mı, Del? Hayır. Sadece bunun aramızda kalmasını isterdim çünkü bu çok... Bilmiyorum. Yeni. Özel. *Mahrem* bir şey gibi geliyor."

"Üzgünüm," dedim, kendimi berbat hissederek. "Herkesin öğreneceğini düşünmemiştim."

O içini çekti. "En azından oraya geri döndüğümüzde, nerede olduğumuzu sorduklarında çok fazla yalan söylemem gerekmeyecek."

"Açıkcası, hiçbir şey söylememize gerek yok."

Kabinden çıkar ve yere düşen şişeyi yerden alır, kalanını bitirir. Sonra şişeyi iç cebine geri koyar

ve diğ er cebinden birkaç yuvarlak beyaz hap çıkararak boğ azına atar ve kuru olarak yutar.

"Onlar ne?" diye soruyorum.

"Baş ım ağ rıyor," diyor. "Seks yaptıktan sonra mı?"

Yumuş ak bir gülümsemeyle cevap veriyor. "Sık sık. Ama seks sırasında değı l, ş ükürler olsun." Bana kolunu uzatıyor. "Hadi, yağ mur dinmiş . Gidip bir şeyler yiyelim, sosyalleş elim. Ş anslıysan, sana dans etmeyi bile teklif edebilirim."

Kolumu koluna takıyorum ve ahırdan çıkıyoruz.

FOX

Çadırlarda ve soğuk, sert zeminde haftalarca uyuduktan sonra kendi yatağında uyanmaktan daha güzel bir şey yoktur.

Aslında, bu doğru değil.

Bundan daha iyi tek şey, o yatakta, yanında güzel bir çıplak kadınla uyanmaktır.

Gözlerim açık, korkunç bir rüyanın parçaları yok olup gidiyor ve Del yanımda karnı üstüne yatmış uyuyor, muhteşem yüzü huzur içinde, kalın ve parlak saçları etrafına yayılmış.

Bunu sindirmek için bir an durmam gerekiyor.

Ne yapacağımı bilemediğim, beni hazırlıksız yakalayan duygular içimi kaplıyor. Şu anda ona karşı çok güçlü hisler besliyorum ve bir an nefesim kesiliyor.

Bunun olduğuna inanamıyorum.

Bunun gerçekten olduğuna inanamıyorum.

Ben.

Del ile.

Hayatım boyunca hep yanımda oldu. Annem öldükten sonra kaybolmuştum, kendimi kaybetmiş, öfkeli, pervasız ve çok üzgündüm, çok ama çok üzgündüm, sonra o geldi ve tüm dünyamı değiştirdi.

Gerçek şu ki, onu hiç kız kardeşim olarak görmedim. İnsanlara öyle söylüyorum ve Shane ile Maverick'in neden öyle düşündüğünü de anlıyorum, ama ben hiç öyle düşünmedim. O her zaman ayrı biriydi, komşunun kızı, beni karanlıktan çıkaran bir ışık.

O benim kurtarıcımdı, hayatımda tek sabit şeydi, her şeyi değiştirebilecek tek kişiydi.

Bunu ona hiç söylemedim. Söyleyebileceğimden de emin değilim. Ona olan hislerim her zaman o kadar derin ve karmaşıktı ki, hala ne olduğunu tam olarak bilmiyorum.

Bildiğim tek şey, onunla yatmanın hayatıma biraz kaos kattığı. Kötü anlamda değil, sadece kafamda oturtamadığım bir şekilde. Roy geçen hafta gözlerimin önünde öldü. Başarılı ekibimizin ilk üyesi ve... O günden beri kendim değilim.

Siktir, sanırım hiç kendim olmadım. Gerçekte kim olduğumu bile bilmiyorum.

Ama dün düğünde Del'i gördüğüm an, bronzlaşmış pürüzsüz tenini, göğüslerinin kıvrımlarını, omuzlarının eğimini ortaya çıkaran o elbiseyle inanılmaz derecede güzel görüldüğünü gördüğüm an, tüm o kederin yön değiştirdiğini biliyorum. Durmadı, sadece başka bir yöne, bizden uzaklara gönderildi.

Uzakta kaldı. Onun içinde olmak bana huzur verdi. Kalbimde savaşı savaşı durdurdu. Nefret ve utançtan değil, başka bir yerden, saf bir yerden gelen bir ateş hissettim.

Ama dürüst olmak gerekirse, şu anda hissettiğim şey saf olmaktan çok uzak.

Uzanıp örtüyü çekerek kışını ortaya çıkardım ve onu içime çekmek için uzun bir dakika ayırdım.

Del'in harika bir vücudu var. Uzun boylu, ince kaslı ve sütyen giymediğinde beni her seferinde çıldırtan dik göğüsleri var. Ama en sevdiğim yeri kesinlikle poposu. Tabii ki onu defalarca mayoyla gördüm, bazen yazın eve geldiğimde Willow Gölü'ne gidip bira soğutucusu alırsız ve o da insanı durup bakmaya zorlayan retro bir bikini giyer.

Ama şimdi onu yatağымda yatırıp, ellerimle dokunup, her yerini yalayıp tattığım için her şey farklı. Onu istemekten kendimi alamıyorum. Şansıma inanamıyorum.

Yastığa başını çevirip yumuşak bir inilti çıkarır ve ben ona gülümserim, esnek bronz vücudu beyaz çarşaflara yapışmıştır. Eminim ki onu böyle izlediğim için tam bir sapık olduğumu düşünüyordur.

Umurumda değil. Onun küçümsemesini göze alırım. Onun şaşırtıcı güzelliğine baktıkça, karanlık bir yerden, başka bir yerden uzaklaşıyor.

"Kıçımı mı izliyorsun?" diye soruyor yastığa gömülmüş bir sesle.

O yanına dönüp saçları yüzünün yarısını kapladığında gülmek için dudaklarımı ısırdım.

"Öyleydi," diye itiraf ediyorum. "Şimdi de göğüslerine bakıyorum."

Saçlarının altında yüzünün yavaşça kızardığından eminim. Elimi uzatıp saçlarını yüzünden çekiyorum, çenesini avuçlayıp gözlerine bakıyorum. Yeşil, altın ve bronz renkler birbirine karışıyor. Eskiden, özellikle büyürken, gözlerinin renk değiştirdiğini söyleyerek ona "duygusal yüzük gözlü" derdim. Şimdi ise, perdelerin arasından sızan parlak sabah güneşi gibi belirli ışıklar altında bile, gün batımındaki bir tarlalar kadar altın rengindeler.

"Şimdi ben sana bakıyorum," diyorum, dudaklarımı yalayıp. "Çünkü senin çıplak olarak benim yatağında olduğuna inanmakta zorlanıyorum. Ellerimin arasında buharlaşıp, hiç buraya gelmemiş gibi olacağın anı bekliyorum."

"Oh, Fox," diyor.

Adım kulağıma çok hoş geliyor.

Kendimi onun boynuna bırakıyorum, daha önce sevdiği gibi yalayıp emiyorum, ta ki ağzından yumuşak inlemeler çıkana kadar. Kulaklarım için müzik gibi.

Parmaklarımı bacaklarının arasına kaydırıyorum ve anında sertleşiyorum.

"Tanrım, benim için çok ıslandın," diye fısıldıyorum, sesim boğazımda takılıyor. "Seni daha da ıslatabilir miyim?"

Parmağımı amının içinde kaydırırken, o nefes nefese bir "evet" diyor ve bu his beni şehvetle delirtiyor. Uzun bir inilti çıkarıyor, elleri saçlarımı daha sıkı kavırıyor. "Sikimin içine girmesini istiyorum, aynen böyle." Bir parmak daha ekleyip ikisini birden içeri sokuyorum. "İçeri, dışarı, içeri, dışarı," parmaklarım hareket ederken fısıldadım. "Daha sert, daha derine ister misin?"

O inliyor ve ben başımı kaldırıp sırtını kavisli hale getiren, göğüsleri öne doğru çıkmış, tatlı pembe meme uçları sertleşmiş halini görüyorum.

Ne muhteşem bir manzara.

"Sikimi istiyor musun?" diye soruyorum, sözlerimle küstahça. "Dilimi? Seni nasıl sikmemi istersin?"

"Her şeyi, Fox, her şeyi," diyor, parmaklarımı daha da derine sokarken bir iniltiyle.

"Seni nasıl sikmek istediğimi söyleyeceğim. Seni arkadan sikmek istiyorum, bebeğim," derken kolumu sırtının altına kaydırıp onu ters çeviriyorum.

Dayanmak için elimi omzuna bastırıyorum, yavaşça kendimi çekip tekrar içeri giriyorum, onu incitmeden ritmi bulmaya çalışıyorum. Çoğu işi uyluklarım yapıyor, hafifçe titriyorlar, kaslarım hızlandıkça kasılmaya başlıyor, sikim tamamen içinde kayboluyor, tabanı onun arzusu yüzünden parlıyor.

Kalçalarımı dairesel hareketlerle çeviriyorum ve kaymamak için itişlerimi kısaltıyorum. Uyluklarının ortasına kadar ıslanmış ve ben de bu şekilde, sıkı sıkı sarılmış ve o kadar sıkı bir şekilde içinde kalmak istiyorum ki, şakaklarımdan ter damlaları akıyor, itişlerimle kaslarım titriyor.

Delilah derin ve çaresiz bir şekilde inliyor.

"Boşalmak ister misin, sevgilim?" diye boğuk bir sesle fısıldıyorum.

"Sikimin üzerine boşalacak mısın? Sikimi çok ıslat. Çok ıslatacaksın."

İnliyor, bir şey için sızlanıyor.

"Seni boşaltacağım," diye uyarıyorum. Ona söz veriyorum. "Seni çok sert boşaltacağım."

Bir elimi beline indirip onu kavrarken, diğer elimle kalçalarıyla yatak arasında sıkıştırarak klitorisine ulaşıyorum. Klitorisi sırlıslıklamdır ve parmağım kolaylıkla üzerinde kayar.

Vücudu gerilir ve sonra altımda titremeye başlar. Penisimin etrafında nabız gibi atıyor, klitorisi parmağımın altında zonklıyor. Dudaklarından bir çığlık çıkar, sonra yumuşar.

Hemen sonra boşalıyorum, yüksek sesle nefes veriyorum, nefesim başka yerde, kalbim kafamın içinde marş ritmiyle atıyor. Uyluklarımdan üzerine yaslanıyorum, dalgın dalgın ellerimi kalçalarının üzerinde gezdirirken hatırlıyorum...

nasıl nefes alacağımı. Sonra, kalp krizi geçiriyormuşum gibi hissetmediğimde, alnımdan ter damlaları akmayı bıraktığında, yavaşça çekilirim.

Öne eğilip dudaklarımı kulağına yaklaştırıyorum. "Hoşuna gitti mi?"

Kafasını çevirir, gözleri kapalıdır ve evet anlamına geldiğini düşündüğüm bir ses çıkarır.

Yüzündeki saçları çekip yanağına öpüyorum. Sonra boynuna, omzuna, omurgasına küçük, yumuşak öpücükler konduruyorum, ta ki sonunda ondan ayrılanaya kadar.

Birbirimizin yanında uzanarak, nefesimizi düzenlemeye ve çarpan kalplerimizi sakinleştirmeye çalışıyoruz. Hatta biraz uyuyakalabiliriz bile. Güneş yer değiştirmiş gibi görünüyor.

"Conan'ı besleme zamanı geldi galiba," diyor Del yataktan kalkarken. Tamamen çıplak, o muhteşem kıcını sergileyerek kafese doğru yürürken onu izliyorum. Beni izlediğimi umursamıyor. Hatta muhtemelen izlememi istiyor.

Şıngayı ve bebek mamasını çıkarmayı başardıktan sonra omzunun üzerinden bana baktı. "Bir daha düşündüm de, bunu yapmadan önce giyinmeliyim. Conan'ın bunu garip bulmasını istemem."

"Aşacaktır," diyorum ona. "Çıplak kal."

Ama yerde bulduğu tişörtlerimden birini giyiyor ve bu onu daha da seksi yapıyor.

İçimde bir şey titriyor, sadece biraz. Del'in o lanet sincapı kafesten çıkarmaya çalışmasını izlerken, tüm bunların ne kadar kolay olduğunu görmek, bunu bu kadar sevmek birden korkutucu geliyor. Hayatımda bu tür bir huzur, bu yumuşaklığa alışkın değilim ve şimdi bu burada ve hepsi Delilah'ın sayesinde.

Peki bundan sonra ne olacak? Yarın tekrar gitmek zorunda kaldığımda ne olacak? Geri döndüğümde ne olacak? Artık oraya her gittiğimde, bir parçam eksikmiş gibi hissediyorum. Eskiden şüpheleri ortadan kaldırmak, kendimi birisi ve değerli hissetmek için yangınlarla mücadele ederdim. Ama Roy öldüğünden beri, geri döndüğümde yine değişmiş olacağımdan korkuyorum.

"İyi misin?" Del, işini bitirip Conan'ı kafese geri koyarken yumuşak bir sesle sorar. Conan o kadar büyümüş ki, beni neredeyse şaşırtıyor.

. Zamanın geçtiğinin, ben yokken hayatın değiştiğinin bir başka işareti.

Başımı sallıyorum ve kafamın içindeki basıncın tekrar arttığını hissediyorum. Haplarım neredeyse bitti ve tedarikçimden daha fazla alabileceğimden emin değilim. "Ben iyiyim, sadece..."

Aniden yanıma oturuyor, elini dizime koyuyor. Çıplak olduğumun ve onun çıplak olmadığına farkında olmam gerekirdi ama kendimi utangaç hissetmiyorum.

"Konuş benimle," diyor. Gözlerine bakacak cesareti buluyorum ve her zaman orada olan Del'i görüyorum, beni önemseyen, söyleyeceklerimi dinlemek isteyen, asla yargılamayan Del'i.

"Önemli değil."

"Fox... önemli bir şey var. Sana sormak için bekliyordum çünkü seni zorladığımda genellikle suskunlaşırsın, ama bilmek istiyorum. Bilmem gerek. Konuş benimle."

Derin bir nefes alıyorum. "Fernie'den Roy Smith'i tanıyor musun?"

"Takımındaki Roy mu?"

"Evet. O, şey, öldü."

"Aman Tanrım," diye haykırarak eliyle ağzını kapattı. "Çok üzüldüm Fox. Onun hakkında sürekli konuştuğunu biliyorum. Nasıl oldu...?"

"Bir engel. Önceki gün yaktığımız ölü bir ağaç. Sırtın yüksek bir yerindeydik ve yangın hattı geçmişti. Hepimiz tahliye etmek zorunda kaldık. Panik içinde, yorgunluktan bitkin bir halde koşturuyorduk. O zamanlar hata yaparsın, Roy zorlanıyordu. Elektrikli testereyi almaya çalışıyor, kaskıyla uğraşıyordu. Hemen yanına gitmeliydim, ona yardım etmeliydim. Ağacın devrildiğini gördüm ama tepki vermedim, sanki rüyadaymışım gibi..."

"Fox, lütfen. Bunların hiçbirinin senin suçun olmadığını biliyorsun."

"Eğer zamanında tepki versem, ona yardım etsem, o hayatta olurdu."

"Ama sen ölmüş olurdun."

Omuz silkiyorum. "Ondan iyidir."

Oda sessizliğe büründü. Ona dikkatle baktım ve dudaklarının sıkı sıkı kapalı olduğunu, gözlerinde nadir görülen bir öfke olduğunu gördüm.

"Bir daha asla böyle bir şey söyleme," diyor sert bir sesle. "Bir daha asla böyle bir şey söyleme Fox. Tamam mı?"

İtiraf etmeliyim ki, bu kadar umursamasına gurur duydum ama bu kadar sinirlenmesine de şaşırdım. "Tamam."

Ellerini yüzüne götürerek içini çekti. "Fox, yaptığın şeyin çok zor olduğunu ve seni böyle durumlara soktuğunu biliyorum, ama yapman gerek... Bak, bir keresinde bana bu karanlık, yapışkan ve korkunç şeyi ortadan kaldırdığımı söylemiştin. Bunu söylediğinde sarhoştun, ama söyledin. Bu normal değil, Fox. Hissettiklerin normal değil ve sana huzur verebildiğim için mutluyum, ama her zaman yanında olamam. Sen dışarıda yangınlarla savaşırken çok endişeleniyorum. Çok. Ve bunun nedeni, bir engelin seni öldüreceğini düşündüğümünden değil. Nedeni..."

Yutmaya çalışıyorum, boğazım sanki içinde talaş var gibi. "Ne?"

Dudaklarını birbirine sürterek, gözleri odada dolaşırken düşünür. Sonunda şöyle der: "Senin büyük bir kalbin var. Her zaman göstermezsin, ama orada. Tanıdığın ve tanımadığın insanlar için elinden geleni yaparsın. Sanki her zaman bir şeyi telafi etmeye çalışıyorsun ve bu normal, hepimiz öyleyiz. Hepimiz bir şeylerin eksik olduğunu hissediyoruz ve bu boşluğu doldurmak için elimizden geleni yapıyoruz. Ama senin durumunda... Endişeleniyorum, Fox. Kendine yeterince değer vermediğinden endişeleniyorum. Ve bir gün bunun bedelini ödeyeceğinden endişeleniyorum."

Del haksız değil. Ama yine de, onun bu kadar derinlemesine görebilmesi beni şaşırtıyor. En çok da, onun haklı olmasını istemiyorum.

"Sen ne dediğini bilmiyorsun," diye ona olabildiğince sert bir şekilde söylüyorum. "Sen sadece uyduruyorsun."

"İyi," diyor ve ayağa kalkıyor. "Kahve yapacağım."

Ve bunun üzerine hızla odadan çıkıp koridora doğru gider. Kahretsin.

Güzel bir anı mahvettim, değil mi?

Onu gözlemci olduğu için cezalandırmamalıydım. Beni bu kadar iyi tanınması onun suçu değil.

Ayağa kalkıp bir boxer şort giyip onu takip ediyorum.

Mutfakta duruyor, ışık saçlarını aydınlatıyor ve sadece benim tişörtümü giymiş haliyle bir melek gibi görünüyor. Bu, hem

en içimi ısıtan ve en seksi manzaralardan biri ve bir an için, onun bu yönünü daha önce keşfedemediğim için içimde derin bir acı hissediyorum.

O, arkasını dönmeden filtreye kahve koyarken, ben arkasına yaklaşıp kollarımı göğsüne dolayarak ona sarılıyorum, çenemi onun pürüzsüz boynuna gömerim. Sabun, leylak ve yaz sabahları kokuyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, onu kendime yakın tutarak. "Öyle demek istemedim."

Kahveyi elinde durdurur, kaşığı tezgahın üzerine bırakır. "Ne?"

"Dediğim gibi. Ne dediğini bilmiyorsun. Sen biliyorsun Del, her zaman biliyordun. Herkesten daha iyi biliyordun. Sanırım..." Derin bir nefes alıyorum. "Sanırım bazen gerçeği duymak istemiyorum. Sevdiğim birinden duymak istemiyorum."

O içini çekerek bana yaslanır ve ben dudaklarımı omzuna koyarak cildine yavaşça öpücükler bırakırım. Saçlarını kaldırıp dudaklarımı boynuna doğru kaydırırım ve kulaklarının hemen arkasını emerek onu inlemeye başlar.

En tatlı ses.

"Gitmek istemiyorum," diyorum ona, onu bana bakacak şekilde döndürüyorum. Yüzünü iki elimle kavıyorum. "Hiç gitmek istemiyorum. Bu kadar çabuk değil, tüm bunlardan sonra değil. Seninle yeterince zaman geçiremiyorum, tek istediğim seninle böyle günlerin tekrar tekrar yaşanması.

"Ben de," diye fısıldıyor.

Onu öpüyorum, alt dudağını dişlerimin arasına alıp çekiyorum, sonra kahve makinesini kenara itiyorum, kahve çekirdekleri her yere dökülüyor.

Umurumda değil. Ellerimi beline koyup onu tezgahın üzerine oturtana kadar kaldırıyorum, bacakları açık ve iki yanımda.

Eğilip, ellerimi iç uyluklarının yumuşak pürüzsüz derisinde yavaşça yukarı kaydırıyorum, tişörtünü beline kadar yukarı iterek onu tamamen çıplak ve benim için açıkta bıraktım.

Başımı bacaklarının arasına gömdüm, uyluklarının yumuşak yanlarını yaladım, onu tattım, daha önce yaptığımız sevişmenin tadını aldım.

Dürüst olmak gerekirse, bundan
doyamıyorum. Ondan doyamıyorum.
Ne yapıyorsun? Bir ses kafamın içinden geçiyor. Ama
onu görmezden geliyorum.
Yine ona kaptırmışım ve olmak istediğim başka hiçbir yer yok.

DÜŞ

DELILAH

"Vay, vay, vay, bakın kim gelmiş. Bay ve Bayan Nelson," Riley, el ele tutuşarak bara giren Shane ve Rachel'a omzunun üzerinden seslenir.

Birbirlerine gülümserler, sonra bize. İkisi de Maui'deki balayından yeni dönmüşler ve onları hiç bu kadar bronz ve dinlenmiş görmemiştim.

"Bebek yapmaya bol bol vakit buldunuz mu?" Riley abartılı bir göz kırpmaya ile ekliyor. "Yani, sevişmeye."

Rachel gözlerini deviriyor.

"Ne demek istediğini her zaman anlıyoruz," diyor Shane. "Açıklamana gerek yok. Evet, çok yaptık."

Rachel kızarak ona dirsek atıyor.

"Sanırım size hoş geldiniz içkisi ısımalıyım," diyorum iç çekerek, ama onları gördüğüme sevindim. Üç hafta biraz yalnız geçti, özellikle de ikisi ve Fox çoğu zaman yokken. Mümkün olduğunca Riley ile takılıyordum, ama o genellikle iş ve Maverick ile meşgul.

Rachel'a bir kadeh şarap, Shane'e soğuk bir bira getirip, içtiğim su şişesini alıp kaldırdım. "Yeni evlilere. Gelecekte bol bol bebekleriniz olsun."

Hepimiz kadehlerimizi kaldırıyoruz ve Rachel utangaç bir gülümsemeyle gülümsüyor. "Tanrım, sanki annemden yeterince baskı görmüyor gibi."

"Torun konusunda seni çok zorluyor, değil mi?" diye sorar Riley.

Rachel başını sallar. "Evet. Sürekli 'henüz gençken büyükanne olmak istiyorum, çocuklara bakıp onlarla oynamamı istemiyor musun?' diyor."

Gülüyorum. "Çocuklar mı? Hemen bebek yapma makinesine dönüşsen iyi olur Rachel."

"En azından bebek yapmak eğlenceli kısmı," diyor Riley.

"Çocuk istemiyor musun?" diye soruyorum, ama hayır derse şaşırmam.

Omuz silkiyor. "Henüz düşünmüyorum. Maverick'le dünyadaki tüm köpekleri evlat edinirim ama çocuk sahibi olmak bizim için mümkün değil. Fikrimizi değiştirirsek harika olur ama şimdilik... hayır." Bana bakıyor. "Ya sen, Del? Annen seni zorluyor mu?"

"Hayır, muhtemelen hayatımda bir erkek olmadığı içindir." Üçü de bana umutla bakıyor. "Ne?" diye devam ediyorum. "Yok."

"Tabii, sen ve Fox o ahırda saman balyalarken miydiniz?" diyor Riley.

"Saman balyalarken mi, artık öyle mi diyoruz?" Shane, kendini beğenmiş bir pislik gibi bana sırtarak diyor.

"Her neyse. Kimse yok."

Aslında benim durumum çok daha karmaşık.

"Fox nasıl?" diye sorar Rachel.

"Hâlâ uzakta," diyorum. "Onunla pek konuşmadım, sadece ara sıra mesajlaştık. Dün gece eve gelmesi gerekiyordu ama bu gece gelebilir. Yarın da olabilir."

"Takım arkadaşı Roy'a olanları duydum," diyor Shane alçak sesle. "Onun için çok zor olmalı."

Konuya girmek istemediğim için başımı salladım. Fox'un bana anlattıkları çok özeldi ve zaten herkese birlikte yattığımızı söyleyerek her şeyi mahvetmiştim. "O bunu pek iyi karşılamadı. Keşke ekibine bir tür yas süresi verilseydi, böylece saygılarını sunup duygularıyla başa çıkabilirdiler, yerine yine başka bir yangına koşmak için oradan oraya sürüklenmek zorunda kalmasalardı."

"Burada olup onun için endişelenmek zor," diyor Rachel sessizce. "Bilmemek."

"Eh, alışmış olmam gerek, değil mi? Bütün bunların tek iyi yanı, yangın mevsiminin yakında sona erecek olması. Bir şekilde Eylül ortasına geldik bile ve Ekim'in ilk günlerinde, çok daha kolay geçecek olan sezon dışı antrenmanlara başlayacaklar."

"Peki..." Rachel, şarabından bir yudum alıp düşünmek için duraksadıktan sonra devam etti. "Siz ikiniz... şey, hani... seks arkadaşı mısınız?" "Lütfen kardeşim için o kelimeyi kullanma," Shane homurdanır.

"Merak etme, o kelimeyi kullanmayacağım," diyorum ona, sonra Rachel'a dönüp, "Ve bizim ne olduğumuzu bilmiyorum. Tek bildiğim... o burada olsaydı daha mutlu olurdu. Hepsi bu."

Rachel, Riley ve Shane birkaç saat kalıp sonra eve giderler ve beni barda yalnız bırakırlar. Eylül ayının yarısı geçtiği için kasaba çok sakinleşmiştir ve dolayısıyla bar da öyle. Sonbahar yaprakları, şehir merkezindeki rengarenk dükkanların önünde çok fotojenik görüldüğü için hâlâ bazı turistler var. Kayak pistlerine kar yağdığında daha fazla turist gelecek ama şimdilik, daha az para kazanmak anlamına gelse bile, bu sakinliği keyfini çıkarmalıyım.

Fox'tan bir mesaj geldiğinde "Açık" tabelasını kapatmıştım.

Telefonumda onun adı yanıp sönerken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, başım döndü, Fox'un okulda hoşlandığım kızken hissettiğim gibi olgunlaşmamış bir mutluluk hissettim.

Birkaç saat önce döndüm. Gelir misin?

Gülümsedim. Bunun bir seks randevusu olduğunu biliyorum ama umurumda değil.

Tamam, hemen geliyorum.

Barı kapatıp arabama biniyorum ve on dakika sonra kulübenin önüne park ediyorum. Ön kapıya doğru yürürken havada soğuk bir esinti var, bu da sonbaharın gerçekten geldiğini gösteriyor.

İçeri girdiğimde ev sıcak ve rahattı. Fox yokken günlerimin çoğunu burada Conan'a bakarak geçirmiş olsam da, o eve döndüğü için her şey farklı geliyordu.

Fox'un olduğu her yerde havada bir heyecan var, içime işleyen ve moleküllerimi yeniden düzenleyen, beni daha canlı ve enerjik hissettiren bir şey.

Merdivenleri çıkıp mutfakta ışıkları kısık Fox'u görüyorum. Bir elinde şampanya kadehi, diğerinde bir gül tutuyor.

"The Bachelorette'de miyiz?" diye fısıldıyorum ve onun önünde duruyorum.

Bana gülü veriyor. "O programı izlemiş gibi yapacağım."

Kırmızı gülün kokusunu alıyorum ve gülümsüyorum, ama kokusu hiç de ve gözlerim mutlu bir şekilde Fox'a takılıyor. Bu gece deli gibi yakışıklı görünüyor. Belki haftalardır onu görmediğim içindir, belki onunla burada olduğum için çok mutlu olduğum içindir, belki ona deli gibi aşık olduğum içindir, ama onu görmek bile cildimi kızartıyor ve meme uçlarımı ağrıtıyor.

Alnında bir kesik var, bu biraz endişe verici, ama bir yandan da onun sert çekiciliğine katkıda bulunuyor. Sakalı tamamen uzamış, gözleri bana rahat bir şekilde parlıyor. Yine o ölümcül eşofman altını giymiş, üzerine North Ridge Hot Shots logolu ince, yıpranmış beyaz bir tişört giymiş.

"Kafana ne oldu?" diye soruyorum, o bana şampanya kadehini uzatırken. "İyi misin?"

"Oh, harikayım," diyor, o kadar çok şampanya içtiğini merak etmeme neden olacak şekilde. "Sen buraya geldiğin için şimdi daha da iyiyim."

İçkiden bir yudum alıyorum. "Şunu söylemeliyim ki, gül ve şampanya büyük bir sürpriz oldu." Bir an duruyorum. "Hoş bir sürpriz. Peki, kafana ne oldu?"

"Bir dal," diyor utangaç bir şekilde. "Koşarken birden çıkıp bana çarptı." Başını oturma odasına doğru çeviriyor. "Hadi, oturalım."

Hay aksi. Onunla birlikte olduğum ilk günkü kadar gerginim. Gergin, endişeli, heyecanlı. Her geri geldiğinde, yeniden uyum sağlamak, birbirimize alışmak için biraz zaman geçirmemiz gerektiğini hissediyorum. Bunun tek

sorun, birbirimizle yeni bir ritim bulduğumuzda, o yine gitmiş oluyor.

Onun yanındaki kanepeye oturup, bardağın kalanını birkaç yudumda bitiriyorum.

"Belki de sana iyi misin diye sormalıyım?" diye soruyor ve yemin ederim ki sözlerini biraz geveliyor.

Kaşlarımı çattım. "Ben iyiyim. Söylesene, kafana vuran darbe ne kadar şiddetliydi?" "Şiddetli değildi. Bana hap verdiler, iyiyim."

"Düğünde ahırda aldığın hapların aynı mı?"

Omuzlarını silkiyor ve bir an düşünür gibi oluyor, gözlerinde bir anlık netlik beliriyor. "Hayır, farklı. Ama iyiyim. Sen nasılsın?"

Başımı sallayıp minderlere yaslanıyorum ve o kolunu omzuma atıyor. "İyiyim. Her şey yolunda. Sanırım ben sadece... Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Her zaman," der, bana bakarak. "Ne oldu?"

"Şey, bu bir sorudan çok bir gözlem," diyorum ve onu daha iyi görebilmek için kanepede biraz dönerek. "Ve bu sadece... şey, ben iyiyim ama eğer neden garip davrandığımı merak ediyorsan, sadece senin yanında gergin oluyorum."

"Gergin mi?" Koyu renk kaşları çatıldı. "Neden?"

"Gerçek bir nedeni yok," diyorum, itiraf ettikçe yanaklarım kızarıyor. "Sadece bir değişiklik. Eskiden farklıydık, şimdi ise böyleyiz. Biz... samimi olduk. Fiziksel olarak. Ve bu yepyeni bir Fox ve Delilah, anlıyor musun? Ve her uyum sağladığımı ve yeni halimize alıştığımı düşündüğümde, sen gidiyorsun ve sanki her şeye yeniden başlıyoruz gibi hissediyorum. Bu mutlaka kötü bir şey değil, sadece farkına vardığım bir şey. Sürekli yetişmeye çalışıyorum."

Yavaşça başını sallar, birkaç saniye dudaklarını ısırır. "Tamam. Anlıyorum. Sanırım benim durumum farklı çünkü ben yokken tek düşünebildiğim şey seni görmek, seninle olmak. Böyle. Yani seks yapmak."

Gülüyorum. "Bu neredeyse romantikti, Fox. Neredeyse."

Elini uzatıp yanağımı avuçlarıyla kavrar. "Ben de bu konuda yeniyim, biliyorsun. Seninle. Bu yüzden kafamda her şey daha romantik

geliyor olabilir. Ama dürüst olmak gerekirse Del, o zor günleri atlatmamı sağlayan tek şey sensin."

İçimde biraz eridiğimi hissediyorum. İster istemez, bu romantikti.

Ama yine de bunu mahvetmek zorundayım.

"Ve bir şey daha var," diye devam ettim, "sana sormak istediğim şey sadece..." Derin bir nefes aldım, sessiz ve yoğun bakışlarından ziyade onun güzel ve dolgun dudaklarına bakmak daha kolay geliyordu. "Ne yapıyoruz biz? Yani, bu ilişki nereye gidiyor? Biz... arkadaş mı, yoksa daha fazlası mı? Daha fazlası için bir potansiyel var mı? Seni bağlamak ya da bir taahhüt için baskı yapmak istemem, çünkü ben öyle biri değilim, ama..."

Ama sana aşığım.

Ve bunun ileride ne kadar acı vereceğini tam olarak bilmeliyim.

O içini çekip gözlerini kapatarak kanepeye yaslanır. "Üzgünüm Fox," derim, "eğer bunu mahvettiysen. Sadece bunun hakkında konuşmak istiyorum

konuşmak istiyorum, hepsi bu. Bilmiyorsan, bilmiyorsun, sorun değil."

"Ama mesele de bu," diyor, gözleri hala kapalı. "Bilmiyorum. Genel olarak ne istediğimi ya da kafamın nerede olduğunu bilmiyorum. Geleceğin ne getireceğini bilmiyorum. Ben çok... Bilmiyorum, korkuyorum, bakmaya bile korkuyorum. Ben sadece..." Gözlerini açıyor ve bana odaklanıyor, beni yerinde tutuyor. "Dürüst olmak gerekirse, berbat durumdayım. Ve senin için anlamlı olan tek şey sensin. Tek bildiğim bu. Şu anda sana ihtiyacım var. Seni şu anda istiyorum. Ve sadece günü gününe yaşıyorum."

Bu, kalbimde küçük kağıt kesikleri gibi acıtıyor. Henüz bağlanmak istemediğini bilmek. Şu anda bana ihtiyacı olduğunu ama belki daha sonra olmayacağını bilmek.

Ve kalbimi korumayı düşünmem gerektiğini biliyorum. Muhtemelen bir adım geri çekilip tüm bunları iptal etmeli ve arkadaşlığımızı ya da ondan geriye kalanları kurtarmaya çalışmalıyım çünkü onu bedeniyile ruhuyla istiyorum ve ona tamamen sahip olana kadar asla mutlu olamayacağım. Yani, onu *seviyorum*.

Onu seviyorum.

Gittikçe daha

çok.

Her gün.

Ama sorun da bu.

Aşk insanı aptallaştırır. Aşk, insanı aşkı seçmeye zorlar.

Fox ile birlikte olmak için ilk kez böyle bir şansım var ve onu hiç olmamaktansa böyle olmasını tercih ederim.

"O zaman seninle her günü tek tek yaşayacağım," diyorum ona.

Şu anda seni istiyorum, senin beni istediğin gibi. Bana verebileceğin her şeyi kabul edeceğim. Elimden geldiğince senin her parçanı kabul edeceğim.

"Bununla sorun yok mu?" diye fısıldadı, yüzü bir anda yumuşadı ve arzu dolu bir ifadeye büründü.

Başımı sallıyorum. "Daha da iyiyim." Keşke yalan söylemeseydim.

DELILAH

"Delilah, canım," diyor Dick. "Son zamanlarda çok parlak görünüyorsun, biliyor musun?"

"Doğru," diyor Vernalee, oldukça şüpheli bir şekilde. "Sırrın ne? Ben de kasabanın en güzel büyükannesi olmak istiyorum."

Rachel abartılı bir şekilde gözlerini devirirken (çünkü hayır, hamile değil), ben masadaki herkese utanarak gülümsüyorum. "Arkadaşların sayesinde olmalı."

Gerçek şu ki, son zamanlarda kendimi hiç de iyi hissetmiyorum, ama eğer iyi görünüyorsam, muhtemelen Fox sayesinde. Bilirsin, aşk insanın dünyaya bakışını değiştirir ve dolayısıyla görünüşünü de değiştirir. Bir de seks. Her türlü seks.

Öte yandan, hissettiğim tüm kötü şeyler de muhtemelen Fox yüzünden.

Yine gitti. Bu sefer sadece bir haftalığına, ama bu da yeterli. Ekim ayındayız, orman yangını sezonu bitmiş olmalı ama bu yıl yangınlar durmak bilmiyor. O Alberta'da bir yangınla mücadele ederken, Kuzey Kaliforniya'da da büyük bir yangın var. ABD'nin dört bir yanından orman itfaiyecileri çağrılıyor ve Alberta'daki yangın kontrol altına alınır alınmaz, Fox'un Kaliforniya'ya çağrılacağını biliyorum.

Zor. Onun için daha zor olduğu açık, ama benim için de zor. Sadece bilememek. Son birlikte olduğumuzda bu konuyu konuştuğumuzu ve Fox'un seks arkadaşı, çıkar ilişkisi, her neyse onunla birlikte olmayı kabul ettiğimi biliyorum, ama aynı zamanda...

Siktir. Daha fazlasını istiyorum. Onunla birlikte olmak istiyorum. Sadece sikini değil, tümünü istiyorum. Seks inanılmaz, hayal edebileceğimden çok daha iyi ve onunla asla ayrılabilceğimi sanmıyorum ama onun kalbini istiyorum. Sadece kalbini, zihnini ve ruhunu istiyorum. Kimseye çok şey istemek ama o benim kalbimi aldı, istese de istemese de. Yani, bu adil bir takas.

Ama aşk takas değildir. Başka bir şeydir. Bir kumardır. Ve şu anda, her şeyi ortaya koyup en iyisini ummaya çok yakınlım.

O hayatı pahasına risk alırken, ben burada onun geri dönüp birlikte çalışabileceğimiz, geliştirebileceğimiz bir şeyler olmasını umut ederek bekliyorum. Fox'la bu kadar samimi ve fiziksel bir ilişki içinde kaldıkça, ona olan tutkum daha da derinleşiyor ve takıntılı hale geliyor.

Bir de son zamanlarda kendimi iyi hissetmediğim bir gerçek var. Grip olacağımdan eminim, ama umarım Fox kasabaya geldiğinde başlamaz.

Akşam yemeği bittikten sonra mutfakta Rachel'a temizlikte yardım ediyorum. Fox, Riley ve Maverick bu akşam yoklar, son ikisi özel bir arama kurtarma görevinde, bu yüzden bulaşık da az.

Yine de, bulaşık makinesine koymak için eğildikten sonra biraz başım dönmeye başladı ve şimdilik tezgaha yaslanmak zorunda kaldım.

"İyi misin?" diye soruyor Rachel, elini sırtıma koyarak.

Mide bulantısı gelince dudaklarımı sıkarak başımı hızla sallıyorum.

"Hasta mısın?" diye devam ediyor. "Yiyeceklerden mi oldu?"

Ona bir dakika beklemesi için işaret ediyorum ve gözlerimi kapatıp nefes alıp veriyorum. Sonra, birkaç derin nefes aldıktan sonra, o an geçiyor.

"Ne oldu bilmiyorum," diyorum. "Sanırım grip oluyorum. Son birkaç gündür kendimi iyi hissetmiyorum."

"Soğuk mevsimdeyiz," diyor, endişeyle beni dikkatle izleyerek. "Ve sen bir barda çalışıyorsun. Belki bu hafta bir gece izin almalısın. Biliyorsun, Air B&B'yi işletmekten başka pek bir işim yok ve akşamları da pek bir şey yapmıyorum. Bir iki gece barmenlik yapayım mı?"

"Çok nazıksın," diyorum minnetle. "Ama gerçekten, ben idare ederim."

"Yine de yaparım, çok isterim. Bahşışleri alabildiğim sürece. Shane de bana yardım edebilir."

"Çiftlikte uzun saatler çalıştıktan sonra, barda içmek yerine barda çalışmak onun aklının ucundan bile geçmez. Ben iyiyim, gerçekten. Belki bir şey yedim."

"Bu rosto senin annenle benim annem yaptı," diyor avuçlarını kaldırarak, "yani tüm suç benim değil."

Sonra bu his bir şekilde geçer. Biraz kendimden geçmişimdir, nedense biraz gerginimdir, ama onun dışında iyiyimdir. Ertesi sabah Conan'a bakmak için Fox'un evine giderim ve adamı yatağa yatırıp tuvalete koşarak kusmak zorunda kalırım.

Ne kadar süre dizlerimin üzerinde kaldığımı bilmiyorum, sadece kusup kusuyorum, kendimi bitkin hissediyorum, ta ki aceleyle Conan'ı kafesine geri koymadığımı fark edene kadar.

Tuvaleti sifonu çektim, ağzımı gargara ile çalkaladım ve yüzüme su sıktım, sonra panik içinde Conan'ı aramaya başladım.

Neyse ki çok uzağa aramama gerek yok çünkü sincap beni banyoya kadar takip etmiş ve arka ayakları üzerinde durmuş, küçük T-rex kolları önünde sarkmış, büyük gözlerle beni izliyor.

"Hey," diyorum ona. "Kaçmadın." Conan başını eğiyor ve sonra koşmaya başlıyor. Bana doğru.

Bacağıma tırmanıyor, küçük pençeleri kot pantolonuma batarken yukarı, yukarı, kolumun kıvrımına kadar tırmanıyor.

Siktir. Bu çok tatlı ve havalı bir şey. O... evcil. Ve beni annesi sanıyor.

"Merhaba Conan," diye ona yumuşak bir sesle sesleniyorum ve o da her kelimemi dinler gibi görünüyor. "Biraz hastaydım ama şimdi daha iyiyim. Babana tuvaletine kustuğumu söyleme, tamam mı?"

Onu artık küçülmeye başlayan kafesine geri koyuyorum ve Fox'a, sincapla neredeyse tamamen benim ilgilendiğim için onun benimle kalıp kalamayacağını sormayı unutmuyorum. Ben sadece

Annemle aynı evde yaşadığım için ona danışmam gerekiyor, çünkü onun sincaplara karşı tutumu ne olur bilemiyorum.

Yine de onu yalnız bırakıp bara açmaya gitmek zorunda kaldığımda kendimi kötü hissediyorum. Sonra açılış saatine on dakika kala yine midem bulanmaya başlayınca fiziksel olarak da kendimi kötü hissediyorum.

Tuvalete koşup kusuyorum, bugün annemle birlikte sadece kemikli tavuk çorbası içtiğim için midemde bir şey kaldığına şaşıyorum.

Başka seçeneğim yok. Tuvaletten barmenlik yapamam. Cep telefonumu çıkarıp Rachel'ı arıyorum ve dün gece bahsettiği iyiliği yapıp yapamayacağını soruyorum. İyi bir arkadaş olduğu için tereddüt etmiyor ve Shane ile birlikte bara gelip benim yerime bakıyorlar. Ben de eve gidip uyumaya çalışıyorum.

Onlarla birlikte bardan ayrılırken daha gergin olmam gerekirdi ama Shane özellikle son on yıldır her hafta sonu buradaydı, burayı nasıl işleteceğini biliyor ve Rachel de oldukça verimli. Burası emin ellerde.

Bana gelince, sabah olunca kendimi daha iyi hissediyorum, ama bunun annemin beni on yaşındaymışım gibi şımartmasıyla bir ilgisi olabilir. Bol bol çorba, soğuk algınlığı ilacı, sıcak su torbası, ne istersem yapıyor, bana bakıyor. Bir kez olsun bakılan taraf olmak iyi geliyor.

Sonra akşam tekrar geldiğinde ve ben bara geçmeye hazır olduğumu düşündüğümde, açılıştan birkaç saat sonra hastalık tekrar baş gösterdi. Shane, Rachel ile birlikte barda idi ve Rachel'ın yerine geçip beni eve bırakmayı teklif etti.

Shane'in kamyonetine biniyorum, camı açıp derin nefesler alıyorum, soğuk gece havası kafamı berraklaştırıyor.

"Beni Fox'a götürür müsün?" diye soruyorum, park yerinden çıkarken.

"Neden, evde mi?"

"Hayır. Halletmem gereken bir iş var."

Shane bana kaşlarını çattı. "Tabii," dedi yavaşça. "Ama önce başka bir yere uğrayacağız."

Ona sorma fırsatı bulamadan, bir eczane girişinin yanına yanaştı. "Burada bekle," dedi ve

beni içinde bırakarak koşarak dükkana girdi.

Birkaç dakika sonra küçük beyaz bir kağıt torba ile geri geldi, sürücü koltuğuna oturdu ve torbayı kucağıma attı. "Al," dedi. "Şimdi seni Fox'a götüreceğim."

Tavsiye edilen ilacı almayı umuyordum.

Ama nefesim kesildi.

Bu bir hamilelik testi.

"Bu... bu Rachel için mi?" diye soruyorum, fazla heyecanlanmamaya çalışarak. "Aman Tanrım, sence o hamile mi?"

O başını sallar, yüzü ciddi. "Hayır. Bu *senin* için, Del."

"Benim mi?" diye tekrar ediyorum, gülerek. "Ben hamile değilim ki."

Bana birkaç saniye boyunca sert bir bakış attıktan sonra dikkatini tekrar yola verdi.

"Ne? Ben yapmıyorum!"

"Hasta oldun," diyor.

"Bu hamile olduğum anlamına gelmez. Hap kullanıyorum." "Hap dışında başka bir şey kullanıyor musun?"

"Sen benim doktorum musun? Hayır, kullanmıyoruz. Seni ilgilendirmez. Fox temiz. Ben de öyle. Bize uyuyor."

"*Bu* beni ilgilendirmez," dedi, burnunu bir an için buruşturarak. "Ama hap her zaman doğru şekilde alınmazsa, bir ihtimal olduğunu biliyorsun. O yüzden emin olalım."

"Tamam," diyorum sonunda, başımı sallayarak. "Ama sonuç pozitif çıkmayacak. Hapları düzenli kullanıyorum ve her gün aynı saatte almaya çalışıyorum."

"*Dene*," diye tekrarlıyor. "Peki, adetinin ilk günü ne zamandı?"

"Shane, alınma ama bu konuyu seninle konuşmak garip geliyor."

Omuzlarını silkiyor. "Sadece sana garip geliyor. Rachel ve ben resmi olarak denemeye başladığımızdan beri kafamda sürekli hamilelik var, bu yüzden bol bol okudum ve tüm belirtileri biliyorum ve şey..."

"Bilgin olsun, adetimin gecikti," diyorum. O bir şey söylemeden parmağımı sallayıp hemen ekliyorum, "Ama her zaman gecikir. Bu yüzden yıllardır hap kullanıyorum, seks yapmadığım zamanlarda bile. Düzenli olabilmek için ama bazen işe yaramıyor."

Shane bana bir bakış atar, beni süzer. "Del, bunu söylemeliyim, ama bu konuda içimde garip bir his var."

Gözlerimi deviriyorum. "Sen yeni evli çiftlerin saçma hormonlarının etkisinde kalmışsın. Hamile *değilim*."

Fox'un dağ evine girerken kendime bunu tekrar tekrar söylüyorum. Adetlerim genellikle gecikir, *özellikle* stresli olduğum zamanlarda. Sadece grip oldum.

Sadece geceleri hasta oluyorum, sabah bulantısı değil. Yarın daha iyi olurum.

Hapları düzenli kullanıyorum.

Otuzlu yaşlarındayım.

Hamile olamam. Olmaz.

Olmaz.

Olmaz.

Ve yine bir mide bulantısı dalgası geliyor ve bir kez daha Fox'un zavallı tuvaletine koşmak zorunda kalıyorum.

İşimi bitirince, Conan'ı hızlıca beslerim, bu da en azından Shane'in dikkatini biraz da dağıtır.

İşimi bitirip Conan'ı kafesine geri koyduğumda, Shane hamilelik testini bana doğru sallıyor. "Bitir şunu," diyor. "Emin olmak istemiyor musun?"

"Biliyorum," diyorum tedirgin bir şekilde, test çubuğunu elinden kaparak. "Sadece susmanı istiyorum."

Banyoya girip çubuğu çıkarırım ve talimatları dikkatlice okurum. Bunu daha önce sadece lisede bir kez yapmıştım, neyse ki test negatif çıkmıştı, ama sonucu yanlış okuduğum için beş dakika boyunca dünyanın sonu gelmiş gibi paniklemişim.

İç çekip konsantre olmaya çalışarak çubuğa işemeye çalışıyorum. Tek düşünebildiğim şey... Tanrım, umarım negatif çıkar. Negatif çıkmak zorunda.

Çocuk sahibi olmaya hazır değilim.

Fox'un çocuğuna hazır değilim. Bu doğru olmaz.

Böyle olmamalı.

Bir gün çocuklarım ve bir ailem olacağını düşünmüştüm, o günün gelmesi gittikçe zorlaşsa da. Ama *böyle* olmayacağını biliyorum.

İşimi bitirince çubuğu tezgahın üzerine koyup nefesimi tutup bekliyorum.

O pembe çizginin görünmesini bekliyorum.

Görünüyor.

Diğer hat gelmesin diye dua ediyorum. Ama...

...geliyor.

Nefes almaya çalışarak
nefes nefese kalıyorum.

Hayır.

Hayır.

Hayır

"Aman Tanrım," diyorum yumuşak bir sesle. Hayır, yanlış olmalı. Bu yanlış bir sonuç. Yanlış.

"Ne oldu? Ne yazıyor?" Shane kapıdan soruyor.

Konuşamıyorum bile. Çubuğu sallıyorum, biraz daha bakıyorum, talimatları tekrar okuyorum. Ama o iki çizgi inatçı.

Sonunda kapıyı açıyorum ve Shane'in tek yapması gereken yüzüme bakmak.

"Hayır, ciddi misin?" diye soruyor bana.

Yutkunarak başımı salladım ve hiç hevesli görünmeden çubuğu ona uzattım.

"Kahretsin. Del. Ne diyeceğimi bilmiyorum," diyor yumuşak bir sesle.

"Bu senin suçun," diyorum, panik boğazımı sıkıyor. "Beni teste sen zorladın. Sen olmasaydın, ben bilmezdim. Bilmesem, şu anda bu durum olmazdı."

"Sakin ol Del, sakın ol," diyor ve kollarını omuzlarıma koyuyor.

"Sakin mi? Ben sakinim. Test yanlış. Yanlış pozitif çıktı. Olur böyle şeyler. Bak, bak, Google'da arayayım." Test sonucunu ona uzattım, o da aldı ve yüzü buruştu, sonra telefonumu çıkarıp yanlış sonuçların ne sıklıkla çıktığını ve bunun olasılığını araştırmaya başladım.

Sadece o kadar paniklemişim ki, neredeyse hiperventilasyona girmek üzereyim, gözlerim bile düzgün göremiyor. "Lütfen, lütfen, lütfen," diyorum sessizce.

"Başka bir test yapmamız gerekiyor."

Shane'e yalvaran gözlerle bakıyorum. "Bir tane daha mı?"

"Bak, gerçeği bilmeden bunun yanlış pozitif olduğunu mu iddia edeceksin? Geceleri uyuyabileceğini söyle bana."

"Ama yanlış olduğunu biliyorum ve rahat uyuyacağım," diye yalan söylüyorum. Çünkü uyuyamıyorum. Bir daha asla.

"Eczaneye geri dönüyorum. Sen burada kal. Zaten Rachel için aldığımı düşünürler. Sana başka bir test yaparız. Sonra bakarız. Sonuca göre, doktora gidersin. Yarın."

"Shane, lütfen, bunu çok büyütüyorsun." Gömleğine yapışmış, neredeyse ağlıyorum.

"Delilah, sen benim kız kardeşimsin. Kan bağı olsun olmasın, sen benim kız kardeşimsin. Ve Fox, o da benim kardeşim." Bir süre durur. "Ve şimdi fark ediyorum ki, söyleyeceğim her şey çok yanlış gelebilir, ama eğer benim kardeşimin çocuğunu taşıyorsan, bunu bilmeliyiz. Senin için, onun için. Del... inan ya da inanma, ama bu öyle görmezden gelip geçebileceğin bir şey değil. Bu çok gerçek. Çok büyük bir şey. Ve şu anda senin hayatının bir parçası. O yüzden bunu adım adım halledelim, tamam mı?"

Başımı sallıyorum ve o beni omuzlarımdan tutup oturma odasına götürüyor, Fox'un kanepesine oturtuyor, bana bir fincan çay yapıyor ve televizyonu açıyor.

"Yalnız kalmak istemiyorum," diyorum ona.

"Biliyorum," der nazikçe. "En fazla yirmi dakika sürer."

"Sadece markete mi gidiyorsun? Rachel'ı görmeye gitmiyorsun, değil mi? Lütfen Rachel'a söyleme."

"Söylemeyeceğim ama neden sordun?"

"Bilmiyorum. Sadece... Sizlerin çaba gösterdiğini biliyorum, bu yüzden onun için garip olur mu diye emin olamıyorum. Dahası, teknik olarak seni en uzun süredir tanıyorum, Shane. Ve sana herkesten daha çok güveniyorum."

"Fox'tan daha mı?"

"Bu şu anki durum için geçerli değil. Ne olursa olsun, tüm bunları sır olarak saklayacağına söz ver."

Kimsenin bilmesini istemiyorum."

Bana keskin bir şekilde başını salladı, ifadesi ciddiydi. "Söz veriyorum."

Rahat bir nefes alıyorum. "Oh, hey. Kafesi açıp Conan'ı çıkarabilir misin?"

Merdivenlerin başında durur. "Sincabı kafesten çıkarmamı mı istiyorsun?"

"Sadece üst mandalı kaldır. Kendisi çıkar, eminim. Benimle vakit geçirmeyi seviyor ve bana arkadaşlık etmesi lazım."

Shane sadece gözlerini devirip koridora doğru yürür. Kafesin kapısını açtığını duyarım, sonra merdivenlerden inip ön kapıdan çıkar ve hormonların beni nasıl deli ettiğini mırıldanır.

Biraz zaman geçtikten sonra Conan koridordan atlayarak oturma odasında beni bulur ve hemen kucağıma yerleşir. Muhtemelen beni dev bir besleme makinesi olarak görüyor ama...

Ve sonra birden farkına varıyorum. Yine. Ama bu sefer daha da korkunç bir güçle.

Bu minicik sincapla bile zar zor başa çıkabiliyorum.

Fox bile bu sincapla zar zor başa çıkabiliyor.

Nasıl bakacağız bir bebeğe? Yani, ne yapacağız?

Panik yapma, panik yapma, panik yapma, diyorum kendime. *Bu yanlış bir pozitif, sadece yanlış bir pozitif.*

Tanrım, lütfen, lütfen.

Conan'la birlikte oturup nefes almaya çalışırken, zihnimi boşaltmaya çalışırken, bu hayatta sahip olduğum son saniyelere tutunmaya çalışırken, sanki sonsuz bir zaman geçiyormuş gibi hissediyorum. Çünkü o çubuğa tekrar işediğimde, her şey sonsuza kadar değişebilir.

Sonra Shane'in evin önüne park ettiğini

duyuyorum. Elinde başka bir çanta ile içeri giriyor.

Testi banyoya götürüyorum. İkinci

çubuğa işiyorum.

Sessizce dua ediyorum ve haç işareti yapıyorum, sanki bunun şu anda bana gerçekten yardımı olacakmış gibi.

"İyi misin?" Shane kapıyı çalarak sorar. Gözlerimi henüz açmamış olmama rağmen bir deja vu yaşıyorum.

"Bir dakika izin ver," diyorum ona, alabildiğince derin bir nefes alıyorum.

.

Gözlerimi
açıyorum.

İki çizgi.

İki çizgi.

Olumlu.

Bu kadar.

Hata yok.

Bu kesin.

Hamileyim.

Fox'un bebeğine hamileyim.

Kesinlikle, kesinlikle... mahvoldum.

DELILAH

Shane'in yanında hamilelik testini yaptığımdan bu yana üç hafta geçti.

Ertesi gün doktora gittiğimden ve evet, gerçekten hamile olduğumun doğrulandığından bu yana üç hafta geçti.

Üç hafta boyunca, geceleri ortaya çıkan sabah bulantılarıyla uğraştım, her şeye bir anlam vermeye çalıştım, hayatımın sonsuza dek değiştiği gerçeğiyle boğuştum.

Ve tabii ki Fox'u görmeyeli üç hafta oldu. Alberta'daki yangından sonra eve bile gelmedi, oradan doğrudan Kaliforniya'nın Redding kentine gönderildi, orada büyük yangını söndürmeye yardım etmek için.

Arada sırada konuştuk. Mesajlaştık. Hatta bir keresinde, sinyal kesilmeden önce birkaç dakika FaceTime'da görüştük. Kafasında kirli sarı bir kask, sakalları dağınık, yüzü isle kaplı hali, kalbime yumruk gibi çarptı.

Ona haberi vermedim. Veremem, telefonda ve kesinlikle mesajla veremem. Bunu ona yüz yüze söylemeliyim ve bir bakıma hamilelikten daha çok bundan korkuyorum.

Neredeyse.

Yarın eve geleceğini biliyorum. Şu anda ekibiyle birlikte otobüste ve az önce Oregon'un Medford kasabasından geçtiler. Ona ne söyleyeceğimi düşünmeye başlamam gerektiğini biliyorum.

Ama ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Henüz ne hissettiğimi bile bilmiyorum, ölümüne korkmak dışında. Belki de bu konuda başka türlü hissetmek mümkün değildir. Bazı kadınlar mutlu, heyecanlı, sevinçle doludur

. Bu tür kadınlar hakkında sürekli haberler duyarsınız. Kemiklerine kadar korkmuş kadınlar hakkında ise hiç haber duymazsınız.

"Hey," diyor Shane, bara yaslanarak. "Nasılsın?"

Müşteri ile ilgilenirken onun geldiğini görmüştüm ve bira için buzdolabından çıkarmıştım bile. Birayı ona doğru itiyorum. "Ben... iyiyim, sanırım. Duruma göre."

"Dün gelemediğim için üzgünüm, buzağılarla ilgilenmem gerekti," dedi ve minnettarlıkla bira bardağını bana doğru kaldırdı.

Ona hızlıca gülümsedim. "Önemli değil. Her zaman burada olmana gerek yok."

"Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?" "Asla."

Gerçekte, Shane'in bana ayırdığı zaman ve ilgi yüzünden biraz suçluluk duyuyorum. Hala kimseye söylemedim, Rachel'a da, anneme de, ve Shane bunu biliyor. Neredeyse her gece buraya geliyor, bazen Rachel'la, bazen yalnız. "Sabah" bulantılarımı daha iyi kontrol edebilmeye başlamış olsam da, her ihtimale karşı burada oluyorum.

Bir yanımda, Shane gibi birinin, kardeşim gibi gördüğüm birinin bana bakmasından gurur duyuyorum. Diğer yanımda ise bunun Fox ile bir ilgisi olabileceğini düşünüyor. Ben herhangi birinin bebeğini taşımıyorum – içimde bir Nelson var. Ve ikisinin sorunları olsa da, Shane'in Fox ile aralarını düzeltmek, ikisinin iyi geçinmesini istediğini biliyorum. Belki de Shane için bu bebek yeni bir başlangıçtır.

Ama aslında bunun bir önemi yok. "Bu bebek" ve "içimdeki Nelson" gibi kavramlarla düşünmem bile bana çok yabancı geliyor. Bunların ne zaman normal ya da gerçek gibi geleceğini bilmiyorum ama yakın zamanda olacağını sanmıyorum.

"Fox yarın geri geliyor, ha." Shane bana umutla bakıyor.

"Öyle görünüyor."

"Biliyorum bu beni ilgilendirmez ama..." Etrafına bakındı. Bar bu gece sessizdi, sadece Old Joe masasında oturmuş, müdavimlerden biri olan Finn ile konuşuyordu, ayrıca orta yaşlı bir çift

dart oynuyor. Kimsenin onu duyamayacağından emin olarak eğilip fısıldadı, "Ona bebekten bahsetmelisin."

Ona sabit bir bakış attım. "Shane. Sanki ben bilmiyorum da?"

O iç çekerek beyzbol şapkasını çıkarır ve açık kahverengi saçlarını eliyle tarar. "Biliyorum. Biliyorum." Bir an durur ve bana temkinli bir şekilde bakar. "Ona ne söyleyeceksin? Yani... bunun beni ilgilendirmediğini biliyorum, ama bebeği... bebeği doğuracak mısın? Yoksa...?"

"Tabii ki doğuracağım," dedim hızlıca, sesimi alçaltarak. "Sormak zorundaydım... Bilmiyordum. Sen oldukça liberalsin ve..."

"Bak, Shane. Ben tamamen kürtaj hakkı savunucusuyum. Ama kürtaj hakkı savunucusu olmak sadece... kürtaj hakkı savunucusu olmak demektir. Herkesin kendi vücudu üzerinde ne yapmak isterse yapma hakkına saygı duyarım. Ve belki bu rastgele bir adam olsaydı, tek gecelik bir ilişki olsaydı, tamamen farklı bir şekilde konuşurdum. Ama bu Fox'un çocuğu. Ve... onu seviyorum."

Bu konuda söyleyeceklerim bu kadar. Onun olmaması, onu vermek, hayal bile edemiyorum. Ölümüne korkabilirim, tamamen hazırlıksız olabilirim ama Fox'u seviyorum ve bu bebek ikimizin ürünü. Beni sevmeyebilir ama yine de benim arkadaşım ve...

Aman

Tanrım.

Tanrım.

Ya bundan sonra arkadaşım olmaktan vazgeçerse?

Ya çift olarak kaydettiğimiz tüm ilerleme tamamen tersine dönerse?

Ya onu artık istemeye bile izin verilmezse, bir bebeğim varken kendi duygularımı önemsememe izin verilmezse?

Şimdi yine çok korkuyorum.

"Hey, her şey yoluna girecek," diyor Shane, ben tezgaha yaslanıp kendimi zar zor ayakta tutarken elini kısa bir süre benimkinin üzerine koyarak. "Del, bunu atlatacaksın."

Ona dehşetle bakıyorum. "Ya Fox benimle ve bebekle hiçbir şey yapmak istemezse?"

"Lütfen. Fox'un... sorunları olduğunu biliyorum ama o iyi bir adam. Bunu söyleyebilirim, onunla birlikte büyüdüm. Sen de öyle. Seni zor durumda bırakacak biri olmadığını biliyorsun."

hiçbir kadına yapmaz, ama özellikle arkadaşına, sana yapmaz."

Shane ne kadar samimi konuşsa da, göğsümde çınlayan paniği dindirmek için hiçbir işe yaramıyor. "Ama bu aramıza bir uçurum açabilir. O zaman ne olacak? Bize ne olacak?"

Shane içini çekip bana üzgün gözlerle baktı. "Del, ne yazık ki, artık bunun için endişelenme şansın yok."

"Ne?"

"Fox. Senin hakkında ne hissettiği... Bence bu daha sonra çözülmesi gereken bir konu, anlarsın ya."

Ne demek istediğini anlıyorum. Bir ay önce, tüm dünyam Fox ve onun bana karşı hisleri etrafında dönüyordu. Güneş onun için doğuyor, ay onun için batıyordu. Gelecek, yıldızlara ve sönen mumlara dilediğin aptalca küçük umutlarla doluydu. Şimdi hepsi gitti. Olması gerektiği gibi. Artık aşk hakkında düşünmekten çok daha önemli şeyler var.

Yine de kalbim, sanki gelecekte daha önemliymiş gibi, ona dikkatimi vermemi istiyor.

Aşk hâlâ her şeye hükmediyor.

"Fox muhtemelen doğru olanı yapacaktır," diyorum yavaşça. "Ama korkarım ki çılgına dönebilir."

Ağzı alaycı bir gülümsemeye bürünüyor. "Sana dürüst olacağım Del. Fox kesinlikle çıldıracak. Ama ne olacağını bilemezsin. Bu ikiniz için de en iyi şey olabilir."

Umarım öyledir. Bunun asla gerçekleşmeyeceğini düşünmeye başlıyorum.

"Ama," diye devam ediyor Shane, "ve yine, muhtemelen sınırlarımı aşıyorum ama bence Rachel'a söylemelisin. Ya da Riley'e. Ya da annene. Ya da benden ve doktorundan başka birine."

O haklı. Haklı olduğunu biliyorum. "Sır saklamanın yükü sana fazla mı geliyor?"

"Sadece incineceklerini düşünüyorum, hepsi bu," diyor nazikçe. "Rachel, benim bunca zamandır bildiğimi ama onun bilmediğini öğrendiğinde incineceğini biliyorum. Sana güvenmediğini düşünecek ve sırrını ne kadar uzun saklarsan, o kadar çok incinecek."

"Ama hiç de öyle değil. nce Fox'a söylemek istedim," diyorum.

"Biliyorum," diyor tam o sırada kapı açılıyor ve Rachel ile Maverick içeri giriyor. "Selam," diyor onlara elini sallayarak. Shane bana dönüp baktığında, bana bir bakış atıyor. Bilirsin, burada bir fırsatın var ve onu kaırmasan iyi olur diyen bakış.

"Daha iyi görünüyorsun," diyor Maverick, bar taburesine oturup beni süzerken. "Her yere kusacakmış gibi görünmüyorsun."

"İyi," diyorum, bulaşık bezini omzuma atarak. "nk bir barmen için iyi bir görüntü değil."

"Bu akşam yardıma ihtiyacın yok herhalde?" diye soruyor Rachel.

"Pek sayılmaz," diyorum ona, Mav'e her zamanki fıçı birasını doldururken. Musluk fışkırıyor ve köpüksüz bira akıyor. Böyle olacağını planlamamıştım ama sanırım bu iş böyle kalacak. "zgnm Mav, fıçıyı değiştirmem gerek."

"Sorun değil," diyor, "Kokanee şimdilik yeter."

Buzdolabından bir şişe bira alıp Rachel'a bakıyorum. "Rach, fıçıyı değiştirmeme yardım eder misin?" Kafamı arka odanın kapısına doğru çeviriyorum.

"Ben yardım ederim," diyor Mav, kalkmak üzere.

"Hayır," diyorum hemen. "Sorun yok. Biz hallederiz. Siz bara bakabilir misiniz?"

"Tabii," diyor Shane, Mav'in gömleğini tutup onu geri çekerek. "Her zaman kahraman olmaya çalışıyorsun, değil mi Mav?"

"Bira için, evet."

Bar tezgahının altından geçip Rachel'a beni takip etmesini işaret ediyorum. Arka depoya girince kapıyı arkamızdan kapatıp ona dönüyorum.

"Uh oh," diyor büyük gözlerle. "Ne oldu?"

İ çekip endişeyle dudaklarımı ovuşturuyorum, doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum. Shane gibi biriyle birlikte keşfetmekten çok daha zor.

"Tamam, sana söylemem gereken bir şey var ve ben... nasıl söyleyeceğimi bile bilmiyorum."

Gözlerinde bir anlık korku belirir. "Aman Tanrım. Shane ne yaptı?"

"Hayır, merak etme," dedim. "Seninle ya da Shane'le ilgisi yok. Hepsi benim suçum. Yani, benim ve Fox'un."

Bir an rahatlamış gibi göründü, sonra aceleyle bir tutam saçını kulağının arkasına attı. "Sen ve Fox ne oldu? Aman Tanrım... Birlikte misiniz? Yoksa... değil misiniz? Ayrıldınız mı?"

"Ayrılacak bir şey yok," diye düzeltiyorum ve burnumdan derin bir nefes alıyorum. "Tamam. Pekala. İşte başlıyorum..."

"Del..."

"Hamileyim."

Bana bakıyor, gözlerini kırptıyor. Sonra yavaşça, "Ne?"

"Evet. İşte olan bu."

Onu dikkatle izliyorum. Bayılacak gibi görünüyor. "Ciddi misin?"

"Evet."

"Ve bu... Fox'un mu?"

Başımı sallıyorum. "Başka kimin olabilir ki?"

"Aman Tanrım. Del... Ben... Ne yapacağını biliyor musun?"

"Saklayacağım."

"Tamam. Fox'a söyledin mi?"

"O yoktu. Eve geldiğinde söylemeyi planlıyordum. Ona söylemek sana söylemekten daha zor olacak."

"Ne zamandır biliyorsun... oh, dur. Grip olmuşsun!" diye nefes nefese sorar.

"O gece mide bulantısıydı."

Kafasını sallayarak, "Del, haftalar oldu. Bana söylemedin mi?"

Yaralanmış görünüyor. Shane bu konuda haklıymış.

"Biliyorum, çok üzgünüm," diyorum ona. "Önce Fox'la konuşmak istedim." "Ama yine de... annen biliyor mu?"

"Hayır. Sadece sen." Bir an duraksıyorum, utanıyorum. "Ve Shane."

"Shane!" diye bağırıyor. "Shane neden biliyor?" Söylerken bunu düşünüyormuş gibi görünüyor. "Başından beri biliyordu, değil mi? Bu yüzden hep buradaydı."

"Sadece endişeleniyor."

"Biliyorum. O öyle bir adam. Ama neden biliyor?"

"O da benimle birlikteydi. Onun fikriydi. Hamilelik testi. Siz denemeye başladığınızdan beri aklında bebekler varmış."

Yüzü yumuşadı. "Öyle mi?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Evet. Gerçekten. Bana hamilelik testi almak için eczaneye gitti. İlk sonucuna inanmadığım için bir tane daha aldı."

"Siktir."

"Evet. Her gün, her an bunu söylüyorum. Siktir, siktir, siktir. Hayatım mahvoldu."

Yavaşça nefes verir. Shane dışında başka biriyle bu konuyu konuşabilmek, içimi dökebilmek gerçekten iyi geldi. O da bu haber karşısında benim kadar şok ve şaşkın olması da iyi geldi.

"Ne olursa olsun, biz senin yanındayız," diyor, yanıma gelip elini koluma koyarak. "Yani mahvolmadın."

"Anneme ne diyeceğim? Fox'a ne diyeceğim?"

Yumuşak bir kahkaha attı. "Annen iyi olacak. Eminim çok heyecanlanacaktır, kesinlikle senden daha heyecanlı olacaktır."

"Peki ya Fox?"

Alnı endişeyle kırıştı. "Fox seni seviyor Del."

Bunu duymak kalbimi fiziksel olarak acıtıyor. "Öyle değil. Benim ona duyduğum gibi değil."

Duvara yaslandım. "Hayır. Bir ara öyle olacaktı. Sanırım. Ama artık kesinlikle olmayacak."

"Neden?"

"Ha!" Gülümsemem acı geliyor. "Önce ona bebek haberini vermem lazım. Hayatım boyunca seni sevdiğim haberi bekleyebilir."

"Ona da aynı anda söyleyebilirsin. Yani, bence ikisini de bilmeye hakkı var, sence de öyle değil mi?"

Rachel tamamen ciddi görünüyor ama ne dediğinin farkında değil. Fox'u benim gibi tanımıyor. Bunun

bunun ne kadar zor olacağını bilmiyor.

"Adım adım gidelim, Rach," diyorum ona. "Şimdi, fıçıyı taşımama yardım eder misin?"

Maverick'in sevdiği bir bira fıçısına doğru gidip onu kaldırmaya çalışıyorum.

"Yardım gerekmiyor mu?" Rachel koşarak yanıma gelir.

"Ben boğa gibi güçlüyüm, bunu genellikle kendim yapabilirim," diyorum ama o çömelip ucunu kaldırıyor.

"Hamileyken olmaz!"

"Daha yeni hamileyim," diyorum. "Altı haftalık falan."

"Ne zaman... yani... onu hamile bıraktığın zamanı tam olarak belirleyebilir misin?"

"Ben de bunu anlamaya çalışıyorum," diyorum, fıçıyı kapıya taşıırken. "Dürüst olmak gerekirse, düğünde olabilir."

"Umarım öyledir. Bunun benimle bir ilgisi olduğunu düşünmek isterim."

Dirsekimle kapıyı açtım, açmak üzereydim. "Ama lütfen, henüz kimseye söyleme. Mav'e ya da Riley'e de."

"Sırrın bende güvende."

Sonunda Rachel'a anlattıktan sonraki sabah, itiraflarımı sürdürmeye karar verdim ve anneme de anlatmaya karar verdim. Sonuçta, tüm insanlar arasında en anlayışlı olanın o olabileceğini düşündüm.

Ancak bunu yapmaya cesaret etmek neredeyse bütün günümü aldı. Birkaç kez denedim ama son anda konuyu değiştirdim, sinirlerim beni ele geçirdi.

Sonunda arabayla gezmeye karar verdim.

"Merhaba anne," diyorum ona, kestane rengi Sorel kar botlarımla uyumlu hafif deri ceketimi omuzlarıma atarak. Kar henüz yağmaya başlamamış ama etrafta kesinlikle buz var. "Araba gezintisine çıkalım mı?"

O, tığ işinden başını kaldırmıyor. "Nereye?"

Artritinden dolayı artık çok fazla el işi yapamadığı ve kendini iyi hissettiği günlerde bunu fırsat bilip hep bunu kullandığı için kendimi biraz kötü hissediyorum.

"Boş ver. İşini bölmek istemem."

İğnesi ve ipliği bırakıp bana bakıyor. "Doğrusu, parmaklarım yanmaya başladı. Dayanabilirim diye umuyordum." Ayağa kalkıyor. "Seninle her yere giderim, canım."

Birkaç dakika sonra ikimiz de arabadayız ve radyoda onun sevdiği CBC talk show programı çalışıyor, ben de arabayı şehirde gezdiriyorum. O, sonbaharın güzel yapraklarını seyrediyor, merhum Stuart MacLean'in hikayelerinden birini anlattığı neşeli sesine dalmış durumda. O kadar güzel bir an ki, neredeyse bozmak istemiyorum.

"Dinle, anne," diyorum ona.

"Mutlu musun?" diye soruyor aniden. "Ne?

Bu da nereden çıktı?"

Bana bakıyor, gözleri parlak ve meraklı, sorusunun açık sözlülüğünden biraz utanmış gibi. "Senin için endişeleniyorum Delilah."

"Biliyorum. Bunu daha önce konuştuk."

"Bu kasabaya bakınca, merak etmeden duramıyorum... Burada senin için ne var ki? Bu kasabanın sana verebileceğinden daha fazlasını istemiyor musun?"

Bu, gerçekten böyle başlamasını istememiştim. "Burada ihtiyacım olan her şey var. Arkadaşlarım var, sen varsın, barım var."

"Peki aşk?"

Annem, Riley ve düğündeki arkadaşları sayesinde Fox ile birlikte olduğumu biliyor, ama yine de bana onun hakkında çok fazla soru sormuyor. Eğer söyleyecek bir şey olsaydı, bir şekilde anlatırdım, bunu biliyor. Her ne kadar açıkça söylemese de, muhtemelen benim için ne kadar önemli olduğunu bildiği için, bunu çok onaylamadığını hissediyorum.

Oh, bu durum değişmek üzere.

"Bak," diyorum ona, dağın tepesindeki manzaralı yere çıkan yollardan birine girerken, "bu başka bir zaman konuşulacak bir konu."

"Çünkü ne hissettiğini bilmiyor musun?"

"Çünkü işler değişti. Ve evet, tamam, son zamanlarda hayatın bundan ibaret olup olmadığını merak ediyorum. Benim hayatımın. Burada kalıp aynı şeyi yapmaya devam etmek ve dışarıda daha fazlası olduğunu asla keşfetmemek. Küçük bir kasabada, özellikle de büyüdüğün kasabada zengin ve doyurucu bir hayat yaşayamazsın demiyorum. Belki o hayatlar çoğu insandan daha doyurucudur. Topluluk duygusu falan. Ama ben öyle düşünmüyorum... En azından, uzaklarda ruhumu dinlendirecek bir şey bulamayacağımı bilmiyorum."

Beni dikkatle izledi ve sonra başını salladı. "Sadece merak ettim. Senden duymak istedim."

"Peki ya sen?"

"Oh hayır," diyor başını sallayarak. "Bu seninle ilgili. Hazır bu konuyu açmışken, Fox nasıl? Nasıl gidiyor? Bir şeyler değişti demiştin? Tek bildiğim, o lanet olası çocuk sana o sincapla ilgilendiğin için para vermeye başlasa iyi olur."

"Ah, lanet olsun, onun evine uğrayıp onu beslesek iyi olur." "Kimi, Fox'u mu, sincap mı?"

"Çok komik."

Yine de arabayı manzara noktasına getiriyorum ve oradalar, korkuluğa yaslanmış, saçlarımızda rüzgârın uzak bir dağ zirvesinden gelen çam ve kar kokusunu getirirken, ona dönüp hamile olduğumu söylüyorum.

Rachel gibi, o da bu habere şaşırılmış gibi görünüyor. Ve sonra...

Omuzlarını silkiyor.

Sadece omuz silkiyor.

"Ne?!" diye bağıriyorum. "Neden *omuz silkip* duruyorsun?"

Onun çıldırmasını beklemiyordum, ama bu kadar kayıtsız kalmasını da beklemiyordum.

"Delilah, bilmediğimi mi sandın?" diyor, kendi kendine gülerek. "Bir anne her şeyi bilir."

"Anne. Bunu bilmen imkansızdı."

"Oh, lütfen. Hastaydın ve ben biliyordum. Anlayabilirim. Anneler anlar. Sadece bana söylemeni bekliyordum." Durur, dudaklarında küçük bir gülümseme

dudaklarında. "Ayrıca, Anita Chang doktordaydı ve seni orada gördüğünü söyledi. Gergin görünüyormuşsun. Ben de birleştirip anladım."

Kahretsin. Küçük kasabaların sorunu da bu, herkes senin işine burnunu sokar. Annemin arkadaşlarından biri olan Anita'yı da gördüm, ama şüpheli davranmadığımı düşündüm. Sanırım davranmışım.

Annem elini benimkinin üzerine koydu. "Sana nasıl yaşayacağını söylemeyeceğim. Karar vermekte pek iyi değilimdir, özellikle de aşk ve erkekler söz konusu olduğunda. Babanın bazı iyi yanları olduğunu biliyorsun ve bu yüzden onunla kalmayı seçtim, çünkü iyi yanlarının kötü yanlarından daha ağır basacağına inanmak istedim. Öyle olmadı ve o gitti, milyonlarca pişmanlığım var ama seni doğurduğuma hiç pişman olmadım. Seninle Fox'un birlikte olmadığını biliyorum ama bunun, onun senin için ne kadar değerli olduğunu anlamasını sağlayacak şey olabileceğine inanıyorum."

"Bu bencilce değil mi?" diye soruyorum sessizce, gözlerim köknar ağacının dalından ayrılan ve dağ yamacından vadinin üzerine süzülen bir kuzgunu takip ediyor. "Hamileyken Fox'tan bunu istemek. Bu konu bir kenara bırakılmamalı mı?"

O içini çekerek, sanki hiçbir şey anlamadığımı ima eden bir bakış attı. Ve ben de anlamadığımı düşünmeye başladım. "Aşk olmadan da çocuk sahibi olabilirsin. Ama o çocuk için, bunun için çabalamalısın. Denemelisin. Bu, soluduğumuz hava kadar önemli, her şey kadar önemli. Bir çocuk, sevginin ürünü olmalı, en büyük hediye."

Onun tüm sözleri benim için hiçbir şeyi değiştirmiyor, onlara katılıyorum bile. Hiçbir şeyi kolaylaştırmıyor, daha az korkutucu ya da daha az karmaşık hale getirmiyor. Aslında, Fox'a karşı hislerim olmasaydı her şey daha kolay olurdu. O çocuğun hayatının bir parçası olmamayı seçseydi, hayal kırıklığına uğrardım ama kalbim kırılmazdı. Eğer katılmayı seçseydi, desteği için minnettar olurdum. Ama iş aşka gelince...

Arabaya geri döndüğümüzde hala bunu düşünüyordum ve tepeyi aşağıya doğru sürerken, sanırım Fox aklımda olduğu için, onun evinin önünden geçtik. Bugün bana mesaj atmamıştı, bu yüzden nerede olduğunu bilmiyordum, bu yüzden muhtemelen Conan'a yemek verip ona bir uğramalıydım. Annem vahşi hayvanlar konusunda garip davrandığı için arabada kalabilirdi.

Ama Fox'un sokağına girdiğimde, onun evinin önünden bir araba çıkıyor.

"Erken gelmiş olmalı," diyor annem.

Ama evinden ayrılan Fox'un cipini değil. Kırmızı bir Mini Cooper.

Sürüşte, kısa saçlı sarışın bir kadın var. Geçerken bana tedirgin bir şekilde el sallıyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, içimde öfke kaynamaya başlıyor. Bir şekilde, onun evine yaklaşıp kadar her şeyi kontrol altında tutmayı başarıyorum.

Onu evine girerken görüyorum, kapıyı arkasından kapatıyor. Fox evde.

Ya eve yeni gelmiş ve onu bırakmış (nereden?) ya da o zaten evdeymiş ve kız arkadaşı ziyarete gelmiş ama...

Julie Fox'un evindeydi.

Fox evde.

Ve bana söylemedi bile.

"Delilah," diyor annem sessizce. "Gerçekleri bilmiyorsun. Hemen sonuca varmayın."

Ama nasıl bilmeyeyim?

Hızla geçip, pencereden dışarı bakıp arabamı görmemesini umarak eve geri döndüm.

Direksiyonu sıkıca tutmaktan parmak eklemlerim beyazladı.

Kalbim milyonlarca iğneyle defalarca delinmiş gibi hissediyorum.

FOX

Vücut sürekli puan tutan bir şeydir. Kendinizi yeterince genç hissedip, bazı şeyleri yapabileceğinizi, hatta vücudunuzu kandırabileceğinizi düşünebilirsiniz. Sorunun bir kısmı, vücudunuzun da size uyum sağlaması, sürekli zorlayabileceğinizi ve her şeyi kaldırabileceğini düşünmenize izin vermesidir.

Ama bunu uzun süre yapmaz.

Üç hafta boyunca iki farklı yangında savaştıktan, çoğu zaman uyuyamadan geçirdikten sonra, bedenimi sınırlarına kadar zorladım. Az uykuyla, yetersiz beslenerek hayatta kaldım, beş kilo verdim, gözlerim kanayana kadar ovuşturdum ve bir daha düzgün nefes alamayacağımı düşünene kadar duman soludum. Sayısız ormanın yanıp kül olmasını izledim, milyonlarca kez ölümden döndüm. Yapmak zorundaydım, çünkü hayatta kalmak zorundaydım ve adrenalin beni sürükledi.

Ama Kaliforniya'dan dönerken otobüste, kavga bitmiş olmasına rağmen uyku gelmedi. Belki de hiç gelmeyecek diye düşündüm. I-5 otoyolunda, koltuğuma yaslanmış, başımı cama dayamış, uykuya dalmaya çalışırken, tek düşünebildiğim Del'di. Onu milyonlarca farklı şekilde düşündüğümünden eminim.

Bu sefer onu her zamankinden daha çok özlemiştim. Sabahın beşinde kirli yerden kalkmak zorunda kaldığımda ve her yerim ağrıyorken, onun gülümsemesini düşünürdüm, sanki kalbine güneş ışınları gibi neşe saçan gülümsemesini. Ormandan koşan geyikleri izlerken, üzerlerinden dumanlar yükselirken, onun kahkahasını düşünürdüm, ne kadar yüksek ve özgürce, insanı kendinden geçiren türden bir kahkaha.

karşılık olarak gülmek. Arka ocağı yakıp ateşin öfkesiyle kulaklarım çınladığında, onun gözlerini ve bazen bana bakışını düşünürdüm.

Bazen bana sanki kralımmışım gibi bakar. Dünyada bundan daha güzel bir his yok. Tek sorun, bunu hak etmediğimi bilmem.

Del ile birlikte olmak ne kadar eğlenceli olsa da, bu durumun ne kadar daha devam edebileceğinden emin değilim. Bunu, yaptığımız şeyi fazla düşünmek istemiyorum. Durup eski halimize dönmeyi hayal edemiyorum ama bunun muhtemelen en akıllıca şey olduğunu biliyorum. En son istediğim şey, Del'in bana karşı hisler beslemeye başlaması, ikimizi de belaya sokacak hisler, özellikle de benim durumumun ne olduğunu bilmediğim için.

Nerede durduğumu bilmeliyim. Ama bilmiyorum.

Ya da belki de sonsuza kadar kafam karışık, belirsizlik içinde kalmayı tercih ederim, çünkü o durumda kaldıkça karar vermek zorunda kalmazsın ve hiçbir şey senin suçun olmaz.

Ve North Ridge'e dönerken tüm yol boyunca aklımdan geçenler bunlardı. Del'le birlikte olmayı ne kadar sevdiğim, seksin ne kadar iyi olduğu, ona sarılmak, onu yatağıma atmak ve ona sahip olmak için ne kadar can attığım. Bana verdiği huzuru, başka hiç kimsenin, başka hiçbir şeyin veremeyeceği o mutluluk hissini hissetmek.

Ve ayrıca bir ilişkiyle başa çıkmak için ne kadar yetersiz olduğumu da düşünürdüm, özellikle de benim gibi biri, özellikle de benim işim varken. Biliyorum, en azından Tanrı'ya dua ediyorum ki, eğer ayrılırsak ve tekrar arkadaş olursak, hiçbir şey olmamış gibi devam edebiliriz. Sadece şunu biliyorum ki, eğer ciddi bir ilişkiye girersek ve sonra ayrılırsak, aramızı düzeltmek imkansız olur.

Onu sonsuza kadar kaybederim.

Neredeyse tüm hayatımız boyunca birbirimizi tanıyoruz ve her şey bitecek.

Arkadaşlığımızın bir geleceği kalmaz.

Del'in olmadığı bir hayatı hayal edemiyorum.

Zihnim, şimdiki zamana tatlı bakıp geleceği düşünerek, ileri geri, ileri geri çılginca çalışıyordu, ta ki sonunda evimin önüne bırakılana kadar. O anda her şey bir anda kafama dank etti.

Vücudum sonunda pes etti. Planlarım vardı, Del'e mesaj atıp eve geldiğimi söylemek istedim ama telefonumu elime bile alamadım. Beynim çalışmayı bıraktı ve eve girer girmez kanepeye yığıldım.

O gece ve ertesi gün derin bir uykuda uyudum.

Sanki komaya girmiş gibiydim. Denesem bile uyanamıyordum.

Birisi kapımı çaldı ve bu ses beni uyandırdı. Sonunda kalkıp mutfaktaki saate baktığımda, ertesi gün öğleden sonra olmuştu.

Kapının Del olduğunu düşündüm, ama Conan'a her gün baktığı için muhtemelen içeri girmişti. Benim evde olduğumu bile bilmiyordu.

Ama sürpriz bir şekilde
Julie'ydi. Elinde bir şişe viski
vardı.

Evim tamamen kurumuştı ve dışarı çıkıp su almaya gücüm yoktu, sanki kapıma bir melek gelmiş gibiydi.

Dün gece otobüsün kasabaya geldiğini gördüğünü ve tüm emeklerim için bana bir teşekkür hediyesi vermek istediğini söyledi. Yerel gazetede Roy'un vefatı, yangınlarla aralıksız mücadele ettiğimiz ve tüm bunları yaşamak zorunda kaldığım için üzüldüğünü yazdığını söyledi.

Sanırım beni öyle terk ettiği için suçluluk duyuyordu. Çok uzun zaman önceydi, en azından şimdi öyle geliyor. Her halükarda, artık önemi yok. İkimiz için umutlar beslemiş olsam da, artık Del ile birlikteyim ve Julie ile tekrar birlikte olmak aklımın ucunda bile yok.

Yine de onu içeri davet ettim ve ikimiz kanepeye oturup birer bardak viski içtik. Hâlâ biraz kendimde değildim, o yüzden pek konuşmadım —zaten pek konuşkan biri değilim— ve o lisedeki işinden, kasabaya nasıl uyum sağladığından ve bu tür şeylerden bahsetti.

Tamamen masum bir şeydi ama yine de üzerimde garip bir suçluluk duygusu vardı. Belki de Del ile henüz iletişime geçmemiştim ve Julie zaten evimdeydi. Del ile sadece eğleniyoruz ve ciddi bir şey yok, bunu biliyorum. Özel bir ilişki kurmaktan bahsetmedik ama bence bu zaten varsayılıyor. Yine de yanlış geliyordu.

Yine de Julie'yi eve davet ettim ve onunla bir bardak viski bile içtim. Sorunumun ne olduğunu bilmiyorum ama zaten hiç bilmedim.

Julie gittikten sonra Del'e şehre döndüğümü bildirmek için mesaj attım ama Del cevap vermedi, bu garipti. Ben de biraz daha viski içmeye karar verdim.

Şu anda durumum bu. Viski aşamasındayım.

Ama bu kanepede çok uzun süre oturdum ve gözlerimin arkasında alevlerin yükseldiğini, ruhumun içinde yanan karanlığın oluştuğunu hissetmeye başladım. Bazen yavaşça olur, hazırlıksız yakalar, sinsice yaklaşır. Bunun olacağını görmeliydim, tahmin etmeliydim. Bu neredeyse her zaman zorlu bir vardiyadan döndüğümde olur ve bu yılki son görevim olmasına rağmen, yine de beni mahvetti.

Daha iyi bir insan olsaydım, bununla başa çıkmak için daha iyi yollar bulurdum. Kendim olmakla başa çıkmak için. Öncelikle bir danışmana giderdim. Hatta, takımımdaki çoğu erkek işin getirdiği yük ve gördükleri şeylerle başa çıkmak için danışmana gidiyor. Akıllı olan birkaç kişi yoga yapıyor, sağlıklı besleniyor, meditasyon yapıyor, stresle başa çıkmanın yollarını arıyor. Neredeyse herkes ilaç kullanıyor. Ben de stres kaynaklı baş ağrılarım için ilaç kullanıyordum, ta ki doktorum ilacımı kesene kadar. Artık ilaçlarımı başka yollardan bulmak zorundayım.

Ve ben, sadece içinde boğulmayı seçiyorum çünkü hayatım boyunca bildiğim tek şey bu. Ve bazen sadece boğulmakla kalmıyorum, bazen tamamen yutuluyorum.

Ağrı kesicilerim bitti. Tüm şişeler ve poşetler boş. Burada oturup içmeye devam edebilirim ama ev gittikçe küçülüyor, duvarlar üzerime geliyor. Bu yükten kurtulmam, gökyüzünün açılmasına ihtiyacım var. Huzura ihtiyacım var. Hiçbir şey hissetmemeliyim.

Del'e merhaba demek için The Bear Trap'e uğramayı düşünüyorum, ama hoş karşılanmayacağımı hissediyorum. Nedenini bilmiyorum, belki de hala bana mesaj atmadığı içindir. Ona Conan'ı sormalıyım, bugün onu beslemek için uğrayacağını düşünmüştüm, ama mesajımı alıp evde olduğumu gördüyse, gerek kalmamıştır herhalde.

Mesajımı gördü ama cevap vermedi.

Bunu daha fazla kafama takmadan, Jeep'ime binip Ravenswood Çiftliği'ne doğru yola çıkıyorum. Babam bu yılın başlarında attan düşerek kalçasını incitmişti ve neredeyse tamamen iyileşmiş olsa da, ağrıyı dindirmek için bir sürü ilaç verildiğini biliyorum. Ayrıca babam çok sert bir adam olduğu için ilaçlara fazla güvenmediğini de biliyorum, bu yüzden biraz kalmış olabilir.

Henüz kimseye şehre döndüğümü söylemedim, bu yüzden eve fazla gürültü yapmadan girebileceğimi umuyorum. Saat akşam yedi, yani babam ve Shane muhtemelen ahırda samanları ayıklıyorlardır. Sonbahar yoğun bir mevsimdir, özellikle de kar yağma tehlikesi varken. Her zaman büyükbabamı düşünmem gerekir, ama çoğu zaman elinde bir bardak viskiyle kanepede uyuyor ve ne kadar dinç olursa olsun, en azından benim hayatımla ilgili çok fazla meraklanacak biri değildir.

Ama kapıyı dikkatlice açıp eve girdiğimde, Shane'i mutfakta bir bardak su içerken görüyorum. Yırtık pırtık kot pantolon ve tozlu, soluk flanel gömlek giymiş, grunge kovboy gibi giyinmiş.

Harika.

"Döndün," diyor bana gergin bir sesle. Hayalet görmüş gibi görünüyor.

"Evet," diyorum, oturma odasının ortasında durarak. "Babam ve dedem nerede?"

Suyunu bitirip yudumlarken, gözleri beni dikkatle inceliyor. "Babam ahırda, büyükbaban Vernalee ile markette. Neden sordun? Ne zaman geldin?"

Ses tonunda hoşuma gitmeyen bir şey var ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum.

"Sebebi yok. Dün gece döndüm." "Del ile konuştun mu?"

Kaşlarımı çattım. "Neden Del ile konuşayım ki?"

Omuzlarını silker, lavaboda bardağı yıkar. "Sen her zaman Del ile konuşuyorsun, başka bir nedeni yok."

Ona gözlerimi kısarak baktım. Ses tonunu beğenmedim, Del'den bahsetmesini sevmedim. Aslında, herkesin bizi bilmesinden nefret ediyorum. Yıllardır kardeşlerimin ilişkimizle ilgili alaycı sözlerine ve spekülasyonlarına katlanmak zorunda kaldım ve şimdi bu, beni taciz ettikleri lanet olası bir şey haline geldi, bunu unutamayacakmışım gibi hissediyorum.

Del'e insanlara söylediği için suçlamamalıyım, biliyorum, ama keşke bu konuyu kimseye açmasaydı. Ama belki de bu benim hatamdır, çünkü bu konuyla yüzleşmedim ve çok geç olmadan konuşmadım.

"İyi misin?" diye soruyor Shane. "Gergin görünüyorsun."

"Üç hafta boyunca aralıksız olarak birkaç devasa orman yangınıyla mücadele et de nasıl hissedeceğini gör," diye tersliyorum. "Senin çiftlikte zıplaman, çocukların midillileriyle oynaması gibi görünüyor."

Shane'i kızdırmak zor. Muhtemelen bu yüzden beni bu kadar sinirlendiriyor, o kadar asil ve ciddi ki hiçbir şeyin onu etkilemesine izin vermiyor. Ve beni kendinden aşağı biri olarak görüyor, bundan eminim.

Gözlerini hafifçe devirdi. "Endişelendiğim için özür dilerim."

"Evet, *endişelendin*," diye tekrar ediyorum yavaşça, arkanı dönüp merdivenlere doğru ilerliyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor arkamdan.

Cevap vermeye tenezzül etmiyorum. Shane ne zaman bu lanet yerin sorumlusu olduğuna karar verdi bilmiyorum ama en son baktığımda burası onun çiftliği ya da evi değildi. Babamız ölene kadar, burası hepimizin malıdır, sadece Shane'in değil, sırf buradaki çiftçi ve babamın gözbebeği diye.

Başım ağırlaşmış, göğsümde batmakta olan bir cesede bağlanmış beton bloklar gibi ağır bir öfke hissederek üst kattaki koridora doğru ilerliyorum. Buraya nadiren çıkarım. Buradaki atmosferi, hissettiğim duyguyu sevmiyorum. Annem öldükten sonra bu evde her şey değişti, zamanla her şey değişir. Ama bu koridor, eski yatak odam, her şey eskisi gibi görünüyor ve hissediliyor.

Yapmamam gerektiğini bilsem de, eski yatak odamın önünde durup kapıya yaslanarak içeriye bakıyorum. Oda neredeyse boş, sadece köşede eski yatağım ve bir şifonyer var. Bir zamanlar posterlerim vardı.

duvarlarda, arabaların ve güzel kızların ve her zamanki gençlik şeylerinin resimleri vardı, ama bunlar bir ara biri tarafından sökülüş.

Ama burada olduğumda hatırladığım şey gençlik günlerim değil.

Çocukluğumu hatırlıyorum.

Her zaman annemin öldüğü gün. Her zaman söylediğim şey.

"Senden nefret ediyorum."

Gözlerimi kapatıyorum, burnumdan titreyerek nefes alıyorum.

Geçmişin hala beni bu kadar etkilemesinden, tırnaklarını benden çekmemesinden, tırtıklı ve jilet gibi keskin olmasından nefret ediyorum. Bunu aşamadığımdan, hayatımda ne yaparsam yapayım, beni bırakmadığından nefret ediyorum.

O küçük çocuğu görüyorum ve onu kurtarmak, ona yardım etmek için daha fazlasını yapabileceğimi biliyorum. Daha iyi olsaydım, o kendini öldürmezdi.

Ona ondan nefret ettiğimi söylemeseydim...

Dünya sanki yüzüyor ve ben gözlerimi açıyorum, tekrar batmayı reddediyorum, bu acıyı hissetmeyi reddediyorum.

Koridorda ilerlemeye devam ediyorum, babamın yatak odasına varana kadar.

Şimdi Vernalee ile paylaşması garip geliyor. Onu hiç sevmemem ama onu başka biriyle görmek garip geliyor. Neyse ki Vernalee evi yeterince yeniden dekore etti ve babam banyoyu yeniledi, böylece çocukluğumun kabuslarına geri dönmüş gibi hissetmiyorum.

İlaç dolabını açıp, yaşlıların zamanla biriktirdikleri ve asla atmadıkları reçeteli ilaçların bulunduğu büyük koleksiyonu karıştırıyorum.

Sonunda reçeteli afyonlu ilacı bulurum ve açarım, iki tanesini avucuma döküp ağzıma atarım. Sonra tüm şişeyi cebime atmaya karar veririm. Farkına bile varmayacaktır.

"Ne yapıyorsun?" Oh,

lanet olsun.

Dönüp Shane'in kapıda durmuş bana baktığını görüyorum.

"Ne yapıyorum gibi görünüyor?" diye alaycı bir şekilde soruyorum. "Hap çalışıyor gibi," diyor. "Ne dedin sen?"

Omuz silkiyorum. "Baş ağrılarım için. Reçetem bitti."

"Ne baş ağrısı?" diye şüpheyle sorar.

"Olduğum zaman," diyorum ve yatak odasının kapısına doğru yöneliyorum. "Stres yüzünden. Senin gibi insanlardan."

Şaşırtıcı bir şekilde, yolumdan çekilmiyor. Sadece kollarını kavuşturup olduğu yerde kalıyor.

"Çekil lan yolumdan," diye bağıriyorum. Gençken, kavgalarımızın genellikle yumruklaşmayla bittiği günleri hatırlıyorum. Ya da en azından benim ona yumruk attığım günleri. Onu yere yapıştırsam bile pasif kalabiliyordu.

"Senin sorunun ne Fox?" diye sordu ve sonunda, sonunda sesinde bir keskinlik belirdi. Onu gerçekten sinirlendiriyordum.

"Sen, yoluma çıkıyorsun," diyorum ona, ona yaklaşarak bir adım daha atıyorum, ta ki tam karşısına gelene kadar. "Şimdi çekil, yoksa seni çekmek zorunda kalacağım."

Ama o kıpırdamıyor. Piç kurusu yerinden kıpırdamıyor. Taktik değiştiriyorum.

"Nasıl hala burada yaşayabiliyorsun?" diye soruyorum, ona dik dik bakarak, yüzündeki her hareketi inceleyerek.

Hiçbir tepki vermiyor, yüzü ifadesiz. "Ne demek istiyorsun?"

"Burada, Shane. Bu çiftlikte. Annemiz öldükten sonra, buradan gitmek için sabırsızlanıyordum. Mav de öyle. Ama sen, sen Shane, umursamıyor gibiydin. Hiç kıpırdamadın bile. Sadece kaldın. Neden?"

Çenesindeki kaslar seğirdi. "Sen kendin değilsin Fox."

"Keşke öyle olsaydı," diyorum ona. "Keşke ben başka biri olsaydım. Nedenini biliyor musun? Çünkü o öldü, Shane. Belki sen onu hatırlamadığın için bunu anlamıyorsun. Belki bu yüzden bu evin senin için bir anlamı yok, çünkü o senin için bir anlam ifade etmiyordu."

Shane'in gözleri karardı ve bir an için çok ileri gitmiş olabileceğimi düşündüm. Yutkundum, vücudum onun bana yumruk atması ihtimaline karşı hazırды.

"Gerçekten bunu mu konuşuyoruz?" diye sorar Shane, sesi sert ve kararlıdır.

"Neyin hakkında?"

"Onun hakkında. Bizim hakkımızda. Benimle olan lanet olası sorunun hakkında."

Gülümsemeden edemiyorum ve bunun hissettiğim kadar acı geldiğini biliyorum.

"Sorunlarım var Shane, ama seninle ilgili değil. Şimdi, sakıncası yoksa, yolumdan çekil."

Bana bakıyor, burun delikleri genişliyor ve sonra, öfke geldiği gibi, bir anda kayboluyor. Yüzü boşalıyor ve yana çekiliyor.

O, "Herkesle sorunların var Fox. Bu yüzden alkolik ve uyuşturucu bağımlısı oluyorsun" derken yanından geçiyorum.

Yerimde donakaldım, kulaklarıma inanamıyordum. Dönüp ona baktım.

"Anlamadım?" Neredeyse fısıldayarak konuşuyorum ve kalbimin çarpıntısı yüzünden kendi sözlerimi duymakta zorlanıyorum.

"Duydun beni," diyor, yukarıdaki ışıkların gölgeleri yüzüne düşüyor ve onu başka biri gibi, sinirli gösteriyor. Garip bir an için bunun Shane bile olmadığını, onun yerine başka biri olduğunu düşünüyorum. Söyledikleri hiç mantıklı değil.

"Babamızın lanet ilaçlarını çalmak," diyor, neredeyse tükürürcesine. "Otuzlu yaşlarındasın Fox, artık büyümen lazım, lanet bir emo ergen gibi davranmayı bırak."

Yumruklarım sıkışıyor, ön kollarımdaki kaslar geriliyor, yüzüne yumruk atma isteğimi bastırmaya çalışıyorum. "Ne iş yaptığımı biliyor musun?"

"Biliyorum. Herkes biliyor. Sen kasabanın kahramanısın. Dışarıda herkesin hayatını kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye atıyorsun. Sonra eve geliyorsun ve mutsuz oluyorsun. Kendini kapatıyorsun, herkesten uzaklaşıyorsun ve sürekli öfkeliisin, en çok değer verdiğin insanları kendinden uzaklaştırıyorsun."

Başımı sallıyorum, çenem sıkışıyor. "Benim yerimde olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Hiçbir fikrin yok. Annemi hatırlıyorum..."

"O benim de annemdi!" diye araya girer.

"Ama sen öyle davranmıyorsun!" diye bağıyorum. "Sen daha bebektin ve onun depresyona girmesinin sebebi sendin."

"Yani onun ölmesi benim suçum mu?"

Hayır. Benim suçum.

Yutkunuyorum, boğazım sıkışmış, kalınlaşmış, içimde öfkenin sıcak kömürleri kaynıyor. "Sen bilmiyorsun. Benim ya da Mav'in yaşadığı gibi bir kaybı hiç yaşamadın."

"O zaman Maverick'in sana göre neden lanet olası bir aziz olduğunu açıkla. Ha? Mav'in hayatı neden yolunda da seninkinin değil? Bu her şeyin senin suçun olduğu anlamına gelir, kardeşim, kendi hayatını mahvediyorsun."

Elimi uzatıp göğsüne sertçe vuruyorum, o kadar sert ki bir adım geriye sendeliyor. "Ve mahvetmek istediğim hayat benim hayatım. Bu beni ilgilendirir, başkasını ilgilendirmez. Bu senin işin değil. O yüzden kafana bak ve siktir git."

"Artık sadece senin hayatın değil, Fox," diye homurdandı Shane, dengesini yeniden kazanarak, gözleri karanlık bir tehditle parıldıyordu. "Del'in ve bebeğinin de hayatı. Ve ikisi için de kendini kontrol altına almalısın."

Gözlerimi kırptırarak ona boş boş baktım. "Ne?" Ne demek istediğini anlamadım.

Sanırım ne dediğini anladım ama...

Ve bir an için o da bilmiyor gibi görünüyor. Dikleşir, çenesini kaldırır, dudaklarını sıkar. Açıklama yapmaz. Korkmuş gibi görünüyor.

"Shane?" diyorum boğuk bir sesle ve nedense sesim titriyor. Kalbim hızla atmaya başladı. "Az önce ne dedin?"

"Boş ver," der, bakışlarını başka yere çevirerek. "Yorgunum. Gitmem gerek."

Başını eğerek yanımdan geçmeye çalışıyor ama onu yakasından tutup duvara sertçe çarpıyorum, o kadar sert ki duvardaki resimler sallanıyor.

"Az önce ne dedin sen?" diye bağıyorum. "Del ve... bizim bebeğimiz mi? Hangi bebek?"

Ağzımdan çıkan kelimeler bile doğru gelmiyor.

Shane gözlerini kapatır, burnundan derin nefes alır, sakinliğini korumaya çalışır gibi dudaklarını birbirine sürter.

"Siktir."

Gömleğini daha sıkı tutuyorum. "Neye lanet olsun, tam olarak?"

O içini çekip koridora doğru bakar, gözleri acı dolu. "Hiçbir şey söylememeliydim. Sana o söyleyecekti. Sanırım söylediğini sanmıştım..."

Lanet olsun. "Ne söyleyecekti? Ne?"

"Sanırım bu noktada her şeyi mahvettim, o yüzden söyleyeyim bari." Durur, başını geriye atar ve duvara vurur. "Siktir. Lanet olsun."

Onu bırakıp bekledim.

Dalgın dalgın gömleğinin yakasını düzelterek, "Del hamile," der.

Ne?

Yapamam.

.. Oh, lanet

olsun. Oh,

hayır.

Hayır

Aniden nefes almakta zorlanmaya başladım. "Ne oldu?"

"Hamile."

"Emin misin?"

Bana alaycı bir gülümseme attı. "Evet. Şüphelenmiştim ve ona test yaptırttım. Sonra bir tane daha. Orada ben de vardım, kendi gözlerimle gördüm. Sonra doktora gitti ve doğrulandı."

"Hay *siktir*," diye fısıldıyorum, ellerim saçlarıma gidiyor, yumruk yapıyorum. Hiçbir şeye odaklanamıyorum, halının deseni ileri geri hareket ediyor. Duvara yaslanıyorum, ayaklarımın üzerinde tüm ağırlığımla. "Siktir."

"Evet. O da bununla uğraşıyor. Sadece birkaçımız biliyor.

Ben, Rachel, annesi. Hepsi bu kadar."

"Del hamile," diye tekrar ediyorum. Bu nasıl olabilir ki? "Hap kullandığını söylemişti," diyorum, sanki bu her şeyi iptal edecekmiş gibi.

"Olur böyle şeyler," diyor.

"Siktir."

"Keşke sana ben söylemeseydim."

Gözlerine bakıyorum. "Değilsin. Söylediğine sevindim. Seninle birlikte kafayı yiyebilirim... Del'e bunu yapamazdım."

"Eğer seni rahatlatacaksa, o da çıldırıyor."

Bu beni daha iyi hissettirmiyor. Aslında, her şeyi daha da kötüleştiriyor.

"Neden bana söylemedi ki?"

Shane omuz silkiyor. "Senin dönmeni bekliyordu."

"Evet, geri geldim ve ona haber verdim ama cevap bile vermedi. Beni arayabilirdi. Mesaj atabilirdi. Şimdi son öğrenen benmişim gibi hissediyorum."

"Değilsin."

"Biliyorsun, onca insan arasında. Kendi kardeşim bile benden önce öğrendi. Hem neden onunla birlikteydin, hamilelik testi yaptırıyordun?"

"Öyleydin işte, tamam mı?" diye tersler. "Sen de öyle olmalıydın."

"Yine de bana söylemeliydi. İnanamıyorum. O, şey, devam edecek mi?"

Shane'in bildiğini biliyorum. Bu konuda her şeyi bildiğini, ben yokken son üç hafta boyunca her şeyi yaşadığını biliyorum.

"Bu konuyu onunla konuşmalısın, Fox. Benimle değil."

"Eğer bunu isteseydi, bana ulaşmalıydı."

"

"Meşgul. Bu gece pub quiz gecesi var. Belki Mesajını almamıştır bile." Ama

onu zar zor duyuyorum.

Artık burada kalamam.

Onu görmem lazım.

Onun kendi ağzından duymam lazım.

Neden bunu benden üç hafta boyunca sakladığını bilmem gerek.

Koridordan fırlayarak çıkarken Shane'in beni çağırdığını, araba kullanmamam gerektiğini söylediğini duyuyorum ama umurumda değil. Jeep'e binip yolun aşağısına doğru hızla ilerliyorum, doğruca pub'a.

DELILAH

"Tanrım, Delilah, burayı hiç bu kadar kalabalık görmemiştim. Sonra çıplak dans eden kadınlar mı olacak?" Old Joe, ona birasını verirken soruyor.

"Keşke," diyorum.

"Sadece sen yaparsan, tatlım," der ve abartılı bir şekilde göz kırpar. Gözlerimi deviririm. "Bugün pub quiz gecesi, Joe."

"Yine mi?"

"Dışarıdaki tahtaya dikkat etmiyor musun? Ona çok zaman harcıyorum. Tebeşirle çalışmak kolay mı sanıyorsun?"

"Benim dikkatimi çeken tek şey içeride olanlar, yani sen, tatlım."

İç çekip masasına doğru başımı sallıyorum. "Git otur, biri yerini kapmadan."

Korku, kırıışık yüzüne yansır ve birayı alıp, yerini kapmak için hızla uzaklaşır.

Birkaç hafta önce, birkaç yıl önce yaptığım ama insanların ilgisini kaybettiği için bıraktığım pub quiz gecelerini yeniden başlatmaya karar verdim. Şu anda sezonun en durgun dönemi ve bakmam gereken bir bebeğim var, bu da bebeği geçindirmek için daha fazla paraya ihtiyacım olduğu anlamına geliyor. Bu, daha fazla müşteri çekmek ve ek gelir elde etmek için harika bir yol olabilir.

Ve şu ana kadar işe yarıyor gibi görünüyor. Mekan oldukça kalabalık ve Rachel ile Riley, herkes için testler hazırlamama ve barda bana yardım etmeme yardım ediyorlar. Onlardan yardım istemedim

ama yardım etmek istediler ve zamanları karşılığında para almadılar.

Ne olursa olsun, hoş bir oyalama oldu. Bu öğleden sonra Julie'nin Fox'tan ayrıldığını gördükten sonra, kalbim paramparça oldu. Daha sonra bana şehre döndüğünü söyleyen bir mesaj attı ama ben çok dağılmıştım, cevap veremedim.

Kızgıyım. Ve incindim.

Ve evet, anneme göre, bir milyon sonuca varıyorum. Normalde Fox konusunda oldukça açık sözlüyüm (tabii ona onun hakkında gerçekte ne hissettiğimi asla söylememek dışında) ve hamilelikten önce onu arayıp ona doğrudan onu sorardım.

Ama şimdi kendimi kendim gibi hissetmiyorum. Kafam allak bullak ve hormonlar da yardımcı olmuyor, sanki dünya göğsümün üzerinde büyük bir yük gibi ve onu kaldıramıyorum.

Pub quiz geceleri bir nevi kurtarıcı oldu ve kendimi meşgul tutuyorum, ancak Riley'nin Rachel'ın bana karşı neden bu kadar endişeli davrandığını merak etmeye başladığını düşünüyorum. Hamileliğimi henüz ona söylemedim, çünkü Maverick'e söyleyeceğini ve Maverick'in de muhtemelen Fox'a söyleyeceğini biliyorum.

Bugün gördüklerimi de ikisine de anlatmadım. Sanırım gerçekleri bilmediğim için, sanırım bu olayı olduğundan daha büyük bir mesele haline getirebilir diye.

Yine de Rachel bir şeyler olduğunu biliyor.

"İyi misin?" diye soruyor bana milyonuncu kez, ben birine rom ve kola hazırlarken.

"Sadece yorgunum," diyorum sessizce, zorla gülümsemeye çalışarak.

"Peki ya burası?" diye soruyor, tezgahın üzerine eğilip başparmağını alnıma bastırıyor.

"Benim de beynim yorgun," diyorum ona, barda oturan ve bizi dinleyen birkaç kişi olduğunu fark ederek.

Elini çekip sesini alçaltıyor. "Sadece üzgün görünüyorsun, hepsi bu."

En yakın arkadaşım ve sevdiğim bebeğimin babası, eski kız arkadaşını evine davet etmiş ve bana

Ama bu itiraf, bizi izleyen yerliler tarafından pek iyi karşılanmazdı. En son istediğim şey, tüm kasabanın yeni bir dedikodu konusu olmasıydı ve artık 1950'lerde olmadığımızı, çiftlerin evlilik dışı çocuk sahibi olmaları (hatta seks yapmaları) nedeniyle cezalandırılmadığını biliyordum, ama yine de dedikodulara yol açmaya yeterdi. Özellikle annem hakkında kötü düşünülmesini istemem. Bunun için hiçbir neden yok ama her zaman böyle oluyor. Suç annede kalıyor.

Ve defalarca kez farkına varıyorum ki... Aman Tanrım. Anne olacağım.

Bir anne.

Ben.

Buna hazır değilim. Hiç hazır değilim.

"İyiyim," diye söylemeyi başarırım, rom ve kolanın kenarına bir dilim limon sıkıştırarak ve kendimi tutabilmeyi umarak. "Yoğun bir gece ve..."

"Fox," Rachel, ön kapının çarpmasıyla hemen ardından nefes nefese söylüyor.

İçkiden başımı kaldırıp onun içeri girdiğini gördüm.

Ama o bara girmiyor, sanki savaşa gelmiş gibi içeri dalıyor, kılıcı bilenmiş ve saldırmaya hazır.

Onu burada görmekle ilgili tüm çelişkili düşüncelerim, gözlerindeki vahşi öfkeyi gördüğüm anda bir kenara itildi. Öfke bana yönelmişti.

Kahretsin.

Ona kızmam gerekmez mi?

"Benim bebeğimi taşıyorsun ve bana söylemedin bile?" diye bağırıyor, barın önünde durarak. "Burada benden başka herkes biliyor mu?"

Oda sessizlikle uğultuya boğuluyor.

Herkesin yüzü bize dönmüş, merak ve inanamama ile bize bakıyor. "Artık biliyorlar," diye fısıldıyorum kendi kendime.

Fox'un yüzü kızarmış, gözleri parlıyor, az önce söylediği şeyi ve bunu herkesin önünde söylediğini fark edene kadar.

"Fox," Rachel ona bağırıyor. "Senin sorunun ne lan?"

Ama Fox inatçı bir pislik. Beni işaret ediyor. "Seninle konuşmam lazım."
Nasıl ayakta durduğumu bilmiyorum. Tamamen aşağılanmış, utanmış, kızgın, meydan okuyan ve korkmuş hissediyorum. Tanrım, korkuyorum çünkü bu hiç böyle olmamalıydı, hiç de böyle olmamalıydı.

Rachel'a bakıyorum. "Bara göz kulak olur musun?" diye soruyorum, sesimi sabit tutmaya çalışarak.

"Tabii ki," diye yumuşak bir sesle bana cevap verdi, sonra Fox'a sert bir bakış attı.

Bar tezgahının altına eğilip arka odaya doğru ilerliyorum, Fox'a bakmıyorum bile, peşimden geleceğini varsayıyorum. Kapıyı açıyorum, her ne kadar tekmelemek için canım çekse de, ve içeri giriyorum.

Fox hemen arkamda belirir ve kapıyı neredeyse çarpacak şekilde kapatır.

Buraya girerken içindeki öfke bana da bulaşmış.

"Çok teşekkürler!" diye bağıriyorum ona, kolumu uzatarak. "Bu sırdı!"

"Sır mı?" diye inanamadan soruyor. "Sır sadece benim için miymiş? Neden Shane'den öğrenmek zorunda kaldım?"

Shane mi? Lanet olsun! Onun mu?

"O hiçbir şey söylememeliydi," diyorum ona. "Ve şimdi onu öldüreceğim. Ve sen de herkese böyle söylediğin için."

"Öyle demek istemedim," diyor, burun delikleri genişleyerek, nefes nefese. "Bana söylemediğine inanamıyorum."

"Eve gelmeni bekliyordum, sana yüz yüze söylemek için. Bu, mesajla, telefonla ya da Facetime'la söylenecek bir haber değil! Ne, sen yangınla mücadele ederken sana söylememi mi istedin? Bunun senin için ne kadar tehlikeli ve dikkat dağıtıcı olacağını biliyor musun?"

Bir an hiçbir şey söylemiyor, gözleri alev alev yanıyor. "Bugün sana mesaj attım. Hemen söylemeliydin. Ne zaman söyleyecektin? Yarın mı? Haftaya mı? Asla mı?"

Tamam, bu konuda haklı. Ama sebepsiz değil. "Döner dönmez söyleyecektim."

"Peki neden söylemedin, Del?"

"Çünkü seni *onunla* gördüm."

Tokat yemiş gibi irkildi. "Kim?"

"Julie," diyorum. "Conan'a yemek vermek için evine gidiyordum ve onu senin evinden arabayla çıkarken gördüm. O da beni gördü."

Gözlerini kapatır, başını geriye atar ve ellerini yüzüne sürer. "Tanrım." Bana bakar ve aniden ne kadar yorgun ve bitkin görüldüğünü fark ederim, ama lanet olsun, şu anda onu kesinlikle suçlayamam. "Onun uğrayacağını bilmiyordum. Kimse evde olduğumu bilmiyordu. Dün gece eve bırakıldım ve sana mesaj atamadan bayıldım. Neredeyse bütün gün uyudum. Kapının çalmasıyla uyandım ve Julie'ydi. Bir şişe viski vardı ve içeri girmek istedi."

Beni rahatlatmaya çalışıyor mu, yoksa daha da kötüleştiriyor mu, emin değilim. "Ve sen onu içeri aldın."

"Tabii ki açtım. Yorgundum ama o oradaydı ve Roy ile yangınları duyduğunu söyledi. Sanırım beni terk ettiği için üzgündü, bilmiyorum."

"Ve onu içeri aldın," diye tekrar ediyorum.

"Eski sevgilini." "Onu geri çeviremezdim."

Buna inanamıyorum. Nefes almaya çalışarak başımı sallıyorum. "Fox. Onu geri çevirebilirdin. Seni terk etti. Değil mi?"

"Biliyorum ama..."

Bekleyerek kaşlarımı kaldırdım. "Ama? Tanrım, nasıl *ama* olabilir?"

Omuzlarını silkiyor, parmaklarıyla burnunun köprüsünü sıkıyor. "Bak, hiçbir şey olmadı."

Ve işte burada işler karışıyor. Ona inanıyorum çünkü onu tanıyorum ve genellikle ne zaman yalan söylediğini anlarım ama şu anda öyle bir şey hissetmiyorum. Ama hiçbir şey olmasa bile, biz tam olarak bir ilişki içinde olmadığımız için bana hiçbir borcu yok.

Bana bakıyor ve devam ediyor. "Sadece konuştuk. Ya da sadece o konuştu. Hala çok yorgundum, nerede olduğumu bile bilmiyordum. Onunla bir bardak içtim, sonra o eve gitti, hepsi bu." Bana doğru bir adım atıyor, sanki elimi tutacakmış gibi

ve elimi tutacakmış gibi bir adım atıyor ama tutmuyor. "Del, sana bunu yapmayacağımı biliyorsun."

Ayakkabılarımın üstündeki çizikleri inceliyormuş gibi yapıp aşağıya bakıyorum. "İzin verirdim. Biz özel bir ilişki yaşıyoruz. Ayrıca hamile olduğumu bilmiyordun."

"Önemli değil. Yine de gelmezdim. Del," sesi yavaşça sönüyor ve ona baktığımda beni hayranlıkla izliyor. "Hamile olduğuna inanamıyorum."

"Benim dünyama hoş geldin."

"Sen... onu doğuracak mısın?"

Fox'un buna nasıl tepki vereceğini bilmiyorum. Artık o da burada olduğuna göre, tüm kararları alırken onu da dahil etmeliyim ama aynı zamanda bu benim vücudum ve benim seçimim.

"Bebeği alacağım." Nedenini ona söylemek zorunda değilim.

Yavaşça başını sallar, kaşları çatılır. "Tamam. Tamam."

Siktir. Tam da düşündüğüm gibi. Yapmamamı tercih ederdi.

"Korkutucu olduğunu biliyorum, Fox," diyorum yumuşak bir sesle, uzanıp elimi onun pazısına koyarak. "Bu haberin seni şu anda sarsmış olduğunu biliyorum ve anlıyorum. Bana da aynı şeyi yapıyor. Ama onu tutup tutmayacağımı çok fazla düşünmek zorunda kalmadım. Sadece devam edeceğimi biliyorum. Ve... Tanrım, bunu söylemek çok garip çünkü bu bizim bebeğimiz, sen ve ben, ama ne karar verirsen ver, ben iyi olacağım."

"Ne demek, ne yapmayı seçtiğim?" diye sertçe sordu.

Derin bir nefes alıyorum. "Çocuğun hayatının bir parçası olmak istemiyorsan, anlıyorum. Anlıyorum. Bu kararı kendim için veriyorum, ikimiz için değil ve hamile kalıp bir erkeği rehin tutan kızlardan biri olmayacağım. O ben değilim. Eğer dahil olmak istiyorsan, harika. Eğer istemiyorsan... ben iyiyim."

Sessiz kalır. Ağız biraz açık, gözleri benimkileri ararken kocaman açılmıştır. "Vay canına," diye fısıldar birkaç saniye sonra.

"Ne?"

"Sana

inanamıyorum."

Tanrım, şimdi ne

olacak?

"Ne? Ne yaptım?"

"Gerçekten, ciddi olarak benim bu işe karışmak istemeyeceğimi mi düşünüyorsun? Bu çocukla, kendi çocuğumla hiçbir ilgim olmayacağını mı düşünüyorsun?"

kendi çocuğumla hiçbir ilgim olmayacağını mı düşünüyorsun?"

"Sadece söylüyorum," diyorum savunmacı bir şekilde ve böyle düşünmenin yanlış olduğunu biliyorum. "Üç haftadır yoktun, tüm bunlarla tek başıma uğraşmak zorunda kaldım."

"Yalnız değildin. Shane vardı."

"Ah, yapma ama! Sinirlendiğin şey bu mu? Shane'e senden önce söylediğim için mi?"

"Tabii ki öyleyim!" diye bağırır. "Bunu senden değil, neredeyse hiç konuşmadığım kendi kardeşimden öğrenmenin benim için ne kadar aşağılayıcı olduğunu biliyor musun?"

"En yoğun gecede, kendi barıma dalıp, herkesin önünde bana bağırmanın, herkese senin çocuğuna hamile olduğumu söylemenin benim için ne kadar aşağılayıcı olduğunu biliyor musun? Bana herkesin önünde bağırdın Fox. Bunu yapmaya hakkın yok!"

Aniden her şey kafama dank ediyor. Son üç haftadır yaşadığım tüm stres ve gerginlik, bunu sır olarak saklamak zorunda kalmak, kendimi yalnız hissetmek, o kadar yalnız hissetmek, hepsi birden ortaya çıkıyor, içimden dışarı çıkmaya çalışıyor. Fox'a sırtımı dönüyorum ve gözyaşlarımı geri tutmaya çalışıyorum, gözlerim ve burnum yanıyor.

"Özür dilerim," diyor boğuk bir sesle. "Öyle demek istemedim. Ben sadece... Sinirliyim Del."

"Ben de kızgıyım," diyorum, nefes nefese, titrek bir sesle. "Kızgıyım, kaybolmuşum, korkuyorum ve yalnızım, çok yalnız. Hayatımı yeniden kurmak zorunda kalmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Bu planın bir parçası değildi."

"Benim planının bir parçası olduğumu hiç düşünmedin mi?" diye sorar sessizce.

Buna bir şey söylemeden önce – ne söyleyeceğimi bilmiyorum – onun sıcak, güçlü ellerini kollarımda hissediyorum. "Del, bu konuda yalnız değilsin. Ben yokken ne düşündüysen, unut gitsin. Önemli değil. Düşüncelerin ve korkuların sana ait, ama ben burada sana yalnız olmayacağını söylüyorum. Her adımında yanında olacağım."

Ağlama. Güçlü ol.

"Sen benim için her şeysin," diyor, sesi çok samimi. "Sen benim dünyamsın. Her zaman öyle oldun. Asla

arkadaşım olmayı
bırakmayaca
ksın." Oh,
lanet olsun.

Acı dayanılmaz, "arkadaş" kelimesi kalbime saplanan bir bıçak gibi, yıllarca onun söylediği kelimenin bıraktığı yara izleriyle aynı yolu izleyerek girip çıkıyor. Ama ilk seferki kadar acıtıyor, çünkü onun benimle kalmasına ve sadece arkadaş olarak da olsa hiçbir yere gitmemesine sevinmem gerekirken acıtıyor. Bu benim için en iyi şey ve ben buna sahibim.

Ama tanrım, onun sevgisini istiyorum. Bu bebeği istiyorum, bebeği sevmesini istiyorum ve beni de sevmesini istiyorum. Bu çok mu fazla?

"Buraya gel," diyor sessizce. Beni fiziksel olarak kendine doğru çevirip bana yaklaşıyor ve kollarını bana doluyor.

Şimdiye kadar tutunabildiğim her şey yok oldu.

Dağılım.

Paramparça
olurum.

Beni bir arada tutan, milyonlarca parçaya ayrılmamı engelleyen tek şey onun kolları. Eskiden tanıdığım bir kızın parçaları.

Bu yüzden ağlıyorum.

O beni tutuyor.

Başımın üstüne öpücükler konduruyor.

Zamanı geri alacağı hissine kapılıyorum.

Zamanı ileri sarmış gibi hissettiriyor. Bizi güvende hissettiğimiz bir yere geri götürecekmış gibi.

Bizi mutlu olduğumuz bir yere götürüyor.

Bunu benim için yapıyor ve bunun farkında bile değil. Bana nasıl hissettirdiğini bilmiyor.

Ama ona söyleyemem. Sadece ağlayıp ona sarılabiliyorum ve kollarının gücü, göğsünde atan kalbinin sesi beni başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar sakinleştirebilir.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı ve avucunu başımın arkasına koydu. "Biz iyi olacağız. Arkamızda büyük bir destek

sistemimiz var... arkadaşlar, aile, seni seven, tanıyan bütün bir kasaba. Bu bebek çok seviyecek, bunu sana söz veriyorum."

Peki ya ben?

Ama bu düşüncenin kafama girmesine bile izin verdiğim için ben bencil bir ineğim.

Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırıyorum, derinlere gömüyorum. Bununla başka bir zaman ilgilenebilirim. Şu anda önemli olan tek şey Fox'un desteği. Onun kızgın ve dağınık olduğunu biliyorum, ben de öyle, ama ikimiz de aynı gemide, aynı sayfadayız, belki bunu başarabiliriz.

Keşke bu kadar karmaşık olmasaydı.

FOX

Dünyam yine yanıyor.

Bu bir rüya ama gerçek olduğunu söylüyor, adımları fısıldıyor.

İnan, Fox.

Hepsine inanmamı istiyor.

Yeni kazılmış bir yangın hattının diğer tarafında duruyorum, yanımda Pulaski baltası, karşımda ise yükselen bir cehennem.

Ama bu sefer alevler içinde olan bir orman değil. North Ridge kasabasının tamamı.

Tüm binalar yanıyor, lise, marketler, itfaiye binası, YMCA, yaşlılar için apartmanlar, her şey alevler içinde.

Hatta Bear Trap Pub bile.

Kurtarmaya çalıştığım şey buydu.

Kurtarmaya çalıştım ama
başaramadım.

Alevler büyümeye devam ediyor, bana doğru geliyor ve yanımdaki hortuma bakmadan bile, onun kuruyacağını biliyorum. Bu sefer onu durdurmak mümkün değil.

Ve o anda onu görüyorum.

Alevlerin içinde sık sık gördüğüm, kurtarmak istediğim kadının izini arıyordum.

Annem.

Onu göremiyorum.

Onun yerine küçük bir kız görüyorum.

Duvarları alevler içindeki pub'dan koşarak çıkıyor, ama mucizevi bir şekilde yarasız. Açık kahverengi saçları, parlak ela gözleri...

Ateşten daha parlak olan.

O benim kızım.

"Bana gel!" diye bağırmaya çalışıyorum ama sesim fısıltıdan öteye geçmiyor. "Koşmaya devam et!"

Ama kızım beni duymuyor. Beni görebildiğini bile sanmıyorum.

Onun için ben yokum.

Ama ben varım, lanet
olsun ki varım. Ve onu
kurtarabilirim.

Ateş hattını geçmeye çalışıyorum ama görünmez bir duvar, görünmeyen bir el beni geri çekiyor. Çığlık atıyorum, yumruklarımı duvara vuruyorum, vücudumu duvara atıyorum ama duvar kıpırdamıyor. Tekrar tekrar deniyorum, ter yüzümden akıyor, o kadar gerçek ki tadını alabiliyorum, sıcaklık saçlarımı yakıyor, keskin koku ruhumun her zerresine işliyor.

Onu çağırıyorum. Adı yok ama kalbini tanıyorum ve onu çağırıyorum.

Pub'ın bazı kısımları yanmaya başlıyor. Burada bir pencere patlıyor, orada bir kiriş düşüyor. Ön kapı tek menteşesiyle sallanıyor.

Yukarıdaki ayı ve birasının olduğu tabela ateşte çatırdıyor, düşecekmiş gibi.

"Lütfen koş bebeğim, koş."

Ama sözler dudaklarımda kalıyor.

Bina çökmeye başlıyor.

Küçük kız orada duruyor, ölümün ne kadar yakınında olduğunun farkında değil ve o anda beni görüyor.

"Baba!" diye bağırır, kollarını açarak, tam da duvarlar çöküp dev bir ateş eli onu sararak, geriye sadece kül kalana kadar binanın içine çekene kadar.

Sanırım çığlık atarak uyanıyorum.

Yatağımda dik oturuyorum, sıırılsıklamım, cildim yanıyor gibi, terden sıırılsıklamım. Sanki ciğerlerime kül çekmişim gibi öksürüyorum, sonra kendime gelmeye çalışıyorum.

Dışarısı karanlık ama telefonum saatin 7 olduğunu gösteriyor, yani sabah olmuş ve karanlık yakında dağılacak.

Yalnızım.

Del burada yanımda yatıyor olmalıydı. Dün gece barda geçirdikten sonra, onu buraya geri getirmek için her şeyi yapardım. O, karanlıkta örümcek a larını yok eden, kalbimi attıran biri.

Ama aramızda gerginlik var.  ansımı zorlamak, onu zorlamak istemedim. Ve bir bakıma, o anda bardan çıkıp eve gelmem en iyisi oldu. D   nmem gereken çok şey var, sindirmem gereken çok şey var. K buslarım bunun sürekli kanıtı.

Bu büyük, boş evde uyanmaktan nefret etmeye ba lıyorum.

Conan'ın bana baktığını gördüğüm kafesten gelen cırtlak sesler hariç.

Lanet olası sincap.

Sanki Tanrı, o bebeği yerden aldı ımda ikimizi sınırıyormu  gibi. Onu kurtarabilece imi, ona daha iyi bir hayat verebilece imi d   nm   t m.

Sanırım ba ardım, ama hepsi Del sayesinde oldu.   im yüzünden Conan'a bakmam imkansızdı. Del yardım etti, Del onu besledi, ta ki o büyük,    man, meraklı ve hayal edebilece iniz en kabarık kuyruklu bir yaratı a d n   ne kadar. Her  eyi Del yaptı.

Bu da demek oluyor ki, hayallerim o kadar da uzak değil. Berbat bir baba olacağım.

Asla evde olmayaca ım.

Her zaman çalışıyor olacağım.

Tabii, yılın yarısını burada geirece im ama diğer yarısında Del bebeği tek başına b y tmek zorunda kalacak, sonra da çocuğu. Askerde olan babalardan farkı yok, onlar uzun süreli görevlere gidiyorlar, benim   im onlardan daha kolay bile denebilir.

Ama yine de, Del'in ne zaman do aca ını düşünmeye çalışırken, Mayıs mı Haziran mı olacak? O zaman yangın sezonu ba layacak.

Her şeyi  zleyece im.

Dahası, Del her şeyi tek başına yapmak zorunda kalacak. Arkadaşları ve ailesi olduğunu biliyorum, ba ının çaresine bakaca ını da biliyorum. Ama bu bizim bebe imiz ve ben yokken bu süreci birlikte atlatmak zor olacak.

 imde bir şey bükülüyor, derinlerden gelen bir acı.

Korku. Bu saf korku.

Kötü bir baba olacağım ve bu çocuğun hayatını mahvedeceğim korkusu.

Hayat.

Onunla olan kolay dostluğumun ve arkadaşlığımın tehlikeye gireceği korkusu.

Korkuyorum, çünkü tüm bu korkuların altında gerçek yatıyor.

Çünkü tüm bu korkunun altında, gerçeği biliyorum. Bu bebeğin bir kaza sonucu olabileceği, ama istenmeyen bir bebek olmadığı gerçeğini. Her şeyi değiştirebilir, ama Shane'in çok güzel ifade ettiği gibi, bir şekilde "büyüyüp olgunlaşabilir", hayatımı düzene sokabilir ve bu bebek her şeyin cevabı olabilir.

Ya da, bir kez olsun, kendi hayatımdan başka hayatları da mahvedeceksin.

Bu sabah melankoli peşimde, yakından takip ediyor. Uzun zamandır ilk kez yapacak işim olmamasına rağmen yataktan kalkıp harekete geçmem gerekiyor. Kendime izin verip dinlenmeli ya da kayak merkezine gidip bir yıl daha kayak ve snowboard eğitmeni olarak çalışıp çalışamayacağımı sormalıyım. Kış aylarında ek gelir elde etmek için yaptığım bir iş. Ama çok dinlenirsem, çok düşünürüm ve beynim durmadan aynı şeyleri tekrarlar.

Kafesinden çıkmak isteyen Conan'a merhaba dedikten sonra mutfağa gidip kahve yapıp Julie'nin viskisini ve hapımı alıyorum. Güneş dağların üzerinden yükselmeye başlıyor ve gölgeler kaybolmaya başlıyor.

Tezgahın üzerinde daha önce olmayan bir defter fark ediyorum ve açıyorum.

İlk sayfada bir sincap çizimi var.

"Conan'ın Kullanım Kılavuzu, Delilah Gordon," diye yazan el yazısını yüksek sesle okurum. Ve gülerim.

Bu kadın, bu defteri bir şekilde ona nasıl bakılacağına dair adım adım talimatlar içeren bir kitap haline getirmiş. Her talimatın yanında küçük çizimler var, bu da bana lise yıllarında sanat derslerinde birlikte olduğumuz zamanlarda onun ne kadar iyi bir sanatçı olduğunu düşündüğümü hatırlatıyor.

Her iki sayfada bir de küçük bir günlük var, ona ne zaman yemek verdiğini anlatıyor ve sonunda onu

sorunsuz bir şekilde kafesinden çıkarabildiğini ve bazen onu omzunda taşıyarak evimde dolaştığını anlatıyor. Anlaşılan o ki, artık elma püresinden mezun olmuş ve şimdi mümkün olduğunca çok avokado, kabuklu bezelye, yaban mersini (ama kadının dediğine göre, yumuşak iç kısmını yiyip sert kabuğunu bırakıyormuş) ve tabii ki her türlü fındık yemeye çalışıyormuş.

Bu küçük kitap ruhuma bir tonik gibiydi. Viski ya da hap değil. Del ve onun güneş gibi kalbi. Ben dışarıdayken, o burada, içindeki hayata hazırlanmaya çalışırken, aynı zamanda aptal bir sincabın da bakıldığından emin oluyordu. Çünkü Conan'a özveri, sevgi ve neşeyle baktı ve bu bebeğin, bizim bebeğimizin, dünyadaki en iyi anneye sahip olacağını biliyorum.

Ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Doğru olanı yapmalıyım.

Bunu konuşmam gereken tek bir kişi var.

Siyah kot pantolon, kalın gri kazak ve ceket giyip Jeep'e çıkıyorum, ön camdaki buzı kazıyarak, soğuk cildimi ısıtıyor. Henüz erken ve neredeyse Kasım ayı, dünya parlak beyazla kaplı. Bulutlar donuk gri ve yakında bizim bölgemize kar getirecekler. Onun ardından Noel ve tatiller, ardından da yeni yıl gelecek.

Bu yılın nasıl geçeceğini veya neler olacağını tahmin edemem, ama kontrol edebileceğim bazı şeyler olduğunu biliyorum. Harika bir adam olmayabilirim, ama onurlu ve sadık bir adamım ve sözümün eriyim. Bu çok korkutucu olsa da, bunun için de cesur olabilirim. En azından deneyebilirim.

Jeep'e binip çiftliğe doğru yola çıkıyorum.

Saat erken olduğu için, Shane ve babam verandada durmuş, koyun derisi ceketlerini giymeye çalışırken eve vardım.

"Selam," diyorum onlara başımı sallayarak Jeep'ten inerken. "Dışarı çok soğuk."

Babam ve Shane hiçbir şey söylemiyor. Shane bana biraz temkinli bakıyor ve sonra dün gece olan her şey aklıma geliyor ve utanç duyuyorum. Ona söylediklerimden, ona davranışımın, babamdan çaldığımdan utanıyorum.

Sonra babama yaptığımı anlatmış mı diye merak ediyorum.

Sonra ikisi de The Bear Trap'te olanları biliyor mu diye merak ediyorum.

Babam Del'in benim bebeğime hamile olduğunu biliyor mu?

"Burada ne yapıyorsun?" Shane sert bir sesle soruyor ve botlarını giyiyor. Normalde babam ona kaba davrandığı için azarlardı, özellikle de Shane hiç kaba biri olmadığı için, ama hiçbir şey söylemiyor, sanki o da bilmek istiyormuş gibi bana bakıyor.

"Büyükbabamla bir şey konuşmak istiyorum," diyorum. "Uyan uyanık mı?"

Babam homurdanıyor. "Zar zor."

"Neden?" Shane soruyor.

Seni ilgilendirmez. Sözler dilimde dolanıyor ama Babamın yüzüne bir bakış attığımda, ona şansımı zorlamam gerektiğini çok iyi biliyorum.

"Bir tavsiyeye ihtiyacım var," diye itiraf ediyorum.

"Tavsiye mi? Zarar çoktan verildi, değil mi?" diye homurdanarak babam verandadan inip uzaklaşır. "Zaten sen hiç dinlemezsin ki."

Shane, sanki beni tam bir çöp gibi görüyormuş gibi kaşlarını kaldırdı ve babamın peşinden ahıra doğru yürüdü.

Kahretsin. Babam biliyor.

Aniden kendimi on altı yaşında hissediyorum ve kim bilir ne için başım belaya girmiş gibi. Belanın beni her yere takip ettiğini ya da belki de belanın içimde yaşadığını düşünmeye başlıyorum.

Derin bir nefes alıp eve giriyorum.

Büyükbabam kırmızı uzun iç çamaşırlarıyla mutfaktan çıkıyor, gümüş rengi saçları uzamaya başlamış ve omuzlarına sarkıyor, başında bir bandana, ayaklarında koyun derisi terlikler var. Willie Nelson'ın büyükbabası gibi görünüyor ve Willie oldukça yaşlıdır.

Beni görünce duruyor, kafasını fincandan kaldırıp şöyle diyor: "Bakın bakalım, Fox Nelson gelmiş, zeki, ateşli ve pantolonunu kapalı tutamayan inatçı bir soytarı."

"Demek biliyorsun."

Burnunu çekip koltuğuna doğru sürünerek gider, inleyerek oturur ve kahvesini sehpa koyar. "Senin sayende

herkes biliyor, senin sayende. Artık özel şeyleri özel olarak söylemek yok mu? Bazen bir ailen olduğunu unuttuğunu biliyorum, ama Tanrım."

Kaşlarımı çattım. "Ailemin olduğunu unutmadım."

Bana gözlerini kısarak bakar ve sonra kanepeye işaret eder. "Otur."

İtaat ederek dizlerimin üzerine dirseklerimi dayayıp öne eğildim. "Ailemin olduğunu unuttum da ne demek?"

Kahvesinden uzun bir yudum alır, gözlerini bir an kapatır, sonra tekrar açar ve bana, içime bakar. Gözleri çiviler kadar keskindir. "İşini bildiğimi iddia etmiyorum Fox, ama zor olduğunu biliyorum. Ayrıca hayatın boyunca işleri daha da zorlaştırdığını da biliyorum. Anlıyorum. Gerçekten. Biliyorum. Ben de senin gibi bu evde yaşadım. Hayatındaki her şeyi olması gerekenden daha zor hale getirme konusunda yeteneğin var."

Buna karşı çıkamam bile. Her kelimesine kulak kesiliyorum.

"En zor işlerden birini seçtin. Maverick'in işinden daha zor. Herkesten daha zor. Belki kendini cezalandırmak için zor yolu seçtin. Ya da belki bunu hak ettiğini düşünüyorsun. Ya da belki dünyaya bir şeyleri telafi etmek için çok şey borçlu olduğunu hissediyorsun. Kim bilir? Benim demek istediğim de bu. Çünkü bilmiyoruz, Fox. Biz senin aileniz ve senin can simidini, ama sen çoğu zaman, hatta neredeyse her zaman, biz yokmuşuz gibi davranıyorsun. O kalın kafanın içinde olup bitenlere, seni içten içe yiyip bitiren şeylere o kadar dalmışsın ki. Bu sağlıklı değil, evlat. Bu iyi değil."

Bu çok fazla bilgi. Ellerime bakıyorum. Nasırlı, ateşten yaralı eller, bir gün bir bebeği tutacak eller, benim bebeğimi. Bunlar nasıl saf bir şeyi koruyabilir?

"Yine yapıyorsun," diyor. "Ağzını aç ve bana bir şey söyle. Bu yüzden buradasın, değil mi?"

Haklı.

Söylemem gerek.

"Dede, genelde tavsiye istemezdim ama bu, seçimlerimin sadece beni etkilemediği ilk durum."

Gri kaşlarını kaldırdı. "Sen öyle diyorsun. Seçimlerinin hepimizi etkilediğini bilmiyor musun?"

"Tamam, o zaman bu ilk kez farkına varıyorum ve batırmak istemiyorum. Doğru şeyi yapmak istiyorum. Del ve bebek için iyi bir adam olmak istiyorum."

Beni incelerken yüzü yumuşar. "Sen iyi bir adamsın, Fox," der alçak sesle. "Tanıdığım en iyi adamlardan birisin. Siz tüm çocuklar öylesiniz. İyi yetiştirildiniz. Anneniz, babanız tarafından. Benim tarafımdan, Jeanine tarafından. Hatta birbirinizi yetiştirmeye bile yardım ettiniz. Anneniz öldükten sonra John ve Shane'e çok yardımcı oldunuz, bunu unutmayın."

Başımı sallıyorum ama önemsemiyorum. "Ne yapmam gerektiğini söyle."

O gülümser. "Sana ne yapacağını söyleyemem. Kalbin ne diyor?"

Kalbim. Kalbim sürekli bir girdap gibi. Anlayamıyorum, sürekli değişiyor, korkuyla dolmuş.

"Kalbim," diye başlıyorum, boğazımı temizleyerek. Kalbim hakkında konuşmak neredeyse aptalca geliyor, ama dedem ciddi. Her şey çok ciddi. "Kalbim doğru olanı yapmak istiyor. Sanırım Delilah'a evlenme teklif etmeliyim."

Gözlerini kocaman açarak bana bakar.

"Oh." "Bunu beklemiyor muydun?"

"Senden ne bekleyeceğimi asla bilemiyorum."

"Sence bu iyi bir fikir mi?"

"Sen ne dersin?"

"Bilmiyorum," diyorum, saçlarımı elime alıp, kafamda bir sonuca varmaya çalışıyorum. "Sadece onunla ve bebekle birlikte olmak istediğimi biliyorum. Bir aile olmak istiyorum. Onların hayatından kopmak istemiyorum ve onun başka biriyle, benim ailemle bir hayat kurmasını istemiyorum. O kişi ben olmalıyım."

"Uh huh," diyor, kahvesinden uzun ve düşünceli bir yudum alıyor. "Eğer kalbinin sesi buysa Fox, o zaman kalbinin sesini dinlemelisin. Ama sana şunu sorayım, Delilah da bunu istiyor mu? Eğer öyleyse, kendine şunu sormalısın, onun bebeği olmasaydı da bunu yapar mıydın?"

"Tabii ki yapmazdım," diyorum çabucak. "Onu hamile bıraktım, doğru olanı yapıp sorumluluk alacağım."

"Anlıyorum. Yoksa onunla evlenmez miydin?"

Kafamı karıştırarak salladım. "Neden yapayım ki?"

"Şey," diye yavaşça konuşur, "belki de ona karşı hislerin vardır

"

"Onu seviyorum, eğer bunu

kastediyorsan." "Ama ona aşık mısın?"

"Arada ne fark var?"

Büyükbabam kahveyi masaya koyarken başını salladı.

Geri çekil. Çok aptalca bir şey söylediğimi hissediyorum. "Bunu bildiğinde anlarsın, Fox. Ve sen bilmiyorsun." Nefesini verip bir an öksürmeye başlar. "Fox, Fox, Fox. Sen ve Del çok uzun zamandır çok özel bir ilişkiniz var. Sana onun senin için ne hissettiğini söyleyemem çünkü bilmiyorum, bana hiç söylemedi. Ama ona baktığımda seni çok seven bir kız görüyorum, Fox. Ve eğer bunu yaparsan... bunun onun kalbini kırabileceğini bil. İyi etmek yerine daha çok zarar verebilirsin."

"Bunun ne zararı olabilir ki?" diyorum ona. "Bu doğru olan şey. Diğerleri gibi kaçıp gitmeyeceğim. Onu seviyorum, benim için çok önemli. Ve ona destek olacağım, gerçek bir aile gibi. O bebek bir babası ve annesi olacak."

Başka bir şey söyleyecek gibi görünüyor ama söylemiyor.

Sadece hafif bir gülümsemeyle bana bakıyor. "O zaman ne yapman gerektiğini biliyorsun."

"Şu anda ödünç alabileceğim bir yüzük ya da başka bir şeyin yok mu?" diye soruyorum ona.

"Demek bu yüzden geldin?" diye soruyor alaycı bir şekilde, ayağa kalkarken.

"Onlardan biri."

"Bekle," diyor. Yavaşça uzaklaşıp merdivenlere doğru çıkarken, sandalyesinin yanından kahvesinin kokusunu alıyorum. Koklamak için yaklaşıyorum. Viski. Görünüşe göre elma ağaçtan uzağa düşmüyor.

Geri geldiğinde elinde küçük bir muslin kese tutuyor ve onu elime bırakıyor. "Al. Bunu büyükannene verdim."

"Dede, gerek yoktu. Ben sadece herhangi bir yüzük demek istemiştim. Del'e daha iyisini almadan önce evlenme teklif etmek için."

Bana gülümseyerek dirsek atar ve sandalyesine geri oturur. "Aç
"

Aç.

Altın rengi boyası yer yer soyulmuş plastik bir yüzük. Üzerinde
Cracker Jack yazıyor.

"Dalga geçiyorsun herhalde," dedim, onu ellerimde çevirerek.

"Cracker Jack kutularında yüzük bulmanın şaka olduğunu sanırdım."

"Şakaydı," diyor. "Büyükannene evlenme teklif ettiğimde fakir bir
çiftçiydim ve alabileceğim tek şey buydu. O kutuyu seçtiğim için
şanslıyım. Ama ona göre önemi yoktu. Ona daha güzel bir yüzük
aldığımda, sanırım bunu daha çok sevdi. Anlamı yüzünden. Neyse,
senin olsun istiyorum."

"Emin misin?"

"Tabii, belki sana şans getirir," diyor. "Getirmezse de, komik bir anı
olur."

Çok duygulandım.

Umarım Del de bunu büyükannem kadar sevimli bulur.

DELILAH

Duygusal akşamdan kalma diye bir şey varsa, o sabah ben tam anlamıyla akşamdan kalma gibiydim. Alarmım birkaç kez çaldı ve ben birkaç kez daha erteledim. Yorgundum ve daha da fazlası, kalbim yorgundu. Her şey, uzayan, yırtık pırtık ve ağzına kadar dolu duygularla acıyordu.

Sonunda kendimi yataktan kaldırıp banyoya gittiğimde saat neredeyse on bir olmuştu. Anneme neden beni uyandırmadığını sorduğumda, bu aşamada mümkün olduğunca çok uyumam gerektiğini, çünkü daha sonra iyi uyuyamayacağımı söyledi.

Muhtemelen haklıdır. Doktorumdan ve kitaplardan hamilelikte neler beklemem gerektiğini duydukça, her şey daha da korkunç geliyor.

Dün gece... daha iyi geçmeliydi.

Sonunda Fox ile konuşup her şeyi olabildiğince halledebileceğimiz için mutluyum.

Sonra eve gitmesine biraz pişmanım. Sanki bir şeyler yarım kalmış gibi hissediyorum, birbirimize daha yakın olmamız, birbirimizi yeniden keşfetmemiz gerekiyordu sanki.

Ama muhtemelen en iyisi böyleydi. Onunla ne kadar çok yatarsam, ona olan hislerim o kadar karmaşık ve kafa karıştırıcı hale geliyor. Aklımı başıma toplasaydım, kendimi kontrol edebilseydim, hormonlarımı bir kez olsun kontrol edebilseydim, bu karmaşanın içinde olmazdım.

Ama geçmişte takılıp kalmak, hak ettiğin geleceğe ulaşmanı engeller. Bunu çok iyi biliyorum. Bu yüzden kendimi bu durumdan çıkarmaya çalışıyorum.

Sakin ol ve pozitif kal. Öyle olmak zorundayım.

Sanki günahlarımı yıkamak istercesine uzun ve lüks bir duş aldım, yatak odama çıktığımda üst kattan sesler geliyordu. Annem ve bir erkek.

Fox.

O burada ne arıyor?

Hızla saçımı havluya sarıp, tayt ve kazak giyindim ve konuşmalarından bir şeyler duymaya çalışarak dikkatlice koridora çıktım.

"Korkutucu olduğunu biliyorum," diyor annem ona alçak sesle. "Ama bunu atlatacaksın. İkiniz de atlatacaksınız."

"Deneyeceğim," diyor adam.

Ben mutfağın girişinde dururken ikisi de bana bakıyor. "Selam," diyorum, gözlerimi onun gözlerine dikerek.

"Selam," diye cevap veriyor. Bir şekilde farklı görünüyor. Dün gece öfke ve kafa karışıklığıyla doluydu, ama ona kızamayacağım şeylerdi çünkü ben de aynı şeyleri hissediyordum. Bugün ise gözlerinde bir ışıltı, bir parıltı var. Gerginmiş gibi dudağını ısıyor. "Seninle konuşmam gereken bir şey var."

Hala konuşmamız gereken milyonlarca şey var. "Tamam," diyorum ve anneme bir bakış atıyorum. Annem hafifçe omuz silkiyor. "Sizi yalnız bırakayım," diyor.

"Hayır, sorun değil, kal," der Fox. "Bir araba gezintisi yapabiliriz diye umuyordum."

Başımı sallıyorum. "Tabii, ben hazırlanayım."

Dönüp yatak odama koşar adımlarla giderim, başımdan havluyu çıkarır ve ıslak saçlarımı topuz yaparım. Islak saçlarla soğuk havaya çıkmamam gerektiğini biliyorum, özellikle hamileyken, bu yüzden üzerine kürklü bir bere geçirip, elinde her zamanki kışlık ceketimle ön kapıda bekleyen Fox'un yanına dönerim.

Ceketimi bana uzatır, ben kollarımı sokarken o da ceketin

.

"Ne kadar da hizmetkarsın," diyorum, onun Jeep'ine doğru merdivenlerden inerken

ve o da benim için kapıyı açıyor.

Ben arabaya binerken hiçbir şey söylemiyor ve kapıyı kapatıyor. Dün gece pek centilmen gibi davranmamıştı ama ben bu konuyu açmıyorum. Neden bu kadar gergin olduğunu merak ediyorum, adeta yerinden çıkacak gibi, benimle ne konuşmak istediğini merak ediyorum. Ruh hali kötü değil, aksine iyi olduğu için bunun iyi bir şey olduğunu hissediyorum.

Bununla birlikte, tamamen ayık olup olmadığından emin değilim. Bu düşünce, parmaklarının heyecanla direksiyona vurmasını ve Chairman's Peak'e giden yola çıkarken neredeyse dur işaretini geçeceğini fark ettiğimde aklıma geliyor.

"İyi misin?" Arabada uzun bir sessizlikten sonra ona soruyorum. "Beni nereye götürüyorsun? Yürüyüşe mi?"

"İyiyim," der hızlıca, bana sıkı bir gülümseme atarak. "Sadece kafamda çok şey var."

"Öyle mi?" diye düşünürüm. "O zaman ikimiz de aynıyız."

"Biliyorum," diye başını sallar, kaşlarını çatarak, söylediklerimi gereğinden fazla ciddiye almış gibi görünüyor. "Biliyorum."

Sonunda, dağda yukarı doğru kıvrılan milyonlarca virajdan sonra, arabayı patikanın başlangıcındaki otoparka getirir. Burada tek başımızayız ve dağın bu tarafında bu yükseklikte, don kalın, beyaz ve erimek bilmiyor.

Muhteşem.

Soğuk, ama muhteşem.

"İşte geldik," diyor.

Hala neler olup bittiğine dair kafam allak bullak, özellikle de o Jeep'ten inip benim tarafıma gelip kapıyı açtığına.

"Yani yürüyüşe mi çıkıyoruz?" Sorel botlarıma bakıyorum. "Bunlar dayanır mı bilmiyorum."

"Değiliz," dedi. Kolunu sallayarak, parıldayan buzlu vadiyi ve aşağıdaki North Ridge kasabasını işaret etti. "Sadece buranın çok güzel bir yer olduğunu düşündüm."

"Ne için?"

İki elimi de tutar ve sıkıca sıkar. Derin bir nefes alır, nefesiyle havayı bulandırır. Gülümsemesi titriyor.

Ne oluyor böyle?

NE OLUYOR LAN?

"Delilah," diyor. "Bunu abuk bitireceğim çünkü, Şey, çok korkuyorum ve senin de korktuğunu biliyorum ve hayatımızın bir sonraki aŐamasına ne kadar çabuk geçersek o kadar iyi."

Düzgün yutkunamıyorum. Sanki o konuşmayı bitirince serbest düşüŐe geecekmiŐim gibi, onun her kelimesine kulak kesiliyorum.

"Keşke daha romantik olsaydı, ama böyle de olur," diyor ve bu sözler tek başına göğsüme çarpıyor, kalbimde yankılanıyor.

Bununla yetinmek zorundayız.

Cebine uzanıp bir yüzük çıkartıyor. Mat, pirinç rengi plastik bir yüzük.

Donmuş zemine diz öküyor. Ben ise Őaşkınlıđın ötesindeyim.

Hayretler içinde.

Bu, düşündüğüm Şey değil. Bu olamaz.

Fox bana evlenme teklif etmiyor...

"Delilah, bence evlenmeliyiz. Başka koŐullar altında daha iyi olacağını biliyorum, ama bu da idare eder. Benim karım olur musun?"

Yine aynı sözler.

Böyle olmak zorunda.

Neden hayatım boyunca ondan duymayı istediğim bu sözlere her Şeyden daha fazla odaklanıyorum, bilmiyorum. Ama öyle.

Tanrım, bunun gerçek olmasını istiyorum. Ama gerçek olup olmadığını bilmiyorum.

Bu yüzden evet demiyorum.

Henüz değil.

İçimde patlamaya hazır milyonlarca Şampanya mantarı, aşağıya inmeye hazır konfeti var, ama bunları tutuyorum çünkü bu Şekilde evet diyemiyorum.

"Del?" Fox tekrarlar ve Şimdi gözlerinde vahşi bir korku, belki biraz da öfke vardır. "Ne dediğimi duydun, değil mi?"

Yutkunmayı başarıyorum, içimde ağır, keskin bir acı oluşur. Şampanya ŐiŐeleri uzaklaşır. "Duydum," diye fısıldarım. "Ama... düşünmem gerek, Fox."

"Düşünmen mi lazım?" diye sorar inanamayan bir sesle, elimi sıkarak, yüzüğü parmağıma takmak üzere. "Del, seninle evlenmek istiyorum. Bir aile olmak istiyorum. Bu bebeğin bir ailesi olsun istiyorum. Bu doğru olan şey ve sen de bunu biliyorsun."

"Biliyorum," diyorum, gözyaşlarımın akmak üzere olduğunu hissederek sesimi alçaltarak. "Biliyorum, biliyorum. Ama Fox, sırf sen doğru olduğunu düşündüğün için evlenemeyiz."

"Neden?"

Tanrım, çok korkmuş görünüyor. Gözlerindeki o bakış...

"Çünkü. Çünkü beni sevmelisin. Beni sevmelisin Fox, beni sevdiğin ve bensiz bir hayat düşünemediğin için evlenmek istemelisiniz." Titremeye başlıyorum, her şey ışık hızıyla çözülüyor.

"Sen olmadan hayatı hayal edemiyorum, Del," diyor ve sesi artık sert ve titriyor. "Edemem. Sen benim hayatımsın."

"Ama ben hayatının aşkı mıyım?"

Dudaklarını sıkıştırıyor, gözleri benim gözlerimde gerçeği arıyormuş gibi. Belki de arıyor.

Ama ben onun gerçeğini biliyorum. Onu tanıdığım için biliyorum. Bu, her zaman bildiğim gerçektir.

"Seni seviyorum," diyor. "Seni hep sevdim."

Bunu bir gerçekmiş gibi söylüyor. Sanki ikimizin de kabul etmesi gereken bir şey gibi.

"Ama sen bana *aşık* mısın?" diye fısıldıyorum ve o anda etrafımızdaki havanın durduğunu hissediyorum, vücudumdaki hücreler durup bekliyor, acıyı bekliyor.

Gözleri her şeyi ele veriyor. Utanç. Çok büyük bir utanç.

"Delilah," diyor, sesi yükseliyor, kırılıyor. "Lütfen. Bebeğin hatırı için bunu yapmalıyız."

"Beni seviyor musun?" diye tekrar ediyorum, sesim de yükseliyor.

Ayağa kalkar, yüzüğü geri alır, yumruğuna sıkıştırır. Dudaklarını yalar, alını hayal kırıklığıyla kırıştır. "Neden bu önemli ki? Neden olayları olduğu gibi kabul edemiyoruz?"

Ve işte bu. Gerçek.

Ve şimdi benimkini paylaşmaktan başka seçeneğim yok.

"Çünkü seni seviyorum, Fox," diyorum ona. Sözlerim dudaklarımdan titreyerek çıkıyor, kanım beynimde güm güm atıyor. "Seni ilk gördüğüm günden beri, yan komşuna taşındığım günden beri seviyorum. Seni sevdim ve sevmeye devam ettim ve bir şekilde, tüm bunlara rağmen, şimdi seni ilk gördüğüm günden daha çok seviyorum."

Fox'a onu sevdiğimi söyleyeceğim günü hep hayal etmiştim. Karşısında durup göğsümü açarak milyonlarca güvercini gökyüzüne uçuracağımı hayal etmiştim. Ama şimdi, bana bakışları, sanki tokat yemiş gibi, sanki sözlerim kalbine korku salmış gibi, sanki elinde bir silah var ve her bir güvercini vuruyormuş gibi. Öldürüyor.

Konuşamıyor, sanki olanları kavrayamıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, burada değilmiş gibi davranmaya çalışıyorum.

"Bilmediğin için üzgünüm," diye devam ettim, gözlerimden birkaç damla yaş süzüldü. "Daha önce söylemediğim için üzgünüm, ama hiç uygun bir zaman olmadı. Arkadaşlığımızı mahvetmek istemedim. Senin için çok değerli olduğumu biliyorum ve sen de benim için çok daha fazlasısın. Ama ihtiyacım var... Beni senin beni sevdiğin gibi sevmem gerekiyor. Bunu bu dünyadaki her şeyden daha çok istiyorum. Ve bunu istemek benim için bencilce olduğunu biliyorum. Bebeğin için doğru olanı yapmam gerektiğini biliyorum, ama üzgünüm." Gözlerimi açtım ve gözyaşlarımdan onu zar zor görebiliyordum. "Seninle evlenemem."

Başını sallar, çenesi gergin. Gözlerini başka yere çevirir, dalgın dalgın dağları süzer. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Biliyorum," diyorum. "Biliyorum ve sorun değil."

"Önemli değil değil," diyor keskin bir sesle, ateşli gözlerle bana bakarak. "Bana bir şans bile vermiyorsun!"

"Fox, sırf sen istediğin için seninle evlenemem."

"Ama zamanla her şey değişir. Aşk büyür. Böyle şeyler olur. Ben sadece... Şu anda hayatımda hiçbir şeyin anlamını kavrayamayacak kadar berbat durumdayım, ama bu beni değiştirebilir. Beni değiştirecek."

"Hayır. Bu seni değiştirmez. Bir bebek, sen kendini değiştirmeden seni değiştirmez. Kendini sevmeden beni sevemezsin."

"Durum öyle değil."

"Belki de değildir," diyorum öfkeyle, bıkkın, yorgun, her şey doruğa ulaşmış. "Belki de beni hep bir kız kardeş olarak gördün ve belki de bu, sevişmek istediğin bir kıza dönüştü ve belki de böyle kalacak. Belki de beni sevdiğim şekilde asla sevmeyeceksin çünkü bana karşı öyle hissetmiyorsun. Ama bazen düşünüyorum, hayır, biliyorum, sen aşkın ne olduğunu bile bilmiyorsun. Yüzüne çarpsa bile anlamazsın. Aşka açık değilsin, hiç olmadın. Sen kapalı birisin. Öfken ve kederinle mutlusun ve iyi olan her şeyden uzak duruyorsun."

"Bu doğru değil!" diye bağıyor bana, tükürükler uçuşuyor. "Ben iyi olanı istiyorum! İyi olan sensin, sen ve bu bebek. Del, sen benim için her şeysin ve ben sana dünyayı sunmaya çalışıyorum ama sen kabul etmiyorsun."

"Dünyayı istemiyorum. Senin kalbini istiyorum!" diye hıçkırarak ağlıyorum. "Sana kalbimi verdim!"

"Ben hiç istememiştim!" Vay canına.

Ayaklarımın üzerinde durmak imkansız, kalbim içimde yanıyor, bizim için, geleceğimiz için tüm umutları yakıyor.

"Beni eve götürmeni istiyorum," birkaç ağır saniyenin ardından, her dakika onun önündeki yaraları açan uzun bir zamanın ardından, sesim titreyerek söylüyorum. "Lütfen," diyorum.

Fox zor nefes alıyor, burun delikleri genişlemiş, gözleri vahşi bir bakışla parlıyor. Çok korkuyorum, bu sonumuz olacak.

Bizim sonumuz olacak.

Onun tüm vahşiliği, küstahlığı ve cesaretine rağmen, benim için çok fazla ve aynı zamanda yetersiz hale geldi.

Onun kalbi. Sadece onun kalbini istiyorum. Bir kalbi olduğunu biliyorum.

Koyu kül tabakalarının altında gömülü, kırmızı, büyük ve güzel bir şey. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, asla ortaya çıkaramayacağım bir kalp. "Tamam," diyor sessizce, Jeep'in kendi tarafına doğru yürüyor. Evime dönüş yolu sadece garip değil, acı verici.

Söylediklerimi düşünmeye devam ediyorum. Onun söylediklerini.

Bunun son olduğunu düşünmeden edemiyorum.

O evlenme teklif etti ve ben hayır dedim, evet demeliydim.

Sonunda ona hislerimi nasıl söylediğimi ve en büyük korkularımın gün yüzüne çıktığını düşünmeden edemiyorum.

Bebeğimiz doğduğunda, neden bir babası olmadığını merak edeceğimi ve ona bir şans olduğunu açıklamak zorunda kalacağımı düşünüyorum. Her şeyi mahvettiğimi. Onların yerine kalbimi seçtiğimi.

Hayatımın aşkını kaybettiğimi düşünmeden edemiyorum. En iyi arkadaşımı kaybettim.

Bana mutluluk veren neredeyse her şeyi kaybettim.

Arabasıyla evimin önüne geldi, ona baktım ve o kadar çok üzüntü, o kadar çok sevgi hissettim ki, söyleyecek hiçbir şey bulamadım. Hislerimi ifade edecek kelimeler yoktu, gözyaşları bile yetmiyordu.

Bana bir bakış attı ve içimde acı çeken tek kişinin ben olmadığımı anladım. O da acı çekiyordu. Onu küçük düşürmüştüm. Her şeyi düzeltmek için inandığı şeyi mahvetmişim.

"Özür dilerim," diyor bana sertçe. "Sadece doğru şeyi yapmak istedim."

Çenemi sıkarak başımı sallıyorum. "Biliyorum. Ben de doğru şeyi yapmaya çalışıyorum."

"Peki," diyor. Boğazını temizliyor. "Bana ihtiyacın olursa nerede olduğumu biliyorsun. İkinizin de ihtiyacınız olursa. Bana izin verdiğiniz ölçüde hayatınızın bir parçası olacağım."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum ve bir an için ona eğilip yanağına öpücük kondurmak istiyorum ama sonra ona bir saniye daha dokunmaya dayanamayacağımı anlıyorum. Onun önünde eriyip giderim.

Seni seviyorum. Niyetim, gökyüzüne gönderilen bir dua gibi.

Sonra onun kamyonetinden iniyorum ve o uzaklaşıyor ve hikaye böyle bitiyor.

KIŞ

DELILAH

"Delilah! Sincap çayımı içmeye çalışıyor!" Annem oturma odasından bağılıyor.

Yorgunluktan bağırmaya bile gücüm yok, içimden bir iç çekiyorum. Banyo aynasına bakıyorum ve sadece yorgun hissetmediğimi, aynı zamanda yorgun göründüğümü fark ediyorum. Sanki yüzüme defalarca kamyon çarpmış gibi. İnsanlar hamile kadınların güzel olduğunu söylerler, ama yalan söylüyorlar. Ya da ben bir istisna olduğum için böyle görünüyorum.

Geçen gün 28 haftayı geçtim, yani altı aylık hamileyim. Çok zorlu bir altı ay geçti ve her geçen gün daha da zorlaşıyor. Son zamanlarda iyi uyuyamıyorum, tansiyonum yüksek, karnım balon gibi şişti, sinirliyim (muhtemelen uyuyamadığım için) ve bebek içimden tekmeliyor.

Ama her şey kötü değil. Yani, her gün uğraştığım çok bariz nedenlerden dolayı kötü şeyler de var ama içimde büyüyen ve çok sevdiğim bir güneş var.

Nasıl ve ne zaman oldu bilmiyorum ama yaklaşık dört aylıkken, içimdeki bebeğin küçük bir insan olduğunu fark ettim. Başka birine olan bir şey değil, içimdeki gerçek bir insan. Bunu kabul etmem neden bu kadar uzun sürdü bilmiyorum ama kabul ettikten sonra keyif almaya başladım. Sanki içimde kimsenin göremediği, düşünmeden bile çok iyi tanıdığım küçük bir arkadaşım vardı.

Sonra bebeğin cinsiyetini öğrendiğimizde, bir kızım olacağını öğrendiğimde, aramızdaki bağ iki katına çıktı. Şimdi sürekli bebekle konuşuyorum

sürekli konuşuyorum, karnımı sürekli okşuyorum, henüz tanışmadığım ama kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıdığım birine sırılsıklam aşığım.

Ona bir isim vermedim, doğru ismi bulana kadar bekliyorum. Ona sadece "küçük" diyorum.

Ama küçük kızım tüm bu zorlukları atlatmamı sağlasa da, Fox'un yanımda olmasını çok, çok istiyorum.

O bana evlenme teklif ettikten sonra, ben onu reddedince benden uzaklaştı. Bizi desteklemeyi bırakmadı ama arkadaşlığımızı da bitirdi ve bu, hayatımda hissettiğim en büyük acıydı.

Beni sevmediğini itiraf etmesinden bile daha kötüydü. Onu reddederek muhtemelen doğru şeyi yaptığımı biliyorum, ama sürekli kendimi sorguluyorum. Evet deseydi, gelecekte bir düğünüm, ilişkimizde bir güvencem olurdu. Ama onun kalbinde olmazdı. Ve en bencil olmayan şeyin, bebeğimiz için Fox'a evet demek olacağını biliyorum, ama kalbim susamış, bencil bir canavar ve her şeyi istiyordu.

Şimdi hiçbir şeyim yok. Fox, Whistler'daki kayak merkezinde eğitmenlik işine girdi ve Kasım sonundan beri yok. Şubat sonu oldu ama hala ne zaman eve döneceğini bilmiyorum.

Onu çok özlüyorum.

Onu haberdar ediyorum, birkaç günde bir e-posta ve mesaj gönderiyorum ve o da her zaman cevap veriyor ve her zaman küçük kızımızı soruyor ama... Lanet olsun.

Siktir, bu kalbimi parçalıyor. Tekrar tekrar parçalıyor. O burada değil. Benimle değil.

Benimle olmalıydı. Evet demeliydim.

Ama tanrım, o zaman bile çok acı çekiyordum.

Fox'a hala aşığım, ama keşke bunu durdurabilseydim. Onun evlilik teklifini reddetmek zorunda kalmam beni öldürüyor. Beni gerçekten öldürüyor. Sanki elimde her şey vardı, bu bebek, Fox, bir gelecek, bir aile... Ve hepsini reddettim.

Şimdi yalnızım.

Yine.

Sadece ben ve küçük kızım.

Tabii ki annem, arkadaşlarım ve diğer Nelsonlar var. Özellikle diğer Nelsonlar diyebilirim. Fox şimdilik ortalarda yok, onun ailesi tamamen devreye girdi. Shane ve Maverick özellikle çok ilgileniyorlar, sürekli küçük olana en sevimli hediyeleri alıyorlar, evim hediyelerle dolup taşıyor, en iyi amca olmaya çalışıyorlar.

Hank bile bana ilgi göstermeye başladı. Hank sert bir adamdır ve kolay kolay etkilenmez, ama artık haftalık akşam yemekleri dışında da en az haftada bir kez arayıp nasıl olduğumu soruyor. Bu çok tatlı bir davranış.

Yüzüme biraz su serpip, hiçbir işe yaramayan göz altı morlukları için krem sürüp mutfağa annemin yanına gidiyorum.

Tabii ki, Conan'ı kovuyor.

O artık tam bir yetişkin sincap ve olabildiğince sevimli. Ve şişman, çok şişman. Kocaman pembe bir karnı ve kabarık bir kuyruğu var.

Fox'un niyeti hiç öyle olmamasına rağmen, aslında harika bir evcil hayvan oldu. O kadar uzun süre bizimle kaldı ki, sonunda vahşi doğaya geri dönemeyecek kadar evcilleşti.

Sonra Fox, kış için iş nedeniyle Whistler'a taşınacağını söylediğinde, artık onun evine gidip ona bakmamın bir anlamı kalmadı, bu yüzden Conan benimle birlikte yaşamaya başladı.

Ve annem.

Hayranı olmadığını söylüyor ama bence gizlice hayranı.

Şu anda, çayının kenarından dökülen balı yalamaya çalışıyor ve annemin elleri titriyor ama bence bilerek döküyor.

"Hadi Conan," diyorum iç çekerek, onu şişman belinden kaldırıp kanepeye oturtuyorum. Günde birkaç kez Conan'ı dışarı çıkarıyoruz, tabii ki evdeyken onu gözetlemek için. Çok meraklı ve her şeye burnunu sokuyor. Aksi takdirde, annemle birlikte Wheel of Fortune'u izleyebilmesi için oturma odasına koyduğumuz dev kafesinde takılıyor, ki bu pek sorun değil çünkü

hiç kokmuyor ve evin içinde koştururken bile sincap kakası küçük, kokusuz ve temizlemesi kolay.

Hiç bebek gibi değil ama ben buna hazırlanıyorum. Küçük bebeğimle tanışmama sadece birkaç ay kaldığı için hem heyecanlıyım hem de bir şeylerin ters gideceğinden çok korkuyorum.

"Hala yeterince uyuyamıyor musun?" diye soruyor annem.

Kafamı sallayıp kendime bir fincan çay dolduruyorum. Kahve için canımı verirdim. Ya da bira. Ama nasıl olduğunu bilirsiniz. Litrelerce içtiğim doğum öncesi çayı idare etmek zorunda.

"Ne olduğunu bilmiyorum. Beynimi kapatamıyorum ama çok yorgunum ve her şeyden çok uyumak istiyorum. Kalkıp süpürgeyi elime almak için can atıyorum."

"Yüksek tansiyonun olduğu için dinlenmen ve rahatlaman, banyo yapman ya da kitap okuman gerektiğini biliyorsun," diyor bana fincanının üzerinden. "Ve Tanrı aşkına otur."

Elimi sandalyenin arkasına koyup oturmak üzereyim ki, alt karın kaslarım sanki bir yumruk içime çekiyormuş gibi acı verici bir şekilde kasılır.

"Ah," diye bağıriyorum, eğilirken çayı döküyorum, su elimi yakıyor. "Ah, elim."

"Ne oldu?" diyor annem ayağa kalkarak.

Gözlerimi kapatıyorum, annem bardağı elimden alıp sırtımı ovarken basıncı ve hafif acıyı hissediyorum. Sonra basınç gevşiyor. "Oh, geçti," diyorum ona, doğrulurken. "Ne oldu bilmiyorum."

"Braxton Hicks olabilir mi?" diyor.

"Bilmiyorum, birkaç hafta önce de olmuştu ama acımamıştı. Bu seferki..."

Acı geri gelir ve sözüm kesilir, şimdi ikiye katlanıyorum. İçimde bir mengene rahmimi, karnımı ve kasıklarımı bir araya çekiyormuş gibi hissediyorum ve çığlık atıyorum.

"Daha fazla su içmelisin," diyor annem, bana bir bardak su getirmek için telaşla. "Susuz kalmışsın."

"Kötü kramp gibi," diye bağıriyorum, karnımı tutarak. "Kötü, kötü kramp."

Su bardağını yüzüme yaklaştırmaya çalışıyor ama ben nefes almaya çalışmaktan başka bir şey yapamıyorum.

"İç şunu, sorunun bu," diyor. "Suyun gelmiyor, sadece Braxton Hicks kasılmaları, susamışsın, yorgunsun, hepsi bu."

"Bu normal değil," diyorum ve ağrı tekrar azalınca suyun çoğunu içiyorum. "Her ihtimale karşı hastaneye gitsem iyi olur."

Ona yalvaran bir bakış attım. Muhtemelen haklı olduğunu biliyorum ve önemli bir şey olmadığını biliyorum ama çok paranoyaklaşmışım, bunu kontrol ettirmek istememek nasıl mümkün olabilir?

"Haklısın. Gidelim," diyor ve kolumdan tutuyor. "Conan'ı kafese geri koyabilir misin?"

Normalde Conan'ın küçük pençeleriyle kolunu çizebileceği için bunu hiç sevmez, ama şimdi hiçbir şey söylemeden yapıyor ve şanslıyız ki Conan ona sorun çıkarmıyor.

Beş dakika sonra hastanenin bekleme odasındayız ve doktorum Dr. Fielding de orada.

Bizi özel bir odaya alıyor ve her zamanki kontrolleri yapmaya başlıyor. Bu sırada kasılmalarım devam ediyor, keskin ağrılar hissediyorum ama şiddetleri artmıyor ve sonunda aralıkları uzamaya başlıyor.

"Korkarım ki bu sadece Braxton Hicks," diyor Dr. Fielding, masada uzanmış halimi muayene ederken. "Tabii ki bu iyi bir şey. Sadece susuz kalmışsın."

"Ben de ona öyle söyledim," diyor annem oldukça zafer kazanmış bir şekilde. "Ayrıca iyi uyuyamıyor ve çok stresli."

"Ben iyiyim," diye sesleniyorum, endişelenmelerini istemiyorum. "Gerçekten."

Annem doktora yaklaşır. "Hâlâ barını devralması için bu kızı eğitiyor."

Doktor bana şaşkınlıkla bakar. "Bu durumda hiç çalışmamalısın, özellikle de yüksek tansiyonun varken. Dinlenmelisin. Ve yuva kurmalısın. Kurallar böyle."

"Neredeyse bitti." Ve bu doğru. Kendime verdiğim doğum izni sırasında The Bear Trap'i yönetebilecek uygun birini bulmak çok uzun zaman aldı, ama sonunda Vanessa'yı buldum. O da benimle aynı yüzme takımındaydı, ama benden birkaç yaş büyüktü. Yine de, her şeyin mükemmel bir şekilde yürüdüğünden emin olmak istiyorum

mükemmel olduğundan emin olmak istiyorum. Bar şu anda sahip olduğum her şey.

"Peki ya babası?" diye sordu Dr. Fielding. Fox'un adını anmamak için her zaman "baba" kelimesini kullanıyordu. Yani, Fox'un kim olduğunu biliyordu, herkes biliyordu, o Lord Voldemort değildi.

"O ne olacak?" diye soruyorum, kendimi savunur gibi. Fox'un Whistler'a gidip beni burada bırakarak yerel bir iş aramadığı için kötü bir şöhrete sahip olduğunu biliyorum ve belki de bunu hak ediyor. Ama onun teklifini reddedip onu uzaklaştıran benim. İnsanlar onun benimle ve bebeğimle hiçbir ilgisi olmayan sorumsuz bir baba gibi konuşmaya başladığında, bunu haykırmak istiyorum.

"Ne zaman döneceğini biliyor musun?" diyor. "Yetişmek için alabileceği bazı dersler var, tabii katılmak isterse."

"Katılacak," diyor annem kararlı bir şekilde.

"Güzel," dedi doktor, gözlüklerini burnuna iterek ve çizelgeye bazı şeyler işaretleyerek. "Bebeyle ilgilenen herkesin bilgisi tam olsun istiyorum. Şimdi, iki hafta sonra otuzuncu hafta doğum öncesi muayenen için muayenehaneye gelmenizi istiyorum, tamam mı?"

Artık tüm bu randevulara alıştığım için dalgın dalgın başımı salladım.

"Ah, bir şey daha var," dedi ve ben yavaşça otururken elimi okşadı. "Lütfen kendine zaman ayırmayı unutma. Stres kimseye fayda etmez, özellikle hamile kadınlara. Pub'ı başkasına devredince, dinlenmeye zaman ayır. Henüz başlamadıysan, evini hazırlamaya başla. Yardıma ihtiyacın olursa, çekinmeden iste. Sen güçlü ve bağımsız bir kadınsın Delilah, ama bu kasabada sana yardım etmek isteyen bir sürü insan var."

Ama daha sonra eve gidip yatağa girip, bir gece daha uykusuz geçireceğimi düşünerek hazırlanırken, doktorun sözleri kafamda taşlar gibi yankılanıyor.

Bu kasabada benim için orada olacak bir sürü insan var.

Ama bu kasabada, bu ilde, bu ÷lkede, bu dñnyada benim için önemli olan tek bir kişi var.

Ve onu kendimden uzaklaştırdım.

Onun sevgisini istediğim için onu uzaklaştırdım ve şimdi, şimdi o bana hiç ait değil.

Elimde mesajlar ve e-postalar var, gönderen kişinin kim olduğunu bile ima etmeyen boş sözler. Fox'un gerçekte nasıl biri olduğunu hiç bilmiyorum. Mutlu mu, umursuyor mu, bilmiyorum.

Ama elbette bunu biliyorum. Onun beni önemsediğini biliyorum. Sadece beni sevmiyor

"Siktir," diye hıçkırarak ağlıyorum, ellerim yastığa yumruklar atıyor.

Aniden acı bir çekiç gibi üzerime çöküyor.

Beni paramparça ediyor.

Her zaman Fox'u elimden gelen her şekilde kabul edeceğimi söylemiştim. ve şimdi, ikimizin birlikte olmak için harika, güzel bir neden varken, bunun yeterli olmadığına karar verdim.

Ve o gitti. Neden beni böyle terk etti? En çok ihtiyacım olduğu anda neden bu kadar uzağa gitti?

Neden...

Neden beni sevmiyor?

"Seni özledim," diye fısıldayarak ağlıyorum, kimseye seslenmeden, sözcüklerin havada asılı kalmasına izin veriyorum. "Lütfen geri dön."

FOX

Nerede olduğumu bilmiyorum.

Üşüyorum.

Çok soğuk.

O kadar üşüyorum ki hiçbir şey hissetmiyorum.

Göğsümde kalbimin attığından bile emin değilim. Eğer atıyorsa bile hissetmiyorum.

Belki de hiç

hissedemedim. "Kalk."

Bir erkek sesi.

Kaba.

Öfkeli.

Uzakta.

Belki de benim sesimdir.

Neredeyim?

Rüya görmüyorum.

Rüyalarım daha mantıklı.

Rüyalarımda ateş var.

Ve ölüm var.

Çok fazla ölüm

var.

Üşüyorum,

donmuş gibiyim.

Uyuşmuşum ama bir şekilde acı

çekiyorum. Belki de kalbimde bir acıdır.

"Ama senin kalbin yok," diye mırıldandım.

"Demek hayattasın," diyor ses yine, ve sonra bir şey hissediyorum.

Yan tarafıma hızlı bir tekme.

Gözlerim yavaşça açılır. Gözlerime buz yapışmıştır. "Kim var orada?" derim ama sözlerim yabancı bir dil gibi karışık çıkar.

"Tamam dostum, kalkma zamanı."

Eller beni yakaladı ve ayağa kaldırdı.

Yüksek bir çınlama sesi duyuyorum ve aşağıya baktığımda buzla kaplı kaldırımda boş bir burbon şişesi yuvarlanıyor. "Hey, içinde bir şey kalmış olabilir."

"Hepsini içtin dostum," diyor başka bir ses ve şimdi onların iki kişi olduğunu anlıyorum.

Onları itmeye çalışıyorum ama vücudumu zar zor çevirebiliyorum, bu yüzden beni yerde sürüklemelerine izin veriyorum, önemli değil.

Hiçbir şeyin önemi yok.

Keşke o burbonu bırakmasaydım.

Yerlerin, karın, buzun, sigara izmaritlerinin önümden geçip gitmesini izliyorum.

Bir yerlerden müzik geliyor, belki bir rüyada, göğsümü titreten yüksek sesler.

Biri gülüyor, bir kız, ve diyor ki, "Şu sarhoşa bak." Keşke sarhoş olsaydım.

Aniden bir arabanın arkasına atılıyorum, başım cama çarpıyor ve tekrar uykuya dalıyorum. Hava sıcak.

Hareket
ediyorum.

Duruyoruz.

Cildim iğneleniyor ve acıyor. Uyuşukluk geçiyor ve tekrar acı hissetmeye başlıyorum.

Neredeyim ben?

Yine yakalanıyorum, arabadan çekilip bir binaya sokuluyorum, ruhuma bakan parlak, çirkin ışıklar ve sonra duvara yaslanıyorum, aşağı, aşağı, aşağı kayıyorum, ta ki yere düşene kadar.

Burası soğuk değil, dışarısı gibi
değil. Sanırım dinleneceğim.

Sanırım sonsuza kadar dinleneceğim.

"FOX NELSON."

Ciddi dudaklardan adımı duyuyorum ama başımı ellerimden kaldıramayacak kadar ağır. Petey Paul'un ne diyeceği umurumda değil. Polislerin adı öyle ya da öyle bir şey. Petey Paul'u sevmiyorum çünkü beni yirmi dört saattir bu hücreden çıkarmıyor.

"Fox Nelson," diyor Petey Paul tekrar. "Kardeşlerin seni almaya geldi."

Başımı kaldırıyorum ve şakaklarıma bir tekme yemiş gibi hissediyorum, zonklama dayanılmaz. Yüzümü buruşturuyorum, gözlerimi kırıpıyorum ve Constable Paul'un uzaklaştığını görüyorum.

Kardeşlerim mi?

Tanrım. Bu doğru olamaz.

Onların burada olmaları imkansız.

Sadece yirmi dört saat gözaltında tutulup sonra serbest bırakılmam gerekiyordu. Tutuklandım ama hiçbir suçlama yöneltilmedi.

Bu bir şaka olmalı.

Şaka olmalı.

Whistler'dayım, evimden çok uzaktayım.

Ve yine de, hapishane hücresinin parmaklıklarının ötesine aptalca bakarken, Maverick ve Shane ortaya çıkıyor.

Maverick konuşana kadar bunların gerçek olduğuna inanmakta zorlanıyorum. "Tanrım," diyor Maverick alçak bir ısılıkla. "Berbat görünüyorsun

bok gibi görünüyorsun, Fox."

"Berbat hissediyorum," diyorum, sesim titriyor. Nabzım hızlanıyor ve bütün gün boyunca zaten çok hızlı atıyordu, midem düğüm düğüm oluyor ve mide bulantısını bastırmaya çalışıyorum.

Utaniyorum.

Aşağılanmış.

Utaniyorum.

Burada olmamalılar. Beni böyle görmemeliler. En büyük kardeşleri lanet olası bir sarhoş koğuşunda.

"Neden buradasınız?" diye sertçe soruyorum.

Shane sessizce iç çeker. "Beni aradılar. Buradaki iş yerine aradıklarını ve bir nedenden dolayı onlara benim numaramı verdiklerini söylediler. Şey, babamın numarasını."

"Gelip seni almazsak seni serbest bırakmayacaklarını söylediler," diye ekledi Mav. "Ne yaptın sen, Fox?"

Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum.

Hayatımın son üç gününü hatırlamıyorum.

Bu anı daha sonra hatırlayacak mıyım bile bilmiyorum, uyuşturucu ve alkol hala etkisindeyim.

Ama polisler işyerimi aradıysa, nerede olduğumu biliyorlar demektir. "Hala işim var mı biliyor musun?" diye soruyorum zayıf bir sesle.

Shane başını sallar. "Şüpheli. Birkaç vardiyayı kaçırdığını ve bu yüzden polisle başın belaya girmeden önce sorun yaşadığını söylediler, yani..."

Alnımı yumruğuma dayayarak inlerim.

"Paralarım gitti. Hepsi Del'e gidecekti."

"Hey, Fox," Maverick öyle bir ses tonuyla konuşur ki ona bakmak zorunda kalırım. "Del sadece eve dönmeni istiyor, kardeşim. Hepsi bu."

O istemiyor.

Dudaklarımı yaladım, kuruluktan ve çatlamaktan acıyorlardı. "Ne olduğunu unuttun mu?" diye sordum, sesim titriyordu. "Ona evlenme teklif ettim. Evlenelim dedim. Doğru olanı yaptım ama o hayır dedi. Beni evde istemiyor. Beni hiç istemiyor."

"O sana aşık Fox, nasıl böyle bir sonuca varabilirsin?" diyor Shane, sonra elini çenesinin üzerinde gezdirip başını sallıyor. "Hayır. Hayır, bunu burada yapmayacağım, hapisane hücresinde değil." Göremediğim birine çenesiyle işaret ediyor. "Onu çıkarabilir misiniz? Onu hemen eve götüreceğiz, söz veriyorum."

Başka bir polis memuru ortaya çıktı, adını hatırlamıyorum. Tek bildiğim, diğerine olduğu kadar onun da suratına yumruk atmak istemediğim. "Yardıma ihtiyacı var, ona bunu verebileceğinden emin misin?"

"İyiyim," diye ters bir cevap verip ayağa kalkarken, avucumun içiyle şakağımı ovuşturuyorum. Hiç bu kadar akşamdan kalma hissetmemiştim. Sanki hayatımda hissettiğim tüm acılar bir günlüğüne bana saldırmaya karar vermiş gibi.

"Onu yakaladık," diyor Maverick onlara ve hücre kapısı, beynime çekiçle vuruyormuş gibi gelen yüksek bir gürültüyle açılıyor.

"Beni gerçekten North Ridge'e geri götürüyor musunuz?" diye soruyorum, onlar beni polis karakolundan dışarıya kadar eşlik ederken. Dışarısoğuk ve aydınlık, her yer karla kaplı. Buradan ayrılıp bu kadar çabuk eve dönmek zorunda olduğumu hayal bile edemiyorum.

"Evet," diyor Mav kararlı bir şekilde.

"Ya gitmek istemiyorsam?"

Shane bana sıkı bir gülümsemeyle cevap verdi: "Bu yüzden ikimiz de buradayız. Seni bırakmayacağız."

"Bu saçmalık. Burada bir işim var. Böylece gidemem."

"İşin yok, gerçekçi ol," der Mav ve beni otoparktaki kamyonetine götürür. "Kimse senin gibi üç gün boyunca alem yapıp işini asıp lanet olası hapishaneye girip de işini kaybetmez. Sen burada sadece bir snowboard eğitmeni Fox, muhtemelen senin yerini çoktan gürültücü bir Avustralyalı almıştır ve en seksi kızları tavlamaktadır."

"Hiç seksi kız tavlamadım," diye mırıldanarak kamyonetin arka koltuğuna oturuyorum.

"İyi," dedi Shane. "Çünkü burada Del'i aldattıysan, yüzünü botumla bizzat ben patlatırım."

"Tanrım, Shane," diyorum. "Ne zaman bu kadar koruyucu ve şiddet dolu oldun?"

"Sen yokken, senin yerini yerleşik pislik olarak birinin alması gerekiyordu," diyor.

"Şaka yapıyor tabii," diyor Maverick, kamyoneti çalıştırıp otoyola çıkarken. "Sen her zaman buradaki pislik olacaksın, Fox. Ama Del konusunda haklı."

"Ben hiçbir şey yapmadım," diye bağıriyorum, masumiyetimi göstermek için avuç içlerimi gösteriyorum. "Ve tekrar söylüyorum, biz birlikte değiliz. Ben ona evlenme teklif ettim. O hayır dedi."

"Ona onu sevmediğini söyledin," diyor Shane. "Ne yapmasını bekliyardun? Hala evet demesini mi?"

Yutkunuyorum. Tanrım, suya ihtiyacım var.

"Önce otel odasına uğrayabilir miyiz?" diye soruyorum. "Eşyalarımı almam lazım."

"Aldım, arkada."

Boynumu uzatıp kamyonetin arkasında valizimi ve spor çantamı görüyorum.

Siktir.

"Ah, ilaçlarını da bulduk," diyor Shane, gömlek cebinden bir poşet hap çıkarıyor.

"Onlar benim," diyorum, öne uzanıp elinden almaya çalışıyorum. "Onlara ihtiyacım var."

"Senin kışına hızlı bir tekme lazım, işte sana lazım olan bu," diyor Maverick ve hızlı bir hareketle poşeti Shane'in elinden alıyor, camı açıyor ve hapları otoyola atıyor. Haplar, yaklaşan araçların lastikleri altında hızla eziliyor.

"Siktir git!" diyorum, kanımda garip bir huzursuzluk ve panik hissediyorum. "Bunların ne kadar pahalı olduğunu biliyor musun? En azından satabilirdin."

"İlgilenmiyorum," diyor Mav, arka aynadan bana bakarak. Mav, Del dışında beni herkesten daha iyi tanır ve her zaman o rahat tavırlarıyla benimle başa çıkmayı başarmıştır. Nadiren sinirlenir.

Ama bu sefer farklı.

Burada ciddi bir hata yaptım.

Batırdım ve ne kadar batırdığımı bilmiyorum.

"Fox, seninle konuşmamız lazım. Shane ve ben," diye devam ediyor Mav. "Nedenini anlıyorsun, değil mi?"

"Bu bir müdahale mi?" diye soruyorum temkinli bir şekilde, ama birden çok yorgun hissediyorum. Kolumu kokluyorum. Ben de kokuyorum. Kim bilir sarhoşken nereye gittim ve ne yaptım.

"Öyle de diyebilirsin," diyor. "Ama aslında kendi kendine müdahale ettin."

"Beni nereden buldular ki?"

"Bir kafenin arkasında yerde baygın halde buldular," diye Shane söze karıştı. "Kar yağıyordu. Sen baygındın. Bir polis memuru tesadüfen seni orada gördü, yoksa kimse seni göremezdi ve kafe geceleri kapalıydı. Ölebilirdin, Fox."

Ölebilirdim, biliyorum.

Ve sanırım bunu karanlık, sarhoş ruhumda biliyordum.

Sanki her şeyin bitmesini, soğuğa teslim olmayı, her şeyi mahvetmiş olmayı istiyordum. Whistler'a gelerek kaçtım ama yeterince uzağa kaçamadım. Kendinden asla kaçamazsın.

Kendime Del yüzünden gittiğimi söyledim. Gerçek şu ki, gitmemin sebebi, o bana, ne kadar uğraşsam da olamadığım adamı fark ettirmesiydi.

Ama pes etmek istemiyorum.

Buraya gelmek pes etmektir.

Son üç aydır içki içip hap alıp kendi varlığını, onun varlığını, bebeğin varlığını unutmaya çalıştım. İşe yaramadı. Çünkü sorun o değil. Sorun benim. Onunla yazıştığım e-postalarda bile, onu incitmeden olabildiğince fazla bilgi almaya çalışırken, hayatına tekrar girmekten çok korkuyordum.

"Ben..." diye başlıyorum ama sözcükler ağızımdan çıkmıyor. Ağızım talaş gibi kurumuş, zihnim sanki çimento dökülmüş gibi ağırlaşmış. Karla kaplı ağaçların, güzel ve huzurlu bir kış manzarasının önünden geçen manzaraya bakıyorum ve hiçbir yerde kendimi evimde hissetmediğimi biliyorum. Ne ateşin içinde, ne buzun içinde. Ne kafamın içinde, ne de dışında.

Sadece Del beni evimde hissettiriyordu.

Sadece Del benim evim.

Delilah ve bebeğimiz.

Küçük kızımız.

"Her şeyi mahvettim," diyorum, duygularım boğazıma düğümleniyor. "Tanrım, her şeyi mahvettim."

Birkaç saniye boyunca kimse bir şey söylemez, tek ses lastiklerin yolun üzerinde çıkardığı ses.

"Fox," diyor Maverick nazikçe. "Bir sorunun olduğunu biliyorsun. Birkaç tane değil, daha fazlası var. Ama şimdi bunları kabul etmelisin ve yüzleşmelisin. Hepsinin yüzüne bakmalısın. North Ridge'e dönerken yol boyunca bolca vaktimiz var."

"Tamam," dedim. "Hadi başlayalım o zaman."

Anlatın." En bariz olanla başladılar.

Yıllar geçtikçe alkole giderek daha fazla bağımlı hale geldim, öyle ki bu artık açıkça bir sorun haline geldi ve hayatımı etkilemeye başladı.

Yani, eğer bir gün içki alemine girip sarhoşlar koğuşuna düşerseniz, bu, sizin için artık sıradan içki içmenin geçerli olmadığına dair açık bir işarettir, siz öyle olduğunu düşünseniz bile.

Bir de haplar var. Bir zamanlar bana yardımcı olan, zihnimi berraklaştıran, içimdeki ve dışımdaki acıyı alan haplar. Ama bu haplar sadece bir süre işe yarıyor. Çok geçmeden daha fazlasına ihtiyaç duyuyorsunuz, hatta artık hiçbir etkisi kalmıyor.

Ve yine de işe yararlar. Zarar vermeye devam ederler. Toleransınız azalır, sonra kırılır ve siz de onunla birlikte kırılırsınız. Döngü devam eder.

"Bunu kendi başına yapamazsın," diyor Shane. "Her şeyi kendi başına yaptığını biliyorum, ama bunu yapamazsın. Sana yardım etmeliyiz, sana destek olmalıyız. Profesyonel yardıma, rehabilitasyona, tedavi merkezine ihtiyacın var..."

İnkarım o kadar derin değil. "Biliyorum. Biliyorum. Gideceğim."

Gideceğim çünkü North Ridge'e geri döneceksem, Del ile bir şans daha deneyeceksem, o adam bir yabancı gibi görünse bile, olabileceğim en iyi adam olmalıyım.

"Ve danışmanlık," diye ekliyor Maverick.

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. Bu fikre pek ikna olmadım. "Danışmanlık mı? Ne için?"

Birbirlerine bakışırlar.

Maverick Shane'e başını sallar, sonra aynadan bana bakar. "Çünkü sen berbat durumdasın ve bunu biliyorsun, ve dünyanın tüm rehabilitasyon merkezleri, *senin* köküne inmedikçe hiçbir işe yaramaz."

"Annemin ölümünden beni sorumlu tutuyorsun," diyor Shane o kadar soğukkanlı bir şekilde ki, duymak bile acı veriyor. "Ve ben bu suçu üstlenmeyi reddediyorum. Bu da demek oluyor ki, bununla sen başa çıkmalısın, Fox. Hissettiğin, sakladığın ve gömdüğün tüm çirkin duygularla başa çıkmak için yardıma ihtiyacın var, yoksa bir gün bunlar seni canlı canlı yiyip bitirecek. Sana söz veriyorum."

"Ben..." diyorum ama tüm gücümün benden çekildiğini hissediyorum. İçimdeki bu şeytanla yüzleşmek, ona ses vermek için gereken enerji çok fazla.

Ama yine de deniyorum. "Seni suçlamıyorum." Sözlerim zayıf bir fısıltıdan ibaret. "Seni suçlamıyorum, Shane."

Koltuğunda dönüp bana bakar ve gözlerinde o kadar çok acı görürüm ki bir anda tüm acıyı hissedirim. Hayatımız boyunca ona ne kadar kötü bir ağabey oldum. Annemiz intihar ettiğinde o daha bir bebektir. Üzgün, depresif, tatlı annemiz. Hastaydı, kendi içsel sorunları vardı ve bunlara dikkat etmeyi hiç bilmedi, onlar da onu öldürdü.

Shane daha bir bebektir. Onu şimdi görebiliyorum, beşiğinde, masum. O, annemle babam için sürprizdi, herkesin gözbebeğiydi, annem bile, o kadar acı çekmesine rağmen onu seviyordu.

Onu seviyordum. Hala seviyorum. Ben onun ağabeyiydim ama kendimle başa çıkamadığım için ondan uzak durdum, çünkü kendimden nefret ediyordum ve bu hiç bitmedi.

Gözlerimden bir damla yaş süzülüyor, kafam sanki gömülü olan her şeyin bir dalga gibi içimden dışarı çıkmaya çalışırken yanıyor. Tutmaya çalışıyorum, tutmaya çalışıyorum ve öfke olarak dışarı çıkıncaya kadar zincirliyorum. Hep böyle yaptım.

Ama kendimi biraz bıraktım, yeterince.

Bir hıçkırık boğazımdan kopar ve Shane'in omzuna elimi sıkıca bastırırım. "Seni seviyorum kardeşim," diyebiliyorum, sesim boğuk. "Yanında olamadığım için özür dilerim. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim. Sana sırtımı döndüğüm için özür dilerim. Kimseyi sevmeyi bilmediğim için özür dilerim. Çok, çok özür dilerim."

Shane'in gözleri doldu. "Sorun yok," dedi, elini benimkinin üzerine koyup sıkıca sıktı. "Sorun yok, Fox. Anlıyorum. Hepimiz anlıyoruz. Hepimiz anlıyoruz, hepimiz aynı şeyleri yaşadık. Biz sadece... senin iyileşmeni istiyoruz. Daha iyi olmanı istiyoruz. Ve bunun tek yolu, bunu konuşarak ve kendini sevmen gerektiğini fark ederek. Hayatın boyunca kendini nefret ettin dostum ve bunu görmek çok acı vericiydi."

Gözlerimi kapatıyorum, bir damla daha gözyaşı akıyor ve başımı sallıyorum. Çok uzun zamandır acı çekiyorum.

Çok uzun zamandır acı çektim.

Kendime, değer verdiğim herkese.

Artık bunu yapmak istemiyorum.

Kaybolmak istemiyorum.

Kızgın olmak istemiyorum.

Kendimi suçlamak istemiyorum.

Özgür olmak, huzurlu olmak, bir gelecek istiyorum. Sevgi istiyorum.

Sahip olduğum tüm sevgiyi ve sahip olmadığım tüm sevgiyi istiyorum. Del'in sevgisini istiyorum.

Ve onu sevmek istiyorum. Bebeği sevmek istiyorum.

Onları, kendime hiç hissetmeme izin vermediğim tüm sevgiyi telafi edecek kadar sevmek istiyorum.

"Bu kolay olmayacak," Maverick, üçümüzün kamyonette oturup duygusal anlar yaşadığımız, sanki sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra nazikçe söylüyor. Bu bizim için kesinlikle bir ilk.

"Biliyorum," diyorum ona.

"Ama bazen dibe vurmamız gerekir. Bazen kendini oradan kurtarmak için o hissi tatman gerekir." Bir süre durur. "Ama bir aydınlanma yeterli değildir. Eyleme geçmen gerekir."

"Tamam..." diyorum, çünkü bu sözlerinden bir yere varmak istediği anlaşılıyor.

"Seni North Ridge'e geri götürmemiz gerektiğini sanmıyorum," diyor. "Bence önce bir tedavi merkezine gitmelisin."

"Ama Del," diye itiraz ediyorum. "Onu görmem lazım. Gittiğim için, için ne kadar üzgün olduğumu bilmesi lazım..."

"Fox," Shane sözümü keser. "Del şu ana kadar sensiz iyi idare etti. Harika değil, ama iyi. Bu durumda gerçekten pişman olabilmenin tek yolu, şimdi kontrolü ele almak ve bunu yapmaktır. Ayık ve dinlenmiş bir şekilde ona geri dön. Yeniden başla."

"O haklı," dedi Mav. "Kulağa saçma sapan bir laf gibi geldiğini biliyorum ama kendini sevmeyi öğrenmeden başkalarını sevmeyi öğrenemeyeceğin söylenir, bu çok doğru. Kendin üzerinde çalışmalı ve sorunlarını çözmelisin, en azından bir başlangıç yapmalısın, ona karşı olması gereken her şey olabilmen için. Ciddi bir iç muhasebe yapmalısın kardeşim, acı veren türden."

Muhtemelen haklılar ama ben bundan hoşlanmıyorum. Tüm varlığım buna karşı çıkıyor. Del'i şimdi görmek istiyorum. "Onun hamileliğini daha fazla kaçıraramam," diyorum onlara, neredeyse yalvarır gibi olduğumu fark ederek. "Çok şey kaçırdım."

"En önemli kısmını kaçırmayacaksın," diyor Shane. "Del sadece senin hala Whistler'da çalıştığını bilecek. Zaten bir süre dönmeni beklemiyor, o yüzden rol yapmaya devam edelim."

"Del'e beni almaya geldiğini söylemediniz mi?" "Hayır," diyor Mav. "Onu ilgilendirmez. Bu sadece Nelson kardeşler arasında."

Rahat bir nefes alıyorum. En azından bu var. Hala çalıştığımı sanıyor, bu da kendi başına berbat bir durum ama en azından ne olduğunu bilmiyor. Beni ona ve bebeğe yaklaştırmayabilir.

"Onu ve bebeği kontrol etmek için ara sıra mesaj ve e-posta atıyorum," diyorum onlara.

"O zaman oradan e-posta gönder."

Whistler'da ne yaptığımı bile anlatmıyorum ve o da sormuyor. Ben ona sorular soruyorum, o cevaplıyor ve şu anda ilişkimiz bu kadar.

Kahretsin, çok acıyor. Bu hale gelmemiz, bu kadar küçülmemiz çok acıyor. Ve hepsi benim suçum.

Hayır, kendime çabucak söylüyorum. Suçlama artık sona erdi. Artık sona ermeli.

Derin bir nefes alıyorum. "Tamam," diyorum onlara. "Yapacağım."

Maverick yüzünü aydınlatan geniş bir gülümsemeye bana bakar. "İyi seçim, kardeşim. Yoksa seni biz yapardık ve bu hiç hoş olmazdı. Gerçi Shane'in birkaç yumruk yemeyi hak ettiğine eminim. Bunu çoktan hak etmiştin."

Gülümsüyorum. Aylardır ilk kez gülümsüyorum. Yıllardır. Sanki sonsuza kadar sürmüş gibi. "Deneyebilir ama Shane bir çocuk gibi yumruk atar."

"Siktir git," diyor Shane, ama gülüyor. "Bir dahaki sefere benzin almak için durduğumuzda, sen öldün."

"Kahretsin," diyor Maverick. "Şimdi hanginize bahis oynayacağımı karar vermem gerek. Bu, almaya gittiğim kazı kazan biletinden daha iyi bir şans."

"Tabii, ben kazanırım," diyorum ve omzuna hafifçe vuruyorum. "Hatırlıyor musun..."

Ve üçümüzün kardeşler gibi kavga ettiğimiz zamanları anlatırken, bu adamların benim takımımda olduğu için ne kadar şanslı olduğumu fark ediyorum. Her zaman arkamda oldular, her zaman harika kardeşler oldular.

Şimdi bu iyiliğin karşılığını verme zamanı. Bunu onlar için yapıyorum.
Bunu Del için yapıyorum.
Bunu kendim için yapıyorum.

BAHAR

BÖLÜM

DELILAH

"Önce benimkini aç!" Riley çılgık atarak, yığından hediyesini alıp elime tutuşturur.

"Tamam, Riley'e artık mimosa yok," diyor Rachel.

"Hayır," diye yalvarıyorum. "Lütfen daha fazla mimosa için. Sizin aracılığınızla yaşamak zorundayım. Ayrıca, bu benim bebek partim ve kurallar benim, hepinizin olabildiğince sarhoş olmanızı istiyorum."

"Tamam," diyor Vanessa, ayağa kalkıp barda kurduğumuz mimosa masasına doğru yürüyor. "İyi ki bu gece burası kapalı."

Riley, Rachel ve The Bear Trap'in yeni (geçici) müdürü Vanessa, burada benim için bir bebek partisi düzenlemeye karar verdiler. Burası da diğer yerler kadar iyi ve beyaz flamalar, balonlar ve Vernalee'nin pişirdiği, üzerinde bir leylek olan çok sevimli bir pasta ile süslenmiş.

Hamileliğim boyunca kek için deli gibi canım çekiyor ve dürüst olmak gerekirse, yüzümü kekin içine gömmek istiyorum. Tezgahın üzerinde durmuş, beni kışkırtıyor ve ben şimdiden üç dilim yedim.

Büyük bir parti değil, sadece Rachel, Riley, Vanessa, annem, Vernalee ve barda sık sık görüştüğüm birkaç bayan arkadaşım ve liseden tanıdığım birkaç kişi var. Küçük bir kasabada yaşamak ve bar işletmek böyle bir şey, çok yakın arkadaşınız olmayabilir ama çok sayıda tanıdığınız olur.

Ve aslında bu çok güzel. Hediyeler önemli değil, ancak bilardo masasının üzerinde duran devasa hediye yığını uzun süre hatırlanacak. Önemli olan

topluluk duygusu ile ilgili. Etrafında seni önemseyen, arkanda duran ve sana pasta veren insanlar olmasıyla ilgili.

Komik, büyürken hep kendimi bir yabancı gibi hissettim. Sanırım bu yüzden Fox'a bağlandım, çünkü o da kendini öyle hissediyordu. Utangaçtım ve atletizm ve yüzme gibi tek kişilik sporlara yönelirdim. Annem benim dayanağımdı, ama yine de babamın olmaması beni diğerlerinden ve gördüğüm tüm mutlu ailelerden farklı kılıyordu.

Yaşlandıkça bunun değişeceğini düşünmüştüm. Bu barı bu kadar uzun süre işletmiş olmanın beni bir şeyin parçası hissettireceğini düşünmüştüm ve çoğunlukla da öyleydi. Ama hamile kaldığımda, insanların benim için orada olduklarını gerçekten hissettim. Kalbim yalnız olsa da, yalnız olmadığımı hissettim. Daha önce hiç yapmadığım şekilde insanlara güvenmeyi öğrendim ve dürüst olmak gerekirse... bu çok iyi hissettiriyor.

"Aç şunu," diyor Riley, dizime vurarak.

"Hey, hamile kadına vurma," diye şaka yapıyorum. "Bu şeyin ne zaman patlayacağı belli olmaz." Karnımı minnetle okşuyorum.

"Doğum tarihiniz neydi?" eski arkadaşlarımdan biri, Susan, soruyor.

"19 Mayıs olması gerekiyordu," diyorum ona. "Ama bu ne kadar kesin ki?"

"Altı hafta sonra küçük kızın dünyaya gelecek," diyor Rachel yumuşak bir sesle. Gözlerinde biraz hüzün görüyorum. Benim için mutlu olduğunu biliyorum ama o ve Shane hala deniyorlar ve şansları pek yaver gitmiyor. Sanırım bu ona ekstra stres yaratıyor.

Keşke ona endişelenmemesini, hamile kaldığında işlerin çok daha stresli hale geleceğini söyleyebilseydim, ama bunun onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Bazen, o gerçekten denerken, hap kullanırken ve tamamen kazara hamile kalan kişinin ben olduğum için kendimi kötü hissediyorum. Bir kocası var, birbirlerini çok seviyorlar ve yine de bu benim başıma geliyor.

Kimse yok.

Fox hala Whistler'da çalışıyor ve aramızdaki e-posta yazışmaları da kesildi. Hala ara sıra mesaj atıp bebeğin ve benim nasıl olduğumuzu soruyor ama hepsi bu kadar. Nisan ayına girdik ve yakında döneceğini biliyorum ama ne zaman döneceğini söylemedi ve ben de sormaya cesaret edemedim.

Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım.

Bir bakıma daha kolay oluyor, çünkü etrafımda çok sevdiğim insanlar var ve endişelenecek, odaklanacak çok şeyim var.

Ama geceleri, geceleri gözyaşları akıyor. Uyuyamamanın sebebi o.

Herkes bunun hamilelikten kaynaklandığını söylüyor. Hormonlarım, rahatsızlık ve bebeğin doğacağı için endişelendiğim için olduğunu söylüyorlar. Bunların hepsinin bir etkisi olduğunu inkar etmiyorum ama içimden bir ses bunun Fox yüzünden olduğunu söylüyor.

Gittiğinde kalbimin büyük bir parçasını da yanında götürdü.

Ve geçen her gün, kalbimin o parçasını asla geri alamayacağımdan korkuyorum.

O parçası sonsuza kadar onun olacak.

O istemese bile.

Ne yapacağını bilemediğin bir hediye gibi. Atacak mısın, başkasına verecek misin, yoksa dolabın en arkasına gömecek misin, ara sıra belirsiz bir duygu ile fark edeceksin.

"Uykunu iyice al," der Vernalee, sanki düşüncelerimi duymuş gibi. "Bebek doğmadan önce son şansın."

"Hala iyi uyuyamıyorum," diyorum ona. "Ama evi düzenleme işini bitirdim. Hiçbir şey yapamayacak kadar yorgunum. Ama en azından artık nefes almam daha kolay. Bebek aşağıya inmiş gibi, bir süre göğsümdymiş gibi hissediyordum."

"Hediyemi aç."

Riley'nin sabırsızlığına gülümserken gözlerimi deviriyorum. Paketi açmak biraz zaman alıyor, çünkü çok iyi sarılmış, içinde yaptığı turnikelerden olmalı, ellerim de çok şişmiş, ama sonunda bebek için "Sarışın teyzem en seksi" yazan küçük siyah bir tulum çıkarıyorum.

Kahkahayı bastım. "Ciddi misin? Bunu nereden buldun?"

"İnternette her şeyi bulabilirsin," diyor. "Giyeceğine söz veriyor musun?"

"Tabii ki."

"Hey," Rachel onu azarladı. "Ya esmer teyzesi ne olacak?"

Riley omuz silker ve mimosa'sından bir yudum alır. "Senin aklıma gelmedi, benim suçum değil."

Bebek partisi bittiğinde, yorgunluktan bitkin düşmüşüm. Aslında, diğerleri barda içmeye ve benim yapamadığım gibi eğlenmeye devam edebilsinler diye partiden ilk ben ayrıldım. Tek istediğim hemen uyumak.

Annem beni eve bırakır, bana bir fincan çay yapar ve ben kanepeye uzanır uzanmaz, hediyeleri ve Vernalee'nin enchiladas'larını almak için geri döner. Artık mutfakta pek yardımcı olamıyorum, deniyorum ama annemin artriti nedeniyle bazı günler o da yapamıyor, bu yüzden Vernalee ve arkadaşları hafta içi çoğu akşam bize yemek yapıyorlar.

Uyku beni çabucak bulur ve kolayca uykuya dalarım, ta ki kapıda yüksek bir vuruş sesi, biri kapıyı çalana kadar.

Ugh. Kafamın içi yapış yapış, sanki beynim ıslak pamuk toplarıyla dolu gibi. Şükürler olsun ki unutkan hamile kadın dönemini (ya da Riley'nin deyimiyle "hamile aptallığı") atlattım, ama şimdi kafam tamamen bulanık.

Dışarısı da kararmaya başladı ve annemin nerede olduğunu merak ediyorum. Belki kendini dışarıda kilitlemiştir, ama burada kapıları nadiren kilitleriz. Yavaşça ayağa kalkıp ön kapıya doğru yürürüm.

Kapıyı açıyorum ve nefesim kesiliyor. Fox.

Fox karşımda duruyor, gerçek, tamamen gerçek, ama sanki bir rüya gibi.

Ve o...

İnanılmaz

görünüyor.

Sadece onu görmediğimde düşündüğüm gibi değil, onu uzun süre görmediğimde her zaman olduğu gibi değil. Sanki tamamen yeni biri gibi, inanılmaz görünüyor.

Gözlerinin altında her zaman belirgin olan koyu halkalar yok.

Cildi yumuşak ve canlı görünüyor.

Gözlerinde, onları daha da yeşil gösteren bir berraklık var, ruhumun derinliklerine bakıp, orada ne olduğunu, beni tüm benliğimle gören bir berraklık.

"Fox," diyorum, nefes nefese.

Bana göz kırpmıyor, sonra karnıma bakıyor. "Vay canına."

Beni bıraktığında neredeyse hiç belli olmuyordu, sadece şişmiş gibi görünüyordu. Ama şimdi, şimdi bir ev kadar büyüdüm, karnım kocaman ve her şeyi kontrol ediyor.

"Biliyorum," diyorum, dudaklarımdan gülümsemeyi engelleyemedim. Karnımı okşuyorum. "Sanki bebek bekliyormuşum gibi."

Hayretle başını sallar, elini çenesinin üzerinde gezdirir. "İnanamıyorum."

"Ben inanamıyorum," diyorum. Lanet olsun, birdenbire gergin oldum. "Burada olduğuna inanamıyorum."

"Sürpriz olsun istedim," diyor. "İşe yaradı."

Çok şaşırdım."

"Girebilir miyim?" Meğer o da gerginmiş. "Tabii ki." Kapıyı daha fazla açıyorum.

Yanımdan geçerek eve girer ve cildinde kalan çam ve sabun kokusunu alırım. Midem kelebekler uçuşur, bunun bebekle ilgisi yoktur, çok uzun zamandır hissetmediğim bir şeydir.

Hâlâ ruhumu ateşe verebilecek güce sahip.

"Del," diye tekrar inanamayan bir sesle söylüyor ve ben kapıyı kapatırken beni baştan aşağı süzüyor. "Sen... sen... çok güzel görünüyorsun." Bunu söylerken sesi titremeye başlıyor ve ben, doğru kelimeleri bulmaya çalışırken onu gözlerimi kocaman açarak izliyorum. "Sen... sen... gördüğüm en güzel manzarasın."

Bana doğru bir adım atar, ellerini barış teklifi gibi karnıma doğru uzatır. "Ona dokunabilir miyim?"

Yutkunuyorum, duygularım hızla yükseliyor. "Evet. Sen onun babasısın, Fox."

"Baba" kelimesi gözlerinde ekstra bir ağırlık kazanıyor, sanki bunun gerçekliğini ilk kez fark ediyormuş gibi.

Bu ne kadar *karmaşık* bir durum.

Ellerini karnıma koyuyor, çok yumuşak, çok nazik, sanki camdan yapılmış bir topu tutuyormuş gibi.

Tam o anda, kızım tekmeliyor.

Fox korku ve hayranlık karışımı bir duygu ile geri çekilirken ben kıkırdamaya başlıyorum. "Siktir. Hissettin mi?" diye bağılıyor, ağzı açık kalmış.

"Evet, hissettim," diyorum, sonra ellerini tutup karnıma koyuyorum. "Bunu çok yapıyor. Aslında tekmeleri saymam gerekiyor ama bunu hatırlamakta pek iyi değilim."

"Neden zamanlıyorsun?" diye soruyor, hala hayranlıkla aşağıya bakarak. Onu hiç bu kadar büyülenmiş görmemiştim. İçimi tuhaf bir güç hissi kaplıyor, şefkatle karışık. Onunla seks yaparken hissettiğim duygu bu, onun içindeki bu duyguları ve hisleri ortaya çıkarabiliyorum, hepsi benim sayemde.

Bu durumda, bu bebeği ben yarattım. Evet, onun da bunda büyük payı var, ama kadın için durum farklı. Onu ben taşıyorum, ben yaratıyorum. İçimde bir hayat var, onun bir parçası benim bir parçamla karışmış.

"Bebeğin doğru şekilde geliştiğinden emin olmak için yapılan bir şey ama şu ana kadar her açıdan sağlıklı." Bir an duruyorum. "Tansiyonum yüksek, bu iyi bir şey değil ve ellerim ve ayaklarım o kadar şişmiş ki iğrenç bir hal aldı. Yani bazı küçük sorunlar var. Ama onun dışında, yani, bebek iyi."

Fox kirpiklerinin arasından bana bakar ve gözlerindeki ihtiyaç, içimde derin bir acıya neden olan bu yumuşak özlem beni hazırlıksız yakalar.

Hızla eğilip beni öper. Tatlıca.

Nazikçe.

Sadece dudakları dudaklarıma değiyor.

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi. Vücudum alev alacak gibi.

Onun tadı, onun dokunuşu, bu samimiyet, hala hamile karnıma sarılmış olması...

Bu çok fazla.

Ayrılıyorum ve nefes nefese kalıyorum. "Ne yapıyorsun, Fox?"

Utanç, bakışlarında belirir. "Özür dilerim. Ben sadece... Seni çok özledim. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilemezsin."

Boğazımı temizledim. "Sanırım biliyorum," diye fısıldadım.

"Sadece..." diye başlar, sonra ellerini benden çeker ve geri adım atar. "Sadece birbirimizi yeniden bulmak istiyorum."

Tanrım, ben de istiyorum.

Ama ben bunca zaman hep buradaydım.

"Bana neredeyse hiç ulaşmadın, Fox," diye hatırlatıyorum, sesimden ve vücudumdan duygularımı saklamaya çalışarak. Bu bebek için iyi olamaz. "O kadar meşguldün ki, benim burada olduğumu, bizim burada olduğumuzu bile hatırlamadın. *Bizi terk ettin.*"

Gözlerini kapatır, burnunun köprüsünü sıkıştırır. "Aklımı kaçırmıştım."

"Bahanen ne olursa olsun umurumda değil. Buraya gelip her şeyin normale döneceğini bekleyemezsin. Lanet olsun, bizim için normal diye bir şey yok. Hiç olmadı. Arkadaşdık, bebek yoktu, sonra sadece seks arkadaşı olduk ve şimdi buradayız ve bunun ne olduğunu bilmiyorum."

"Bir aile olabilirdik," der sertçe.

"Hayır, senin istediğin şekilde değil," diyorum ona. "Bana evlenme teklif ederek doğru şeyi yaptığını düşündüğünü biliyorum, ama neden hayır demek zorunda kaldığımı anlamalısın. Kızımızın sevgisiz bir evlilikte büyümesi istemiyordum."

Bana keskin bir bakış attı. "Hayır. Sevgisiz olmazdı." "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Sen benim ne demek istediğimi bilmiyorsun. Del, uzaktaydım ve çok kötü hatalar yaptım. Seni ve bebeği terk ettiğim, sizi çok özlediğim için kendimi asla affetmeyeceğim. Ama bunu telafi etmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum."

Onu alaycı bir şekilde geçip mutfağa su almaya gidiyorum. Bütün bunlar beni susatıyor ve bebek yine tekmeliyor. Artık sesleri duyabildiğini biliyorum, dinlediğini biliyorum. Belki Fox'un sesini duyuyordur. Belki de duymak istediği son şey benim bir yabancıyla tartışmamdır.

"Her şeyi yaptın derken, nisan ayına kadar eve dönüp bizi görmeyi beklemek mi demek istiyorsun?" diyorum ona, bardaklığı çekerek.

. "Tanrım, Fox. Gerçekten bu kadar önemsiyorsan, ziyaret edebilirdin."

"Biliyorum," diyor, hemen arkamda. "Biliyorum. Her şeyi mahvettim. Sen bilemezsin. Ya da belki bilirsin, çünkü hayatım boyunca her şeyi mahvetmemi izledin."

"Başlama..."

"Del, orada dibe vurdum. Hapse girdim."

Lanet olsun. "Neden bahsediyorsun? Hapishane mi? Ne oldu?"

"Sarhoş oldum. İçki içtim, çok fazla hap aldım, kendimi kar yığnında ölüme terk ettim."

Aman Tanrım. Su bardağını düşürüyordum, titrek ellerimle yere koymak zorunda kaldım. Fox'un kötüye gittiğini biliyordum, bunun işaretlerini görmüştüm ama o kadar çok şey oluyordu ki, görmezden geldim. Her zaman çok çabuk insanları sustururdu ve aynı zamanda yaptığı her şeyde çok cesurdu. Onun iyi olmasını, kendini kontrol etmesini istiyordum.

Sanırım yanılmışım.

"Fox," diye fısıldadım. "Bu çok korkunç."

Omuzlarını silkiyor. "Bunu kendime ben yaptım. Bu yatağı ben seçtim. Kim bilir daha ne kadar süre bu yatakta yatıp, bunu hayatım, cezam olarak kabul ederdim. Sonra Shane ve Maverick beni kurtarmaya geldi."

"Ne? Onlar mı? Orası on saatlik yol mesafesi!"

"Evet, yaptılar. Beni kendimden kurtardılar Del. Ama sadece bir an için, gerisini kendim yapmak zorundaydım. Rehabilitasyona girdim, sonra bir tedavi merkezine. Bir hafta önce çıktım."

"Aman Tanrım," diyorum. İnanamıyorum. "Bana hiçbir şey söylemediler."

"Kardeşlerim sır tutabilir. Bazen," diyor. "Bu da onların fikriydi. İşe yaramazsa, kalmazsam sana söylemek istemediler. Ama kaldım. Ve kalacağım. Danışmanlık almaya başladım, kendimle, geçmişimle, annemle, seninle, bebekle ilgileniyorum. Castlegar'da haftada bir gideceğim iyi bir doktor buldum."

Bu inanılmaz bir haber. Kabullenemiyorum. Fox hayatında hiç yardım istememişti, ya ihtiyacı olmadığını düşündüğü için ya da ihtiyacı olduğunu düşündüğü halde gururu engellediği için. Bu her şeyi değiştiriyor. Hem de çok.

Yine de, aramızda, kalbim ve onun kalbi arasında, hiçbir şey değişmiyor.

"Bak," diyor, elimi tutup sıkıca tutuyor. Avucunun sıcaklığı bana geçici bir rahatlık veriyor. "Beni kollarını açarak karşılamayı beklemiyorum. Ama ben hala tanıdığın çocuk Del, var olduğuna inanmasam da senin güvendiğin çocuk. Ve bu, daha iyi bir adam olmak için attığım ilk adım. Daha iyi bir hayat için attığım ilk adım. Delilah, seni durmadan düşündüm, birçok şeyi fark ettim... gerçek hislerimi."

"Lütfen, yapma," diyorum ona, gözlerimi kapatarak. "Yapamam..."

"Neyi yapamıyorsun?" diye soruyor. "Söyleyeceğim şeye inanamıyor musun? Sen hayatım boyunca aradığım her şeysin ve bunca zaman boyunca hep önümdeydin. Kalbim, her şeyim, sadece sana ait."

Göğsüm sıkışarak hafifçe başımı sallıyorum. "Ama beni seviyor musun?"

Elini uzatıp yüzümden bir tutam saçımı düzeltir, parmakları elmacık kemiklerimden dudaklarıma doğru kayar, tenim onun dokunuşuyla dans eder. Gözlerimi açıp onun gözlerine bakarım ve içinde dürüstlüğü, arzuyu, ihtiyacı görürüm. Beni sevmeye ihtiyacını.

"Seveceğim. Sana söz veriyorum." Boğazını temizledi ve konuştuğunda sesi duygudan boğulmuştu. "Sana aşık oluyorum," diye fısıldadı. "Her gün biraz daha. Yayılıyor, ateş gibi. Orman yangını gibi. Kalbimin en derin köşelerinden ruhumun kayıp yerlerine kadar her yerimi yakıyor. Sonunda beni tüketecek ve ben de tüketilmek istiyorum, Del. Seni sevmek, senin için yanmak istiyorum, geriye başka hiçbir şey kalmayana kadar. Sadece senin kalbin ve benim kalbim."

Gözlerimden yaşlar süzülüyor. Ondan gelen yoğunluğu ısı gibi hissediyorum. O benim için yanıyor, ben de onun için yanıyorum. Benim ateşim şiddetle yanıyor ve kükrüyor, onunki ise sadece kıvılcımlar, ama yine de aynı şey oluyor.

Ama işler bir gecede olmaz.

Fox'un beni sevip sevmediğini anlaması zaman alacak. Fox'un kendini sevmesi zaman alacak.

Benim ona inanmam zaman alacak.

Bence en büyük engel bu.

Beni tekrar öptü, bu sefer alınımdan. "Ben gidiyorum."

"Nereye?" diye soruyorum.

Elini karnıma koyuyor ve eğilip karnımı öpüyor ve, tanrım, yine ağlamaya başlayabilirim. Aşkla eriyorum.

"Çiftliğe. Selam söyle. Babama ve dedeme döndüğümü söyle, olanları anlat. Onlardan destek iste."

"Tamam," diyorum, boğazım düğümleniyor. "Ne zaman istersen gel..."

"Bana mesaj at," diyor. "Ya da ben sana mesaj atarım. Yapacak çok işimiz var."

Sonra dönüp koridora doğru yürüdü. Gerçekten konuşacak çok şeyimiz var.

Sadece durumumuzun ne olduğunu bilmiyorum. Ve nereye gittiğimizi.

FOX uzun süre kalmaz.

Bir hafta sonra beni arayarak bir yangına çağrıldığını söyledi. Yangın çok şiddetliymiş ve tüm itfaiye ekiplerinin yardımı gerekiyormuş. Yangın Penticton şehrinin hemen dışında çıkmış. Bu mevsimde yangın çıkması normal değil ama erken gelen bahar ve çok az yağmur nedeniyle Britanya Kolombiyası'nın iç kesimleri çok kuruymuş.

Yangın, şehrin dışındaki bir ahırda çıkmış, muhtemelen bir ineğin lambayı saman yığınınna devirmesi gibi bir şeyden kaynaklanmış, ama şimdi kontrolden çıkmış ve bir dizi mahalleye tehdit oluşturuyor, bu yüzden elbette Fox ve North Ridge Hot Shots ilk gönderilen ekip.

Tabii ki onun gitmesini istemiyorum.

Hiç istemiyorum.

O yangınla mücadeleye için evden uzaktayken hissettiğim stres, doğum tarihine bu kadar yaklaşıp daha da kötüleşti. Bir bakıma, onun Whistler'da olduğunu, umursamadığını düşündüğüm zamanlar daha iyiydi. Şimdi burada ve umursadığını biliyorum.

Çok önemsiyor.

Geçen hafta onu birkaç kez gördüm ve geçen gün doğum öncesi muayeneme bile benimle geldi. Doktorum onu görmeyi beklemiyordu ama şanslıyız ki, bazen biraz küçümseyici olsa da, onu sıcak karşıladı. Fox her şeyi sakinlikle karşıladı, her şeyi öğrenmeye hevesliydi.

Hala bu belirsizlik içindeyiz. Birbirimize fiziksel olarak yakın değiliz. Arada nasıl kapatacağımı bilmediğim bir mesafe var. Ondan ne istediğimi ve neye ihtiyacım olduğunu biliyorum ve bekliyorum, onun aşık olup olmadığını ya da sadece denediğini görmek için. Birini sevmek çaba gerektiren bir şey olmamalı. Bilinmeyene atılmak değil, teslim olmak.

Ben Fox'a çok uzun zaman önce teslim oldum.

Zaman, onun bana teslim olup olmayacağını gösterecek. Bunun hakkında düşünmemeye çalışıyorum.

Bebeğinin babası olduğunda bu çok zor. Yine de Fox'a gitmemesini söylüyorum.

Ona ihtiyacı olduğunu söylüyorum. Artık geri döndüğüne göre, onu burada tutmak istiyorum. Son tarih çok yaklaştı, şimdi dışarı çıkarsa onu sonsuza kadar kaybedeceğimden korkuyorum. O kadar uzun süre buz ve karla kaplı yerde kaldıktan sonra, o alevlerin onu geri almaya çalışacağından korkuyorum.

Korkarım ki, bu bir aydınlanmanın ardından olan şeydir. Hayat o kadar sinsi bir kaltaktır ki, yeniden başlaman gerektiğini anladığın anda, o senden alınacaktır.

Paranoyak olduğumu biliyorum. Bunun için hamileliği suçlayabilirim. Ama Fox kalamaz, kalmayacak.

Ona, sürekli yokken, sürekli endişelenmek zorunda kalacağım için gelecekte zor olacağını söylüyorum.

Ve bana bildiğini söylüyor.

Ama yine de bu onun işi, rolü, kimliği.

Kırık ruhlu kahraman. Ve o gider.

Ve ben geride kalıp bekliyorum.

Bu günlerde çok yorgunum, sanki daha da yorgun olabilirsem. Sadece vücudum bu bebeğin doğumu için hazırlanmıyor, üstüne üstlük Şimdi Fox için de endişeleniyorum. Kaygı beni altüst ediyor.

"Biraz solgun görünüyorsun," diyor Shane, Vernalee'nin pişirdiği yemeğe bakmak için folyo kağıdı çekerek. "Bu da yle." Akşam yemeği için verde soslu enchiladas. Yine. Ben sevmiyorum bile, ama bebek bayılıyor. Doyamıyor. Ya da kek. Bazen ikisini karıştırarak.

"Dürüst olmak gerekirse, kendimi biraz kötü hissediyorum," diyorum ona. "Bu arada, getirdiğin için teşekkürler."

Annem de bugün izinli, bu yüzden ikimiz evde mahsur kaldık sayılır. Neyse ki Shane ve Rachel yemeği bırakabildiler, ayrıca Rachel benim bağımlısı olduğum ayı da getirdi. Ne kadar sıvı isem de vücudum su tutuyor.

"ok streslisin," diyor Rachel, kolumdan tutup beni kanepeye götürüyor. "Dinlenmen lazım. Sana ay yapayım."

"Nasıl stres yapmayayım?" diyorum onlara. "Ya Fox geri gelmezse?"

"Her zaman gelir," diyor Shane. "O iÇinde en iyisi ve Şimdi her zamankinden daha zeki."

"Ya... ya geri gelirse ama işin stresi yine onu yakalarsa ve tekrar nüksetmesine neden olursa?"

Shane endişeyle dudaklarını ovuşturarak başını sallar. "Bunu düŐünmedięimi söylersem yalan söylemiş olurum. Ama onun yapacağı Şeyi yapmasına izin vermeliyiz. Bu onun hayatının bir parçası."

"Ama dürüst olmak gerekirse, bence bırakmalı," der Rachel basitçe. Shane ve ben ona Şaşkınlıkla bakarız. "Sadece dürüst oluyorum. Bu, yeni baba olmuş birinin yapması gereken bir iş değil."

"Ama bu onun geçim kaynağı," diyor Shane. "Benim iftliği bırakmam gibi bir Şey."

"Biliyorum. Kolay olacağını söylemiyorum. Sadece bence bırakmalı. Del ve bebeğin ona ihtiyacı var."

"Şey," diyorum yavaşça. "Onsuz da gayet iyi idare ettim."

Shane bana keskin bir bakış attı. "Onunla daha iyi olursun."

İkisi barıştığından beri, Shane'in Fox'a karşı daha koruyucu davrandığını ve bunun tersinin de geçerli olduğunu fark ettim.

"O beni terk etti, Shane. Bizi terk etti. Çünkü onunla evlenmedim ve o beni sevmiyordu. Çabaladığını ve her şeyi yaptığını biliyorum ve işe yarıyor ama bu tür izler bir gecede silinmez. Zaman alacak. Birbirimizi anlamak, ona güvenmek için."

"Neden ona güvenmiyorsun?" Rachel sessizce sorar.

"Çünkü onun kendine güvenip güvenemeyeceğini henüz bilmiyorum," diyorum onlara. İç çekiyorum ve nefes almakta zorlanıyorum, ciğerlerim sıkışmış gibi. Kendimi toparlıyorum. "Aptalca davrandığımı biliyorum..."

"Aptal değilsin. Sadece kendini ve bebeği korumaya çalışıyorsun," diyor Rachel, bacağıma hafifçe vurarak. "Çayın soğuyor, gidip sana yenisini yapayım."

"Hayır, ben..." Sözümü bitiremiyorum. Şimdi nefes almak bir saniye öncesinden daha da zor.

"Ne oldu?" diyor, ona bakıyorum ama odaklanamıyorum. Shane'e bakıyorum, o da aynı durumda. Görüşüm bulanıklaşmaya başlıyor.

"Ne oldu?" diye soruyor Shane, yaklaşıp elini omzuma koyarak. "Del, iyi misin?"

"Gözlerim," diyorum onlara. "Göremiyorum... Odaklanamıyorum. Her şey bulanık."

"Sadece nefes al, sakın ol," diyor Rachel sakın bir sesle. "Çok stres altındasın ve kan basıncının..."

"Kahretsin," diye bağıriyorum, karnıma keskin bir acı saplanıyor. Sanki karnım kesiliyor gibi. "Karnım."

"Tamam, tamam," diyor Rachel yatıştırıcı bir sesle, ama sesi titriyor. "Bu Braxton Hicks mi? Daha önce de böyle olmuştu, değil mi?"

Kafamı sallıyorum. Konuşamıyorum bile. Nefes alamıyorum. Göremiyorum.

"Git... annemi çağır," diyorum, sonra ikiye katlanıp kanepenin kenarına yuvarlanıyorum.

Rachel koşmak için ayağa kalkarken Shane'in "Oh, lanet olsun" dediğini duyarım. "Ne?" diye sorarım, ne dediğini anlamaya çalışarak.

"Del, kanaman var."

"Aman Tanrım," diye bağırdı Rachel. "Kahretsin. Bu iyi değil, değil mi? Bu normal değil mi?"

"Bayan Gordon!" Shane bağırır. "Jeanine. Uyan! Del hasta!" "Ben onu getireyim," der Rachel.

Hiçbirine cevap veremiyorum, sadece gözlerimi kapatabiliyorum, çünkü şimdiye kadar yaşadığım en şiddetli kramplar gibi bir mide bulantısı ve ağrı dalgası geliyor. Yüksek sesle bağırıyorum, parmaklarım kanepenin minderlerine kıvrılmış, tutunabilmek için tüm gücümle sıkıyorum.

"Doğum mu yapıyorsun?" Shane sorar ama nefes bile alamıyorum. Ciğerlerim gittikçe daralıyor. "Del, bana bak."

Gözlerimi açıp ona bakıyorum, ama yüzü bulanık. Sonra Rachel'ın yüzünün siluetini görüyorum, ardından annem de onların hemen arkasında.

"Delilah," diyor annem. "Beni duyuyor musun? Neren ağrıyor?"

Onların silüetleri gittikçe uzaklaşırken sadece nefes alıp veriyorum. Belimden yle bir acı geliyor ki, muhtemelen çığlık atıyorumdur, sonra siyah bir baskı görüşümü kaplıyor.

"911'i ara," diye bağırıyor annem Shane'e. "Hemen!"

Elini elimde hissediyorum. "İyi olacaksın Del, benimle kal, tamam mı? Doğum başlıyor ama iyi olacaksın. Nefes al."

Ama nefes

alamıyorum. Nefes

alamıyorum.

Ve bu doğum olamaz. Bu

Ölüm gibi.

Benim için ölüm gibi.

Bebek için lm.

Son hissettiğim şey, bacaklarımın arasında yapışkan bir sıcaklığın fışkırması, sanki hayatım içimden akıp gidiyormuş gibi.

Rachel ığlık atıyor.

Sonra karanlık beni içine çekiyor. Artık acı yok.

Hiçbir şey yok.

FOX

"Eşin nasıl?" Davis, kamyon eski orman yolunda sarsılarak istasyona doğru ilerlerken bana sorar. Havada keskin bir duman kokusu vardır, bu da yangının şiddetli ve hızlı bir şekilde yandığının işaretidir. Diğerleri için ise bu sıradan bir iş günüdür, bu yüzden kış boyunca kaçırdıkları dedikoduları telafi etmeye çalışıyorlar.

Ancak bu sıradan bir iş günü değil. Hiçbirimiz nisan ortasında bir yangın ihbarına çağrılacağımızı beklemiyorduk. Özellikle benim için, evde doğmak üzere bir bebeğim olduğunu bilerek ilk kez işe çıkıyorum.

Bundan hoşlandığımı sanmıyorum. Artık kaybedecek çok şey var. Önceden sadece kendi hayatımı düşünmem gerekiyordu ve bunu fazla önemsemiyordum. Artık Del ve bebeği de düşünmem gerekiyor. Artık bunu istiyorum. Onları bir kez terk ettim, bunu bir daha yapmak istemiyorum.

Ama görev çağırıyor.

"İyi misin, Foxy?" Davis, dirseğiyle bana dokunarak sordu.

Normalde bu takma isme ters ters bakarım ama bugün canım sıkılmıyor. "Ben iyiyim," diyorum ona. "Ve o benim karım değil."

"Oh. Lanet olsun dostum. Nişanlı olduğunu sanmıştım."

"Hayır," diyorum, ellerime bakarak. "Nişanlanmadık. Evlenme teklif ettim ama o hayır dedi."

"Siktir," diyor kamyonetteki diğer adam Simon. "Zor olmuş." Başımı sallıyorum. "Onun nedenleri vardı."

"Ne gibi? Senin çocuğuna hamile değil mi?" diye sorar Simon. Şimdi ben de ona ters ters bakıyorum. Bu duygusuz ses tonunu hiç hoş bulmuyorum. "Hamile." "O zaman ne oldu?" diye sorar Davis.

Omuz silkiyorum ve iç çekiyorum, pencereden ağaçlardaki taze yeşil yapraklara bakıyorum. Şu anda bir şeylerin yandığını inanmak zor. "Ona evlenme teklif ettim. Hayır dedi. Bana aşık olduğunu söyledi. Bana aşık olup olmadığını sordu. Ve ben ona gerçeği söyledim. Hayır dedim."

"O da çağa ayak uydurmalı," diyor Simon. "Dışarıdaki evliliklerin yarısı sevgisiz. Annemle babam bunun en iyi örneği."

"Evet, sana ne hale geldiğine bak," diyor Davis alaycı bir şekilde.

"Delilah hiç yerleşik bir kız olmadı," diyorum onlara. "Bir kez denedi, ama olmadı. Benimle bile denedi. Şimdi dünyayı istiyor ve ben ona o dünyayı vermek için elimden geleni yapacağım."

"Ama onu sevmiyorsun," diyor Simon.

Ona çarpık bir gülümseme atıyorum. "Komik olan şu ki, dostum, sanırım onu hep sevdim. Sadece ne olduğunu bilmiyordum. Sanırım artık biliyorum."

"Peki aşk sana ne hissettiriyor?" Davis, itfaiyeci kıyafetleri içinde, elinde kaskıyla, tüm samimiyetiyle soruyor.

Böyle bir takımın parçası olarak uzun süre birlikte çalışınca, birbirinize yakınlaşırsınız. Ben diğerlerine göre daha kapalı biriyim, duygularımı pek dışa vurmam, ama burada başka hiçbir yerde bulamayacağınız bir dürüstlük ve dostluk var. Shane ve Maverick kadar onlar da benim kardeşlerim, onlar bunu bilmeseler bile. Bu yüzden Roy'u kaybetmek çok zor oldu.

Ve bu yüzden, aşk gibi duygusal ve hassas bir konuda bile onlara gerçeği söylemekten çekinmiyorum.

"Aşk, kaybettiğim her şeyin bana geri dönmesi gibi," diyorum onlara.

İkisi de bir an bana bakıp başlarını sallarlar. Anlıyorlar. İkisi de evli. Onların da çocukları var. Onlar da aynı şeyleri yaşamışlar.

Benim için bu ilk kez oluyor.

Ama yüzde yüz gerçek. Artık nasıl bir his olduğunu biliyorum. Eve dönmek gibi bir his.

Bir yuva kurmak gibi.

Delilah'ın ölçülemez kalbinin derinliklerinde, orada yaşamaya devam edeceğim.

THE FIRE TURNS lanet olası bir canavara dönüştü.

Ekibimiz hemen müdahale etti ve Penticton ve Kelowna'daki yerel istasyonlar da yangını söndürmek için çalışıyordu, ama yine de yangın büyümeye devam etti ve onu durdurmak için yapabileceğimiz pek bir şey yoktu.

Bahar olmasına, bazı ağaçların ve bitkilerin hala tomurcuklanmasına rağmen, yangın cehennem gibi sıcak, bu haftaki sıcak hava dalgası, çok az kar yağışlı kuru bir kış ve bir aydır yağmur yağmaması da yangını körüklüyor.

Yangının kasabanın yakınında başlaması da durumu daha da kötüleştiriyor, alevler yerden yayılmak yerine ponderosa çamlarından ponderosa çamlarına atlıyor. Normalde, en azından geçmişte, en azından yirmi yıl önce, bu mahalle ormanların ve tarlaların yanında yokken, yangının kendi seyrini izlerdik. Evler söz konusu olduğunda işler karmaşıklaşıyor. Yangın, toprağın yenilenmesinin doğal bir süreci olmak yerine, ne pahasına olursa olsun söndürülmesi gereken bir şey haline geliyor ve bu bedellerin bazıları Roy gibi itfaiyecilerin hayatları oluyor.

Bu yüzden, kurtarabileceğimiz evlere göre karar vermeye çalışıyoruz. Söz konusu bölgedeki ve çevresindeki herkes tahliye edildi, bu yüzden hayatları tehlikede değil, ancak mülkleri ve eşyaları tehlikede.

Ve bunu anlıyorum. Evini kaybetmek korkunç bir şey. Geçen yıl yıldırım düşmesi sonucu çiftliğimizde yangın çıktı ve Vernalee ile Shane neredeyse yanarak ölecekti. Ama önemli olan onların hayatlarıydı. Ev sadece bir eşyaydı. İşçilerin kulübesi olarak kullanıldığı için özlediğimiz bir eşya, ama yine de sadece bir eşya.

Belki de Delilah'da bir yuva bulduğum için, bir yuvanın bir binada bulunmadığını ve bu yüzden o binalar için hayatınızı riske atmaya değmeyeceğini anladım.

Belki de bu kış, danışmanlık ve rehabilitasyondan sonra, Roy'u kaybettikten sonra işimden hayal kırıklığına uğradım.

Belki de North Ridge'de beni bekleyen Del ve bebeğim olduğu için, zengin bir adamın evini kurtarmaktan çok, onların nasıl olduklarını düşünerek her dakikamı endişeyle geçiriyordum.

Nasıl bakarsanız bakın, ben bir canavarla savaşıyorum ve bu canavarı evcilleştirmek için elimden geleni yapacağım, ancak bunun benim için bir dönüm noktası olup olmadığını merak etmeye başlıyorum.

Tabii ki, bu düşünce bile her şeyden daha korkutucu. Eğer ben bir kahraman, bir itfaiyeci değilsem, o zaman neyim?

Bir baba, bu kelime beynimde bir ok gibi saplanıyor. *Bir baba, bir sevgili. Belki bir gün bir koca. Sen Fox Nelson'sın, sen sensin. Yüzde yüz.*

"Fox, arka tarafta yardıma ihtiyacımız var," Mad Dog nefes nefese, yüzü isle kaplı bir şekilde bana koşar. Gece çökmeye başlamıştır ama duman o kadar yoğundur ki bunu fark edemezsiniz. "Yangın hattı tutmuyor, alevler merdiven gibi ağaçlardan ağaca atlıyor ve çıkmazın sonundaki ilk evin arka tarafında bir sıra köknar ağacı var."

Başımı sallayıp Pulaski baltamı ve damla meşaleyi alıp Mad Dog'u takip ederek, hepimizin çılgınca kazdığı yangın hattından uzaklaşıp tepeyi aşağıya, evlere doğru koşmaya başladım.

Ekibimden birkaç kişi ve yerel itfaiye ekibinden bazı üyeleriyle birlikte, evin etrafında yeni bir hat kazmaya başlıyoruz. Bu hat kalın ve geniş olacak ve arazilerindeki köknar ağaçlarını yakarak yangını durdurmayı planlıyoruz. Ağaçlar önce kontrollü bir şekilde yanarsa, yangının eve ulaşmasını engelleyebiliriz.

Tek sorun, bu yangının çok sıcak olması, giderek daha da ısınması ve tamamen öngörülemez olmasıydı. Rüzgarın şiddeti artarken, közler her yöne savrulabilirdi. Roy'a olanlar hâlâ aklımdaydı.

"Yeterli adamımız yok galiba," diyorum nefes nefese, yanımda damla meşalesini hazırlayan Mad Dog ile konuşmak için maskemden çıkarken. "Yardım lazım."

O da sertçe başını salladı. "Garajın yanındaki şefe söyle."

Evin etrafında koşarak küçük bir karakolun kurulduğu garaja giderim. İtfaiye şefi ve ekibinden bazıları ile birkaç sağlık görevlisi görürüm. Onların arkasında polis şeridi ve olayları filme alan haber ekipleri vardır.

Şef konuşmasını bitirene kadar bekledikten sonra konuşmaya başladım. "NRHS'den Mad Dog daha fazla adam gerektiğini söylüyor."

"Tamam," diyor ve yanında duran ekibe kısa bir baş selamı vererek onları gönderir. "Adın ne?"

"Nelson. Fox Nelson," diyorum.

"İçki içmen lazım gibi görünüyor," diyor ve yanındaki soğutucudan buzun içinden bir şişe su çıkarıyor. "Su iç, yoksa dışarıda kimseye faydan dokunmaz."

Başımı sallayıp suyu alıyorum, kalbim deli gibi atıyor, adrenalin hücrelerimi dolduruyor.

"Biraz dinlen," diye devam etti, ben suyu içerken. "Dinlen. Kafanı boşalt. Sonra geri dön."

Bunun üzerine, bir balta kapar, maskesini takar ve köşeyi dönerek diğerlerinin yanına gider.

Cebimden telefonumu çıkarıp saate bakmak için açtım, bir milyon cevapsız arama ve mesaj görmeyi beklemiyordum. Sinyal almayan yerlerde yangınla mücadele etmeye o kadar alışmışım ki, bu manzara beni sarsmıştı. Ve korkutmuştu.

Telefonu gözlerime yaklaştırıp gözlerimi kısarak bakıyorum. Eldivenli büyük elimle ekranı kaydıramıyorum ama kilit ekranında gördüğüm şey ruhumu dehşete düşürüyor.

Shane'den mesaj:

Geri gelmelisin, Del hastanede, durumu ciddi.

Maverick'ten mesaj:

Yangının ortasında olduğunu biliyorum ama lütfen en kısa sürede geri dön.

Rachel'dan gelen mesaj:

Del erken doğum yaptı, bebekte bir sorun var, sana ihtiyacı var,
gelmek için elinden geleni yap.

Şu anda nefes alamıyorum ve bunun dumanla hiçbir ilgisi yok.

Panik içinde eldivenlerimi çıkarıp mesajları kaydırmaya başladım, arkamda yangın çıktığının farkındaydım ama umursamıyordum.

Mesajları zar zor okuyabiliyorum ama
anlamıyorum. Durumun iyi olmadığını anlıyorum.

Maverick'i arıyorum ama telefon sesli mesaja düşüyor.

Shane'i arıyorum ama sadece çalıyor. Sesli mesajı bile yok. Rachel'ı
arıyorum ve dördüncü çalınıştta açıyor.

"Fox!" diye bağılıyor. "Tanrıya şükür cevap verdin." "Ne
oluyor? O iyi mi?"

"Hayır, iyi değil," diyor gözyaşları içinde. "Doğum sancıları başladı,
ellerinden geleni yapıyorlar. Preeklampsi deniyor, kan basıncıyla ilgili bir
şey."

"Bebek? Bebek nasıl?"

Bu soruyu sorduğum andan Rachel'ın cevap verdiği ana kadar geçen
saniyeler, arkamda beni yakıp kül eden ateşten daha korkunçtu.

Rachel hıçkırarak ağlıyor. "Bilmiyorum, bilmiyorum. Del çok kan
kaybetti, bebek prematüre olacak ve normalde bu çok tehlikeli değildir ama
bu durumda, bilmiyorum. Bilmiyorum, hepimiz panik içindeyiz ve doktorlar
onunla uğraşüyor."

"Tamam, hemen geliyorum, tamam mı? Hemen çıkıyorum."

"Tamam. Lütfen acele et Fox. Ne olduğunu bilmiyorum.

Onların yanında olmalısın. Mümkün olduğunca çabuk gel."

Telefonu kapattım.

Ve şimdi hayatımın en büyük kararını vermem gerekiyor. Bir aşkı
diğerine tercih etmek.

Bu yangın, bu iş, benim yıldızlarım.

Del ve bebek yerine.

Belki bir zamanlar bu zor bir seçim olurdu. Ama artık zor bir
seçim değil.

Mad Dog'a haber vermek için yangın hattına gitmek üzereyim ama bu kadar önemli bir anda onun dikkatini dağıtmak istemiyorum, bu yüzden Davis'i görüp kenara çekiyorum.

"Hey dostum," alevlerin gürültüsünün üstüne bağırarak söylüyorum. "Gitmem gerek."

"Gitmek mi?" diyor. "Nereye?"

"North Ridge. Del hastanede. Bir şey oldu." "Kahretsin. Üzgünüm dostum. Git, ben hallederim."

Ateşe bakıyorum ve alevlerin bana veda edercesine sallandığını yemin edebilirim. "Daha fazla ekibe ihtiyacımız var. Bana burada ihtiyaçları var."

"Biliyorum," dedi. "Ama orada sana daha çok ihtiyaç var. Biz hallederiz."

"İşten kovulabilirim."

"Olabilir. Ama ne yaptığını biliyorsun, değil mi Foxy?"

Ona titrek bir gülümseme attım. "Sen iyi bir adamsın Davis. Umarım bunu, kamyoneti çaldığımda ve bu işten sonra eve gidecek aracın olmadığına söylediğimi hatırlarsın."

Onun tepkisini beklemeden, dönüp kamyonete doğru koşmaya başladım, alevlerden uzaklaşarak.

DELILAH

Acı.

Acıdan başka bir şey bilmiyorum.

Acı benim metresim, efendim ve dünyam, zincirlenmiş olduğum bir sandalyenin bulunduğu siyah bir boşluğa sıkışmış gibi. Kaçış yok. Sadece acı var.

Acı ve ağlama.

Siyah boşluğun ötesinde bir yerlerde ağlama sesi var. Bir bebeğin ağlaması.

Benim bebeğim.

Nefes nefese, çığlık atmaya çalışıyorum. "Bebeğim, lütfen bebeğime zarar verme!" Sonra sessizlik.

Ellerim üzerimde.

"Tepki vermiyor," diyor biri.

"Delilah? Delilah, beni dinle. İtmelisin."

Ağzımda kelimeler buluyorum ve karanlığa dökülüyorlar. "Hayır. Henüz çok erken."

"Delilah, sen yap it doğur bebeğin şimdi
anladın Anladın mı? İtmen gerekiyor, tamam mı?"

"Daha fazla zamana ihtiyacı var."

"Burada senin rahminde olduğundan daha fazla şansı var. İt şimdi, it."

Denedim.

Bağırıyorum.

Acı beni ele geçiriyor.

Anl a m s ız s özler haykırıyorum. Acının kırmızı nehirleri içinde içimden dışarı fırlıyorlar.

Biri bağılıyor, "Kanaması var! Kan nakli lazım!" Kimden bahsettiklerini merak ediyorum.

Umarım o kız iyidir, kim olursa olsun.

Sonra her şey tekrar karanlığa gömülür.

BEYAZ DUVARLAR.

Siyah, karanlık, soğuk, ıslak ve dipsiz bir dünyadaydım. Her şeyin öldüğü, karanlık tarafından yutulduğu bir yer.

O dünyada yaşıyordum. O dünya oldum. Ve şimdi buradayım.

Nerede olduğumu bilmiyorum.

Beyaz duvarlar.

Yavaşça gözlerimi kırpiyorum, odaklanmaya çalışıyorum.

Etrafımda makineler var, onlar da beyaz, belki krem rengi.

Işıklar. Bip sesleri. Ses rahatlatıcı.

Gözlerimi kapatıyorum.

"Az önce uyanmıştı," diyor tanıdık bir ses. Heyecanlı. Endişeli.

Annem.

Annemin sesi.

Neden beyaz duvarlı bu yerde?

"Delilah," diyor. Tanıdık bir tenin benimkine değdiğini hissediyorum.

Sıcak. Yumuşak. "Del, annen burada. Beni duyuyor musun?"

Onu duyabiliyorum.

Ona bunu söylemeye çalışıyorum.

Ama beni geri çeken çok büyük bir huzur var. Kendimi ona teslim ediyorum.

Bir küçük kız hakkında bir rüya görüyorum.

Güzel yeşil gözleri var.

Güneş gibi parlayan sarı saçları var. Bu kız benim kızım.

Nehir kıyısı boyunca yürüyoruz, o elimi tutuyor ve sıkıca sıkıyor ve bana şöyle diyor: "Seni özledim anne. Seni ve babamı özledim. Keşke birlikte vakit geçirebilseydik."

Ben ona, "Dünyada tüm zaman bizim, küçüğüm. Sadece sen ve ben." diyorum.

"Ama babam nerede?"

Kalbim hüznle doluyor. "Bilmiyorum, küçüğüm. Ama seni çok, çok sevdiğini biliyorum."

"Keşke birlikte daha fazla zaman geçirebilseydik," diyor yine.

"Ama ben buradayım, tatlım." Onun seviyesine çömelip yüzündeki saçları düzeltiyorum. "Hiçbir yere gitmedim."

"Ama sen burada değilsin," diyor ve nehri işaret ediyor. Nehir altın rengi parıltıyan bir iplik haline geliyor. "Ve ben şurada."

Kaşlarımı çatıyorum. "Nereye?"

"Her zaman olduğum yerde," diyor.

Aniden elimi bırakıp nehre doğru koşar, ayakkabıları nehir kıyısından cam gibi parlayan küçük çakıl taşlarını havaya savurur.

"Hayır!" diye bağıriyorum, ama hareket edemiyorum, peşinden gidemiyorum. Nehre ulaşıyor ve suya dalıyor.

Su onu bir anlığına yutar.

O anda etrafımdaki her şey durur, akan su bile.

O gitti. O

gitti. O...

Diğer tarafta yeniden belirir, bana el sallar, saydam ve bir serap gibi parıldıyor.

"Ben hep buradaydım," diye bağıriyor suyun ötesinden. "Ve bir gün sen de buraya geleceksin."

Sonra nehrin o tarafındaki her şey çözülmeye başlar, altın rengine dönüşür.

O gitti.

Öldü.

Hiç yaşamaya fırsatı bile olmadı.

Dik oturup öksürüyorum, hala rüyada olduğumdan endişeleniyorum, bağırıyorum gereken şeyi bağırmaya cesaret edemiyorum.

O da kızımın ölmüş olması. Onu doğurdum ve o öldü.

Ben de neredeyse ölüyordum.

Onunla birlikte ölmeliydim.

"Delilah."

Sesler duyuyorum ama kimseyi göremiyorum. Sadece bana bakan tanıdık olmayan yüzler görüyorum, yüzleri maske gibi bulanık, kim olduklarını, kimlerin konuştuğunu anlayamıyorum.

Bir odadayım, beyaz duvarlar geri geldi. Bağırıyorum, boğazımdan kelimeler çıkmıyor.

"Kızım."

"Her şey yolunda, iyisin," diyor biri ve elimi tutup sıkıyor.

"Hayır, hayır, kızım. Lütfen, o öldü. O öldü."

"Kafası karışık, ona biraz zaman ve alan verin, anlaması için," diyor başka biri garip bir aksanla.

Elimi tutan kişi, "Neredeyse ölüyordun, Del tatlım. Çok kan kaybettin. Bembeyazdın, sana kan nakli yapmak zorunda kaldılar," diyor.

"Kızım," diye boğuk bir sesle söylüyorum. "Kızıma ne oldu?"

"Erken doğdu," diyor tanıdık olmayan ses. "Onu sen doğurdun, hatırlıyor musun? Şu anda yoğun bakımda."

"Kızım," diye tekrar nefes nefese söylüyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. "Bebeğim."

Tanrım, zavallı bebeğim.

"Şşş," diyor annem.

Annem.

Annem burada.

Gözlerim sonunda onu olduğu gibi görüyor.

Annem, gözleri yaşlarla dolu, elimi tüm gücüyle sıkıca tutuyor. "Endişelenmene gerek yok," diyor nazikçe. "O iyi ellerde ve güçlü. O da senin gibi bir savaşçı."

"Onu görebilir miyim?" diye güçlü bir erkek sesi odanın diğer ucundan geliyor. Kafamı kaldırıp kapının yanında duran Fox'u görüyorum. Fox burada. Fox. Ben hastane yatağındayım ve Fox burada.

"Dinlenmesi gerekiyor ama evet, çabuk olursanız," diyor ses ve sersemlemiş halimle başımı yana çevirip sarı saçlı bir hemşire görüyorum.

Hemşire ve annem odadan çıkar.

Fox sessizce bana yaklaşıyor, sanki ayakları yere değmiyormuş gibi hareket ediyor. Sanki rüyadaymış gibi.

Hâlâ rüyada mıyım?

"Hayır," diyor ve ben bunu yüksek sesle söylemiş olmalıyım. "Bu bir rüya değil, Del. Hayattasın. Uyanıksın. Benimle buradasın."

Ona bakarak, onu tümüyle içime çekiyorum. "Buradasın," diye fısıldıyorum.

O başını sallar, elimi tutup sıkıca tutar, çene kasları seğirir. "Olayı duyar duymaz geldim."

"Yangınla mücadele ediyordun." "Yangını bıraktım."

"Seni kovacaklar."

Bana hüzünlü bir gülümseme atıyor. "Bilinç kazandığın düşünülürse, oldukça iyi bir espriydi."

Dudaklarımı yalıyorum; ağzım çok kurumuş. "Su alabilir miyim?"

Elini uzatıp yanımdaki sehpadan bir bardak buz alır. "Buz parçaları alabilirsin," der. Bana takılı olan tüm serumları, tüpleri ve damlalıkları işaret ederek başını sallar. "Diğer her şey halledildi."

"Onu gördün mü?" diye fısıldarım, çünkü diğer herkesin beni rahatlatmak için yalan söylediğinden korkuyorum. "Kızımızı gördün mü?"

Yine yumuşak ve tatlı bir gülümseme. "Gördüm. Camın arkasından. O inkübatör gibi bir şeyin içinde. Burnu sana çekmiş. Eminim gülümsemesi de sana çekmiştir. Tıpkı senin gibi kalp kırıcı olacak."

Bu kadar zayıf olmasam gülerdim. "Kalp kırıcı. Tabii."

Yüzü düştü. Boğazını temizledi. "Del, ben... Ben..."

Ne söylemeye çalıştığını bilmiyorum ama şu anda, burada, başımı bile zor kaldırıyorum. "Ne söylersen söyle, sorun değil. Artık buradasın. Bunu yaptığına inanamıyorum. Yangının ortasında gittin."

Yanımda bir sandalye çekip oturur, dirseklerini yatağın kenarına dayar ve hala ellerimi tutar. "Hiç şüphem olmadı. Ne yaptığımı biliyordum. Seni terk ettiğim için aptaldım. Gitmenin bir hata olduğunu biliyordum."

"Ama bu senin işin," diyorum
zayıf bir sesle. "Muhtemelen
benim işimdi."

"Senin için her şeydi."

"Hayır," diyor, sesi boğuluyor, gözleri kızarıyor. "Sen benim her şeyimsin. Ne yapacağımdan hiç şüphem yoktu. Del, artık başka kimse için cesur olmak istemiyorum. Sadece senin için cesur olmak istiyorum."

İçimde bir şey eriyor. Sanırım
kalbim.

Bu adamı hala seviyorum.

Onu, geri kalan her şeyim ölümün eşiğinde yatarken bile yanıp tutuşan bir şiddetle seviyorum. Onu, zar zor bastırabildiğim bir enerjiyle seviyorum.

"Bir daha asla yanından ayrılmayacağım," diyor ve ellerimi defalarca öpüyor. "Ne seni, ne bebeği. Sadece beni hayatına tekrar kabul edersen, sonsuza kadar ikinizin yanında olacağım." Elimin arkasına kondurduğu son öpücük uzun ve sıkıdır, gözleri bana o kadar yoğun bir şekilde bakıyor ki, içimden içime kadar iyileştiğimi hissediyorum. "Beni geri al. Seni sevmeme izin ver. Çünkü ben sana aşığım."

Hayatımda ilk kez, Fox bana aşık olduğunu söylüyor.

Ve ona inanıyorum.

Daha da ötesi, her zor nefesimde ve vücudumdaki
vücudumdaki her zayıf hücrede ona ihtiyacım var. Her zaman ona ihtiyaç
duyduğum gibi, karanlıkta birbirimizin nabzını aradığımız gibi ona
ihtiyacım var.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

"Biliyorum," diyor ve bana gülümsüyor.

Gülüyorum. Han Solo taklidi yapmak, acıtsa bile yüzüme her zaman bir gülümseme kondurur.

"Onu gerçekten dinlendirmelisiniz," diyor hemşire kapıdan başını uzatarak.

"Bebeği ne zaman görebilirim?" diye soruyorum, daha dik oturmaya çalışarak. "Biraz dinlendikten sonra," diyor.

"Tamam," diyor Fox ayağa kalkarken. "Lütfen gitme," diyorum ona.

"Ama onu görmek istiyorsun, değil mi?" Başını sallayarak bana bakar. "Tanrım, sen inanılmazsın. Bunu biliyor musun? Az kalsın ölüyordun ve yine de doğum yapabildin. Kızımıza bir şans verdin. Sana sonsuza kadar hayran olacağım Del."

"Kızımız," diye tekrarlıyorum. "Ona bir isim vermeliyiz."

"Ne istersen," diyor ama aklında belirli bir isim olduğunu anlayabiliyorum.

"Emily nasıl?" Annemin adı. "Emin misin?" diye soruyor.

Başımı sallamaya çalışıyorum ama yerine esniyorum, başım çok ağır ve ayakta duramıyorum. "Evet. Emily. Mükemmel."

"O mükemmel," diyor. "Tıpkı senin gibi."

Sonra eğilip alnıma öpücük konduruyor ve ben en mutlu uykuma dalıyorum.

DELILAH

"Günaydın Delilah," diyor, İsveç aksanı nedeniyle en sevdiğim hemşire Irene, Emily'yi kollarında getirirken. "Bugün günün hangi günü biliyor musun?"

"Cumartesi," diyorum, Emily'yi görünce kalbim çiçek açmaya başlıyor.

"Oh, seni özleyeceğim Delilah," diyor, ben otururken Emily'yi kucağıma koyarken. "Her şeye bir cevabın var."

"Deniyorum," diyorum. "Merhaba küçük muffin," diye Emily'ye şefkatle sesleniyorum, ama o uyuyor. O hep uyuyor. Bunun için şükretmeliyim sanırım, çünkü bu durumun uzun sürmeyeceğini hissediyorum.

"Bugün hastaneden taburcu olacağın gün," diyor. On günün bu kadar çabuk geçtiğine inanamıyorum.

Preeklampsiyle ilgili komplikasyonlar nedeniyle doktorlar beni hastanede tutmak istediler, böylece beni izleyebileceklerdi. Emily de yoğun bakımda izleniyordu, bu yüzden bu benim için de iyi oldu.

İlk birkaç gün çok zor geçti. Onu düşünmediğim, onun için endişelenmediğim bir an bile yoktu. Hala kanamadan ve preeklampsi nedeniyle böbreklerimde meydana gelen hasardan kurtulmaya çalışıyordum. Preeklampsi, kısaca kan basıncımın aşırı yükselmesidir. Bu nedenle onunla istediğim kadar sık birlikte olamıyordum.

Onu ilk kez küvözden dokunduğum anı hatırlıyorum, elim onun vücuduna göre çok büyüktü ve o benim küçük parmağımı tuttu, neredeyse kendimi kaybettim.

Tamam, kendimi kaybettim.

Gözyaşlarına boğuldum ve Fox bile beni teselli edemedi.

Muhtemelen o da ağlıyordu.

Emily'yi doğurduğumu bile hatırlamamak, sonra neredeyse ölmek üzereyken ilk birkaç gün boyunca bilinçsiz kalmak o kadar zordu ki, onsuz kalmaktan çok korkuyordum. Onunla hemen bağ kurmak, onu emzirmek, hayatta olduğunu ve iyi olacağını bilmek istedim. Ona bakmak istedim.

Ama kendime bile zar zor bakabiliyordum.

Sonunda, ona bakmak için ellerinden gelenin en iyisini yaptıklarına inanmak zorunda kaldım.

Ve Fox.

Fox hep buradaydı. Benimle değilse, yoğun bakımda doktorları rahatsız edip onu görmek istiyordu. O benim can simidimdi, Emily ile aramdaki bağ, bizi birbirimize bağlayan tek şeydi.

Emily'nin bu kadar çabuk gelişmesine onun da katkısı olduğunu düşünmek istiyorum. Onu kollarımda tutarken, artık beslenemeyecek kadar zayıf olan o parlak kırmızı küçük bebek değil. Doğduğunda 2,3 kilo olan ağırlığı şimdi 2,9 kiloya çıktı ve her geçen dakika daha da güçleniyor.

"Gitmeye hazır mısın?" Fox odaya girerek soruyor.

"Ben de seni özleyeceğim, yakışıklı şey," diyor Irene ona kocaman bir gülümsemeyle. "En sevdiğim oduncu."

Giymiş olduğu yeşil kareli gömleğine, kot pantolonuna ve Timberland botlarına bakıp omuz silkiyor. "Bu konuda haklı."

Emily'yi Irene'e veriyorum ve Fox yataktan kalkmama yardım ediyor. Daha önce giyinmişim, bu yorucu bir işti ama hastane önlüğü yerine yumuşak tayt ve devasa bir tunik giyebilmek güzeldi. Hastanede uzun süre kalmamın, hamilelik kilolarımı vermem anlamına gelmesini dilerdim ama yemin ederim ki burada kaldığım süre içinde bir şekilde kilo aldım. Doktorlar bunun preeklampsi nedeniyle su tutulmasından kaynaklandığını söylüyor ama her neyse, bacaklarım, karnım, göğüslerim ve yüzüm sanki jöle dolu sallanan kaseler gibi hissediyorum.

Ama şükrediyorum. Neredeyse ölüyordum, Emily'yi de kaybedebilirdim, ama kaybetmedim. Hayatta olduğum için şanslıyım.

Bu adamın yanımda olduğu için daha da şanslıyım. Beni hiç terk etmeyen adam.

Bana kalbini veren adam ve ben onu asla geri verme niyetinde değilim.

Emily araba koltuğuna oturur.

Fox onu tek eliyle taşıyor, diğer eli ise sırtımın beline güçlü ve koruyucu bir şekilde sarılmış. Beni hastaneden çıkarıp Jeep'ine götürüyor.

Işığa gözlerimi kırkıyorum. Geçen hafta birkaç kez dışarı çıktım ama bugün özgürlük gibi hissediyorum. Sanki yeniden başlama şansı bulmuşum gibi. Sanki dünya sadece benim için açılmış gibi.

"Dışarısı çok güzel," diyorum yumuşak bir sesle, gözlerimi kısaca kapatıp sıcaklığın tüm vücudumu sarmasına izin veriyorum. Bahar her yerde, etrafımızda, damarlarımızda.

Emily'nin

doğumu.

Yeniden

doğuşumuz.

Aşkimız.

"Sen çok güzelsin," diyor Fox, alnıma öpücük kondurarak. Sonra eğilip Emily'yi öpüyor. "Sen de çok güzelsin, tatlım."

Tanrım.

Kalbim.

Bu böyle devam ederse, hastaneye geri dönmem gerekebilir, bu iri yarı adam ve minik, narin kızı. Aralarındaki sevgi beni eritip yok etmek istiyor ve bu bir sorun çünkü o kızın babası ve bu sahneyi daha çok göreceğim.

Ama Jeep'e bindiğimizde, düşündüğüm gibi doğrudan evime gitmiyoruz.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum. Annem orada pasta bekliyor olmalı. Canım pasta çekiyor.

"Görürsün," diyor.

Queen's River üzerindeki köprüyü geçip Ravenswood Ranch'e doğru yola çıkıyoruz.

"Evime gidiyoruz sanmıştım?" diyorum. "Planlar değiştı."

"Ama pasta," diyorum zayıf bir sesle. "Hoş geldin pastası."

"Pasta alacaksın pasta canavarı," diyor bana sırtarak. "Sadece sabırlı ol."

"Fox. Emily ile birlikte on gündür hastanedeyiz. Sabrımız tükendi."

Omzunun üzerinden arkada uyuyan Emily'ye bakıyor. "Bana oldukça sabırlı görünüyor."

"Peki. Ama bu öfkeli hormonları yatıştırmak için pasta ve o berbat hastane yemeği olmazsa..."

"Ne yaparsın?"

"Bilmek istemezsin," diye mırıldandım. Muhtemelen sadece huysuz bir velet olurdum, hepsi bu.

"Pastanı alacaksın, Del."

Jeep'i evin önüne çekiyor ve ne demek istediğini anlıyorum.

Evin ön cephesine kocaman bir "*Hoş geldiniz Emily & Delilah*" afişi asılmış, ön verandada kovboy çizmeleriyle sabitlenmiş beyaz ve pembe balonlar sallanıyor.

"Aman Tanrım," diyorum, en azından şok olmuş bir şekilde, arabadan inerken.

Rachel evin ön kapısından fırlayıp arka koltuktan Emily'yi kapmak için koşarken, Fox hemen yardımına koşar ve el

Rachel ise evin ön kapısından fırlayarak arka koltuktan Emily'yi kapıyor. Yani, bebek taşıyıcıyı resmen kapıyor ve bana hızlıca yaramaz bir gülümseme atıp Emily'yi alıp eve koşarak kapıyı kapatıyor.

"Ne?" diye bağıryorum, boş elimle işaret ederek. "Bebek hırsız!"

Fox beni eve götürür ama ön verandadan birkaç adım önce durur.

İki elimi tutar.

Bana dönerek yüzümüz birbirine

birkaç santim uzaklıkta. Gözlerimin

içine derinlemesine bakıyor.

Ve biz daha önce de bu durumda kalmıştık.

Ama bu sefer farklı.

Bu sefer tüm korkularımdan kurtuldum.

Tüm şüphelerimden.

Çünkü bu adamın beni olduğum gibi sevdiğini biliyorum.

"Çabuk bitireceğim. Yine," diyor gülerek. Hala gergin, ama bu onu çok sevimli yapıyor. "Çünkü kimse benim beceriksiz sözlerimi iki kez dinlemek zorunda kalmamalı." Derin bir nefes alıyor, titrek bir nefes veriyor. Ellerimi sıkıyor.

Ben de sıkıyorum. "Tüm sözlerini duyacağım, Fox," diyorum yumuşak bir sesle.

Dudaklarını yaladı, pembe dili bir anlığına göründü. "Hayatımın çoğunda bana aşkıttın ve o zamanlar bana hiç itiraf etmemiş olsan da, bunu hissetmiştim. Bir şekilde senin benim için doğru kişi olduğunu, birlikte olmam gereken kişi olduğunu biliyordum. Ama bazı şeyleri bir şekilde bilmek sorunlu bir şeydir. Bazen bu şeyler çok derine gömülür ve var olmadıklarına emin olana kadar her şeyi gömebilirsin. Bizim başımıza gelen de buydu."

Yumuşacık bir sesle devam ediyor. "Sadece arkadaşmışsınız gibi davrandım çünkü kendimin içini, hele ki senin içini hiç görmek istemedim. Sonra sanırım işler değişti. Değişti. Hayatımızda küçük şeyler değişti ve sonunda bir araya gelebildik. Belki de istediğimiz şekilde ya da olması gerektiği gibi değildi. Karmaşıktı. Kusurluydu. Ham ve gerçektir. Ve bizim için işe yarayan şey buydu. Birbirimizi böyle bulduk. Sonra kaybettik. Sonra tekrar bulduk."

Onu izliyorum, her kelimesini, her bir parçasını içime çekiyorum, çünkü bunu duymak için çok uzun zamandır bekliyordum. Bir yandan gerçek gibi gelmiyor ama sonra kalbimin hızlı attığını, boğazımın kuruduğunu ve vücudumdaki her bir hücrenin titrediğini ve canlı olduğunu hissediyorum.

Çok canlı. Biz

çok canlıyız.

"Del, bu kadar uzun sürede karar vermem için özür dilerim. Senin benim için ne kadar değerli olduğunu anlamak, kabul etmek bir yana, bakmaya bile cesaret edemediğim bir şeydi. Ama kalbinde bir yuva bulduğumda, tek ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu anladım. Seni sevmek, kayıp parçalarımın geri dönüp beni tamamlaması gibi ve lanet olsun, seninle evlenmek istiyorum. Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum.

kocan olmak, seni ölümüne sevmek, Emily'yi sevmek, bir aile olmak ve kalbimde bildiğim her şey olmak istiyorum."

Dizlerinin üzerine

çöküyor. Yine.

Bir yüzük çıkarır.

Yine.

Ama bu sefer kadife bir kutunun içinde.

Kutuyu açtığında, ışığı başka bir dünyadan gelen mücevherler gibi yansıtan parlak bir elmas ve zümrüt yüzük ortaya çıktı.

Sesi boğuklaşarak konuşur: "Zümrüt, Emily'nin asıl doğum tarihi olan ayın taşıdır. Yeniden doğuşu, baharı ve yeni başlangıçları simgeler. Ayrıca benim gözlerime de çok yakışıyor." Bu söz üzerine utangaç bir gülümsemeyle bana bakar. Hayatı boyunca zümrüt rengi gözleri hakkında milyonlarca kez yorum yapmış olabilirim. "Elmas ise Emily'nin doğduğu an için. Onlar da tıpkı o gibi nadir ve eşsiz. Sana olan aşkım gibi, sevgiyi simgeliyorlar."

Titrek bir eliyle kutudan yüzüğü çıkarır ve parmağıma takmak için elinde tutar.

Ağlıyorum ve bunun farkında bile

değilim. "Delilah Gordon, benimle

evlenir misin?"

Başımı sallıyorum, gözyaşları akıyor, dudaklarım titreyerek "Evet. Evet, seninle evlenirim Fox" diyorum.

Gülümsüyor, güneş gibi parıldayan yakışıklı bir gülümsemeyle ayağa kalkıyor, beni kendine çekiyor ve kalbimin patlayacağından korkacak kadar çok sevgiyle öpüyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı başımın üstüne. "Hiç böyle bir aşk yaşamadım Del, yaşayabileceğimi de hiç düşünmedim. Ama seni tüm kalbimle seviyorum. Sana delice, çılgınca aşığım. Seni ve Emily'yi mutlu ve sevildiğini hissettirmek için elimden gelen her şeyi yapacağım, sana söz veriyorum."

Yüzümü ellerinin arasına alıp bana bakar, gözleri yaşlıdır. "Şimdi o pastayı istiyor musun?"

Gülüyoru

m.

Mutlu

Çok

mutluyum.

Ve evet, lütfen, pasta.

Evin ön kapısı açılır ve herkes dışarı çıkar, gülümseyerek, kahkahalarla, bizim sevincimize ortak olurlar. Rachel Emily'yi kucağında tutar, annem kombucha gibi görünen şişelerle, Shane, Riley ve Mav bira ile, Hank ve Dick (artık şişeden direkt viski içiyorlar) ile. Sonra Vernalee pastayla gelir.

Annem bana ve Fox'a kombucha veriyor, Fox alkolü bıraktığından beri içmemiz için. Hepimiz içkilerimizi kaldırıp büyük bir grup olarak kadeh kaldırıyoruz.

" , en yeni Nelsons," Hank diyor. "Emily ve Delilah. Hoş geldiniz. Aileye hoş geldiniz. Sonunda resmi oldu."

"Sadece yirmi yedi yıl bekledik," diyor Dick. "Şimdi pasta yiyelim."
Amin.

FOX

ALTı HAFTA SONRA

"Delilah, tatlım, ona gaz ilacı vermelisin."

"Anne, bunu konuşmuştuk. Perşembe günü emzirme danışmanına gideceğim. Bir çözüm bulacağız."

"Bu ön süt ve arka sütle alakalı değil," diyor Jeanine. "Sadece şanssızlık ve Emily kolik bir bebek. Sana söylüyorum, sen de kolikti ve gripe suyu her zaman işe yarardı. Ayrıca, diyetine daha fazla kemik suyu eklemelisin."

"Bayan Gordon," diyorum olabildiğince kibarca. "Kemik suyu kulaklarınızdan akıyor da şaşırdım. Gripe suyu da neyin nesi?"

Dürüst olmak gerekirse, bu ikisinin ne hakkında tartıştığını hiç bilmiyorum, tek bildiğim kızımızın kolik olduğu ve iki haftadır aralıksız ağladığı, yemin ederim, öğleden sonra üçten sabah üçüne kadar. Herkes sinirleri gergin.

"Del'e eskiden grip suyu verirdim," diye açıklıyor, Del'in kollarında ağlayıp çığlık atan Emily'nin sesini bastırmak için yüksek sesle. "Eskiden alkol ve şeker içeriyordu, şimdi ne kadar etkili olduğunu bilmiyorum ama denemeye değer."

"Yararı olmadığını okudum," diyor Del, sesi yükselmiş ve telaşlı, "ve kusmaya neden olabilir. Ona vermeyeceğim. Vücudumda bir şey olmalı, yediğim bir şey, ama süt ürünlerini, glütteni ve şekeri kestim, ne olabilir?"

“Sana söylüyorum, daha fazla kemik suyu içmelisin.”

Del'e bakıyorum ve kırılma noktasında olduğunu görüyorum, uykusuzluktan cildi solmuş, gözleri yaşlı, dudakları titriyor.

Hastaneden döndüğümüzden beri hiç kolay olmadı, birazcık bile. Bebek ve Del'in iyi olmasına o kadar minnettarız ki, şikayet etmemeye çalıştık ama dürüst olalım, cehennem gibi günler geçirdik.

Ben yangınla mücadele ederken Emily erken doğduğu için, hayatımız onun için hazır değildi. Del, annesiyle paylaştığı evde bir bebek odası hazırlamıştı ama hastaneden birlikte çıktığımızdan, evlenme teklif ettiğimden ve o da, şükürler olsun ki, evet dediğinden beri, Del, bebek ve annesi için benim evime taşınmanın daha mantıklı olacağına karar verdik.

Hayır, müstakbel kayınvalidenizin sizinle yaşaması ideal bir durum değil, ama onun hala bazı konularda yardıma ihtiyacı var ve dürüst olmak gerekirse, bizim de yardıma ihtiyacımız var.

Neyse ki evimiz çok geniş ve Jeanine Maverick'in eski yatak odasına taşındı, biz de onun eski çalışma odasını bebek odasına çevirdik.

Bugün bebek odasını da neredeyse bitirdik, sadece birkaç son rötuş kaldı, muhtemelen onları da kendim yapacağım çünkü Del az önce Emily'yi emzirdi ve bu da önümüzdeki on iki saatlik kolik maratonunun başlangıcı oldu, bu şehirdeki en kötü deneyim. Onun ağlamasından daha kötü bir şey yok. Küçük vücudu rahatsızlıktan kıvrılıyor ve onu sakinleştirmek için ikimizin de yapabileceği neredeyse hiçbir şey yok. İzlemek çok acı verici.

Ve duymak.

Yine de Del'in bir molaya ihtiyacı var. Benim de bir molaya ihtiyacım var. Yalnız kalmak için biraz zamana ihtiyacımız var.

"Jeanine," diyorum ona. "Emily'yi bebek arabasına koyup dışarı çıkarırsan bizim için çok önemli olur. Sadece birkaç tur blok çevresinde dolaş. Hava güneşli, bahar günü. Temiz hava ona iyi gelir."

"Fox," diyor Del. "O bunu yapamaz. Ondaki çok şey istiyorsun."

."

Jeanine kızına keskin bir bakış atar. "Ben sakat değilim," der. Sonra fikrini değiştirir gibi olur. "Sadece bazen. Bugün değil. İster inan ister inanma, temiz hava ve egzersiz bana da iyi gelir." Karnını tutar ve sallar. "Bu hamilelikte kilo alan tek kişi ben değilim."

Jeanine'in bunu kötü bir niyetle söylemediğini biliyorum, çünkü genellikle Del'e çok destek olur, ama bu söylenebilecek en kötü şeydi. Del, kilo alması konusunda son derece utangaç, oysa fazla kilo almadı ve kaslarının yerini yumuşak, ipeksi kıvrımlar aldığı için benim gözümde şimdi daha da güzel. Geceleri sadece üç saat uyusa bile, içten dışa ışık saçıyor.

"Çok teşekkürler," diye bağılıyor Del. "Elimden geleni yapıyorum. Herkes emzirirken bir anda 25 kilo verdiğini, sanki sütle birlikte kiloların döküldüğünü söylüyor." Onun benzetmesine burun kıvrıyorum. "Ama bende hiç işe yaramıyor."

"İyi görünüyorsun Del," diye onu sakinleştirmeye çalışıyorum. "İyi görünüyorsun. Bir savaşçı gibi görünüyorsun, bu dünyaya bir hayat getiren güçlü bir insan gibi."

Bana hiç etkilenmemiş bir bakış atıyor. "Oh, kes şunu Fox. Berbat görünüyorum."

Jeanine ayağa kalkar ve bebeği Del'in kollarından alır. "Siz ikiniz birbirinizi öldürmeden onu dışarı çıkarayım. Birbirinizi sevdiğinizi ve her şeyin yoluna gireceğini unutmayın." Emily'ye gülümser ve onu merdivenlerden aşağı, ön kapının yanındaki bebek arabasına götürür. "Büyükannen yine günü kurtarmaya geldi" dediğini duyuyorum.

Nefes almıyoruz, birbirimize bakmıyoruz, ön kapının kapanma sesini ve Jeanine ile Emily'nin sokağa çıkarken Emily'nin ağlama sesinin azalmaya başladığını duyana kadar.

"Teşekkür ederim," der Del sessizce, kanepeye yaslanarak. "Aklımı kaçırmak üzereydim."

Onun sözleri beni tetikliyor, bu yüzden daha dik oturup ellerini ellerimin arasına alıyorum. "Sen iyisin, değil mi? Sadece doğum sonrası depresyonu yaşıyorsun, daha ciddi bir şey yok, değil mi? Kötü düşüncelerin olursa bana söylemelisin, Del."

Bana zayıf bir gülümsemeyle başını yana eğerek cevap veriyor. "Sadece yorgunum. Endişelenme. Kötü bir şey düşünmüyorum, sadece iyi bir gece uykusu çekmek istiyorum. Emily için kesmek zorunda kaldığım şeyleri yemek istiyorum. Pizza gibi. Ekstra glütenli büyük bir pizza. Ve peynir. Çok peynir."

"Sana söz veriyorum, önümüzde ekstra peynirli pizzalarla dolu bir gelecek var."

"Ve bira. Ve şarap."

"Ve istediğin her şeyi. Ve huzur, sessizlik ve uzun, dinlendirici uykular."

O gülüyor, dünyadaki en güzel, en neşeli ses. Onunla nişanlı olmanın en güzel yanı, hayatımın geri kalanını bu inanılmaz kadını güldürmeye çalışarak geçireceğimi bilmek.

"Bu kolik döneminden sonra ebeveyn olacağımızı biliyorsun, değil mi? Emily sekiz yaşına gelene kadar huzur, sükunet ve rahat bir uykuya kavuşamayacağımızı biliyorsun, değil mi?"

"Ben iyimser olmayı seçiyorum."

Beni baştan aşağı süzer ve sırtarak gülümser. "Vay canına. Gerçekten değişmişsin."

"Bir bakıma, evet," diyorum ona, burnum onun burnuna değene kadar eğilerek. "Bir bakıma ben de tamamen aynıyım." Ellerimi kollarının yanlarından aşağıya doğru gezdiriyorum, daha fazlasını istiyorum ama olabildiğince saygılı olmaya çalışıyorum.

Birkaç öpücük ve sarılma dışında, birbirimize fiziksel olarak pek yakınlaşmadık. Elbette istedim. Hiç istemediğim bir an olmadı. Saat sabahın dördü, Emily göğsümde, elimde saç kurutma makinesi (ses onu ağlamaktan alıkoyuyor) ve koltukta uyuyakalmış olsam bile, Del mutfağa su içmeye giderken görürsem, onu istiyorum. O, her yönüyle, her şekliyle, her haliyle dünyadaki en seksi şey ve bu asla değişmeyecek.

Ama ben çok az uykuyla ya da hiç uyumadan çalışmaya alışkınım ve bazı yönlerden, yeni doğmuş bir bebeğe bakmak, tahmin edilemez ve tekniklerinize nadiren yanıt veren bir orman yangınıyla mücadele etmeye çok benziyor. Ayrıca Del'in yaşadığı fiziksel dönüşümü yaşayan da ben değildim.

"Fox," diye fısıldadı.

Kaşlarını kaldırıp ona bakıyorum, ellerim kalçalarında, geri çekilmeye hazır.

"Buna hazır değilim," diyor utanmış gibi. "Kendime güvenmiyorum. Sana... dokunmana hazır değilim."

Bunu duymak acı verici ama olayları bu kadar kişisel almamayı öğreniyorum. "Seni çok iyi anlıyorum," diyorum ve alına nazikçe bir öpücük konduruyorum. "Ne zaman hazır olursan, beni bulursun. Bu sessizliği fırsat bilip çocuk odasını bitirelim mi?"

O da kabul ediyor ve ben ona ayağa kalkmasına yardım ediyorum.

Çocuk odası bizim yatak odamızla annesinin odası arasında, yani ikimiz için de anında ulaşabileceğimiz mükemmel bir yerde. Del pembeyi pek sevmediği için odayı yumuşak bir sarıya boyamayı tercih etti ve geçen gün tavana kabarık bulutlar yapıştırdık. Geriye sadece hangi mobil hangisini istediğimize karar verip asmak kaldı.

Birinde güneş, ay ve yıldızlar var. Diğerinde sincaplar var.

Evet.

Sincaplar Del'in fikriydi.

"Conan'ı özledim," diyor Del iç çekerek, sincap mobilini eline alıp döndürerek ona bakıyor.

"Ama o, biz yerleşene kadar sadece birkaç ay daha Shane ve Rachel'la yaşayacak, sonra buraya geri dönecek. Emily onu özlemeyecek. Ayrıca Conan yirmili yaşlarına kadar yaşayabilir. O tüylü piçi uzun süre bizimle olacak."

O tekrar gülüyor. "Biliyorum. Ama onu hala özlüyorum. Sürekli ağlamayan bir şeyin olmasını özlüyorum."

Az önce bana dokunmamamı söylemesine rağmen, onu belinden tutup kendime çekiyorum. "Benden mi bahsediyorsun, yoksa Emily'den mi?"

Bana sırtarak bakıyor. "Bilmiyorum, son zamanlarda o kadar sızlanmıyordun."

Haklı. Emily doğduğundan beri, Del'in komplikasyonlardan sağ kurtulduğundan beri, sanki hayatım tamamen değişti,

siyahlıktan maviliğe. Emily'den önce bir hayatım olduğuna inanmak zor, sanki o hep hayatımızda olmamış gibi, sanki Del'e hep deli gibi aşık olmamışım gibi.

Ve sanırım aşık oldum. Biliyorum, aşık oldum. Kalın kafamın bunu anlaması zaman aldı ama bir kez anladığımda, sanki okla vurulmuş gibi oldum, ama Cupid'in oklarından değil, ucunda havai fişek olan büyük ve keskin bir şeyden. Yıllar boyunca ona yavaş yavaş aşık oldum, o kadar farkında değildim ki. Sonra gerçeği anladığımda, bir anda her şeyin farkına vardım. Del'i sevmek, alev alması için doğru zaman ve sıcaklığa ihtiyaç duyan bir kıvılcımla başladı.

Şanslı olduğumu biliyorum. Emily, başımıza gelen en güzel şey ve Del, başıma gelen en güzel şey. Her gün, hayatımın bu yolu seçmiş olmasına şükrediyorum, her ne kadar zorluklar olmadan geçmemiş olsa da. Kendini sevmeyi bir gecede öğrenemezsin ve ayık kalmak da kolaylaşmaz. Ama haftalık danışmanlık seansları sayesinde bağımlılıklarımı kontrol altına almayı ve gerçek kimliğimi yeniden keşfetmeyi başardım. Annemle ilgili utancımı bırakmayı öğrendim ve bu beni her şeyden daha fazla özgürleştirdi.

"Eğer sızlanmıyorsam," diyorum ona, elimi yüzüne götürüp yanağını okşayarak, "o zaman sen çok inanılmazsın. Her gün beni daha da etkiliyor. Artık senin insan olmadığını düşünmeye başlıyorum."

"Oh, ben insanım," diyor. "Sadece elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan çok yorgun bir insan."

"Ve elinden gelenin en iyisi güneş ışığı gibi, sevgilim."

Gözlerini kapatıp bana doğru eğiliyor, yumuşak bir gülümsemeye dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Beni bir şey için yağ çekmeye mi çalışıyorsun?"

"Sadece dürüst oluyorum. Seni ayın ötesine kadar seviyorum."

Geri çekilir ve dudağını ısırır ve çok uzun zamandır görmediğim, şehvetli bir şey onu sarar. "Bana çok iyi davranıyorsun. Kasabadaki en iyi babasın."

"Öyle miyim?" diye merakla soruyorum.

O başını sallar ve elleri pantolonuma kayar, düğmeyi açar ve fermuarı indirir.

Kaşlarım kalktı.

Bunu beklemiyordum.

Hiç beklemiyordum.

"Şu anda garip bir durumda olduğumu biliyorum," diyor, sesi alçalıp boğuklaşıyor. "Ve bedenim artık bana aitmiş gibi gelmiyor. Ama öyle hissedene kadar, senin için bir şey yapabilirim."

Tanrım.

"Emin misin?" diye soruyorum. "Yapmak zorunda değilsin..." Ama lanet olsun, lütfen,

lütfen yap.

Dizlerinin üzerine çöküyor, kot pantolonumu ve sonra da boxer şortumu indiriyor.

Düşünemiyorum. Muhtemelen bunu çocuk odasında yapmamamız gerektiğini biliyorum ve Jeanine ile Emily'nin her an geri dönebileceğini biliyorum ama...

O benim sikimi eline alıyor ve ben çok sıcak, çok sert ve gitmeye hazır hissediyorum.

Emily doğduğundan beri neredeyse hiç mastürbasyon yapmamıştım, bunun için hiç zamanım olmamıştı. Uzun süre dayanamayacağımı biliyorum.

"Del," diye boğuk bir sesle söylüyorum, ellerim saçlarıma gömülüyor. "Sen..."

Dilini ustaca sikimin üzerinde yukarı aşağı kaydırıyor, taşaklarımın etrafında, sertleşmiş sırtında, şişmiş ucunda yavaşça dolaşıyor ve sonra ağzına alıyor.

"Tanrım, ne kadar güzel bir ağzın var," diye fısıldıyorum ve içimdeki her şeyin gerildiğini hissediyorum, basınç etrafımda dönüp duruyor, serbest kalmak için yalvaran enerjiyi biriktiriyor.

O da bir şeyler mırıldanıyor ve titreşimler gözlerimi geriye doğru yuvarlıyor. Vücudumdaki her kıl canlanıyor, cildimin her santimetresi, penisin etrafındaki tatlı emişinden dolayı uğulduyor. "Sevgilim, durma," diyorum, sözlerim boğazımda düğümleniyor.

"Daha fazla em. Daha sert."

O da öyle yapıyor, ağzı ıslaklaşıyor, daha da ıslaklaşıyor, dişleri tam istediğim gibi derimi sıyrıyor. Kafasını tam doğru şekilde tutuyorum ve ağzına doğru itiyorum.

"Em, em... daha fazla."

O tekrar inliyor, kendini kaptırıyor ve bu benim kendimi serbest bırakmam için yeterli.

"Siktir," diye boğuk bir sesle haykırıyorum. "Geliyorum, ben..."

Bana son bir kez uzun ve sertçe emiyor ve ben boşalıyorum.

Hayvan gibi yüksek sesle inlerim, ellerim saçlarını çeker, kalçalarım orgazm beni sararken sarsılır ve spermim boğazının derinliklerine fışkırır. Orada bitmez, devam eder, devam eder, inlemelerim duvarlardan yankılanır.

Yıldızlar
görüyorum.

Galaksiler.

Odaklanıp kaybolan siyah noktalar. "Sik beni,"
diyorum çaresizce. "Bu..."

Beni biraz dengesizleştirmesine rağmen saçlarını bıraktım ve o gururla ayağa kalktı. Gülümsedi, bu oral seksi daha da güzel kılan büyük, bulaşıcı bir gülümseme. "Buna ihtiyacın vardı."

"Öyle. Ve sana ihtiyacım var. Seni seviyorum," diyorum, onu kendime çekip kollarımı etrafına dolarken, boşalmış penisim onun uyluğuna bastırıyor. "Bunun muhteşem oral seksten çok daha fazlası olduğunu biliyorsun ama seni seviyorum Del. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diyor bana, kollarımın arasına kıvrılarak. "Seni, bebeği, bu hayatı seviyorum. Her şeyi."

EPİLOG

DELİLAH - YILLAR SONRA

"Anne?" Emily mutfağa girerken sorar. "Evet, tatlım?"

"Anal boncuk alabilir miyim?"

Akşam yemeği için hazırladığım havuçları doğramayı bırakıp anneme bakıyorum. Annemin ağzı açık kalmış, nefesini tutmuş.

Bu, üç yaşındaki bir çocuğun söyleyeceği bir kelime değil.

"Bu kelimeyi nereden öğrendin tatlım?" Emily'nin yanına çömelerek hemen soruyorum.

En sevdiği tek boynuzlu at oyuncağını göğsüne sıkıca sararak, kocaman gülümsüyor ve o kelimeleri kullanmak için fazla masum görünüyor. "Riley. Riley ve Maverick anal boncuklardan bahsettiler ve ben boncukları seviyorum." Bana, boynuna birkaç boncuklu kolye ve takı takılmış tek boynuzlu at oyuncağı Flutterbye'yi gösteriyor. "Flutterbye'ye yeni boncuklar alabiliriz."

Oh, bu ikisini *öldüreceğim*.

"O kelimeyi kullanmıyoruz, tamam mı Emily? Doğru kelime yetişkin boncukları ve bunlar sadece yetişkinler içindir." Tanrım, her zaman böyle uydurmak çok zor. Ebeveyn olmanın en yaratıcı yönlerinden biri ama bu konuda oldukça iyi olduğumu düşünüyorum. Her seferinde açıkça gerçeği söyleyen Fox'tan çok daha iyiyim.

Tabii ki Emily, sahip olamadığı bu özel boncuklar yüzünden çok üzgün görünüyor. "Ama merak etme," diye devam ediyorum ve ona

"Bu boncukların hepsi sıkıcı, kahverengi ve gri." "Ve kokuları da berbat," diye ekliyor annem.

Buna neredeyse gülüyordum ve ona bir an için inanamayan bir bakış attım. Annem asla tuvalet şakalarına katılmazdı, ama Emily doğduğundan beri çok yumuşadı.

"Evet, Emily, kokuları çok kötü," diyorum, gülümsemeden duramıyorum. "Hey, yukarı oyun odana çık, moda defilesi yapalım. Ben akşam yemeğini hazırlarken sen gidip tüm bebeklerini giydir, ben bitince yukarı çıkıp moda defilesinin jürisi olurum, tamam mı?"

"Tamam," diyor büyük bir baş sallama ile ve arkasını dönüp mutfaktan koşarak merdivenlerden yukarı oyun odasına çıkıyor. Orası eskiden Fox'un yatak odasıydı ama o buraya, çiftliğe geldiğinde oynaması için oyun odasına çevirdik.

Anneme bakıp başımı sallıyorum. "O adamları öldüreceğim," diyorum ve mutfaktan çıkıp Rachel, Riley ve Maverick'in kanepede toplandığı oturma odasına giriyorum.

"Tamam, hanginiz yaptı?" diye soruyorum, ellerimi belime koyarak.

Üçü de masum bir ifadeyle bana bakıyor.

"Neden bahsediyorsun?" Rachel, kocaman hamile karnı sayesinde daha da masum görünüyor. Her an doğurabilir ve kol ve bacakları olan bir plaj topuna benziyor. Bunu söyleyebiliyorum çünkü ben de o aşamayı geçtim. Ve doğal olarak çok güzel görünüyor. Hepimiz bu konuda oldukça heyecanlıydık.

"Sen değil," diyorum ve gözlerimi Riley ve Maverick'e dikiyorum. "Siz ikiniz. Emily'ye anal boncukları kim öğretti?"

Maverick ağzına bir elini kapatarak birayı neredeyse tükürüyor.

Riley kahkahayı patlatır.

Hala kim olduğunu

anlayamıyorum. "Ne?" diye

bağırır Rachel.

Onları parmaklarımla işaret ediyorum. "Emily az önce bana gelip biraz alabilir miyim diye sordu. Çünkü boncukları seviyor."

"Neden bizim yaptığımızı düşündün?" Riley, bu sefer üzerimde işe yaramayan büyük mavi gözlerini kırıştıtararak sorar.

"Çünkü bana sizin bunu konuştuğunuzu söyledi."

"Dur," diyor Rachel, daha yüksek sesle gülerek karnını tutuyor. "Gülmekten duramıyorum, altıma işeyeceğim." Aniden gülmeyi kesiyor, gözleri fal taşı gibi açılmış. "Cidden. Az kalsın."

"Ee?" diye onları ikna etmeye çalışıyorum, ayağımla yere vurarak.

Riley ve Maverick, sanki telepatik düşüncelerini paylaşır gibi birbirlerine bakar, sonra Riley sonunda, "Benim. Ama onun dinlediğini sanmıyordum," der.

"O, sana özellikle o kelimeyi söylediğini söylüyor."

Bana küçümseyerek elini salladı. "Ah, bu günün çocukları. Gittikçe büyüyorlar."

"Peki bu konuşmayı onun yanında ne zaman yaptınız?" Rachel sorar. "Emily'nin vaftiz annesi olarak ben de aynı derecede endişeliyim."

Riley omuz silker. "Bilmiyorum. Daha önce bir ara. Burada."

Kafamı sallarım. "Sen de delisin. Hala. Ne kadar zamandır birliktesiniz ve anal boncuklardan mı bahsediyorsunuz?"

"Kim anal boncuklardan bahsediyor?" Shane bize doğru yürürken sorar. "Sanırım bu ikisi." Kafasını sapık ikiliye doğru çevirir, sonra Rachel'a bakar. "Nasılsın? Bir şey oldu mu?"

Rachel gözlerini devirir. "Hayır. Yolculuk nasıldı?" diye sorar, tam o sırada Fox eve girer ve bize doğru gelir.

"İyi, iyi," Shane çabucak cevaplar.

"Phff," Fox, kolunu belime dolayarak selam vermek için başımın yanına öpücük kondurur. Shane'e keskin bir bakış atar. "Bütün yol boyunca tek konuştuğu şey Rachel'ın doğum sancıları başlarsa buraya geri dönmekti."

"Doğum sancım yok," der Rachel kararlı bir şekilde. "Bu lanet bebek çıkmak istemiyor."

"Her şey denge meselesi," diyorum ona. "Emily erken doğdu. Daphne geç doğacak."

"Hala isme ikna olmadım," diyor Rachel.

"En kısa zamanda karar versen iyi olur," Riley onu nazikçe dürtüyor. "Bence Riley ilk tercihiniz olmalıydı."

"Ben hala Tabitha'yı seviyorum," diyor Shane.

Ona başımı sallıyorum. "Tabitha mı? O ismi nereden buldun ki?"

"Doğru," diyor kuru bir şekilde. "Çünkü Angelina çok daha iyi."

"Ne, öyle!"

"Evet. Böylece herkes kızımızı düşündüğünde, dövmeleriyle, boynunda kan dolu bir şişeye ve kardeşini öperkenki Angelina'yı hatırlayacak."

"Shane, hangi on yılda takıldın sen? Bazen 1950'lerde olduğunu düşünüyorum, bazen de 90'larda. Üstelik, Angelina'yı evlat edinen ve dünyayı kurtaran Angelina'yı düşünecekler."

"Ben buna inanmıyorum," diyor Riley başını sallayarak, Mav'in elinden birayı alıp bir yudum içiyor. "Çılgın bir çocuktan, çünkü o gerçekten çılgındı, bir anda Mother Theresa'ya dönüşemezsin. O aşamayı geçip her şeyi geride bırakamazsın. O hala içinde çılgın bir özgür ruh barındırıyor; çılgın çocuk sonsuza kadar gömülmeyecek."

Riley herkesle Angelina Jolie hakkında tartışmaya başlarken, Fox beni kendine çekip sarılır.

Göğsüne yaslanıp gülümsedim, binicilikten döndüğünde kokusunu seviyordum. Saman, güneş ve mutluluk.

Emily doğduğundan beri çok şey değişti. Bazıları kötü, çoğu iyi.

Fox, North Ridge Hot Shots takımının aktif bir üyesi olarak işinden ayrıldı. Bu onun için üzücü ve zor bir karardı ama doğru olan buydu. Ona ne yapması gerektiğini söyleyen, ona mutluluk ve kimlik duygusu veren işinden ayrılmasına neden olan bir eş olmak istemedim.

Ama bazen bu kişi sadece ikiniz için değil, daha fazlası için olmalısın. Emily'nin erken doğması ve Fox'un yanında olamaması nedeniyle yaşanan tüm çılgınlıkların ardından, onun yüksek riskli bir işte çalışmamasının en iyisi olacağına birlikte karar verdik. Ünlü olmak son derece asil ve tehlikeli bir iştir, ancak bu işi yapanların çoğunun genç olmasının bir nedeni vardır ve çoğu bunu aileleriyle sorunsuz bir şekilde yapsa da, Fox'un mümkün olduğunca evine yakın olmasını istedim.

İşine olan tutkusu azaldığı için de bunu kabul etti. Fox ne kadar formda olursa olsun, bu seviyeyi sonsuza kadar sürdüremezdi ve işin psikolojik zararı çok fazla olmaya başlamıştı. Artık tam kapasite çalışamıyordu ve kalbinde de bunu gerçekten istemiyordu.

Ama her şey kaybedilmemişti. Şu anda, yaz aylarında eyalet çapında ve hatta Amerika'ya bile giderek eğitimler veriyor, ancak yangınlarla mücadele etmiyor. Her seferinde sadece bir hafta gidiyor. Bazen hala dışarı çıkıp büyük yangınlarda yardım ediyor, ancak çoğu zaman geride durup insanlara nasıl yapmaları gerektiğini anlatıyor.

Yine de The Bear Trap'i işletmeye devam ediyorum, yani bazı şeyler değişmedi. Hamile kaldığımda ve barı işletmek için Vanessa'yı işe almak zorunda kaldığımda, belki de bunun bir çıkış yolu olduğunu düşündüm. Belki de barın onun elinde daha iyi olacağını fark ederdim, belki ona satabilirdim, belki sadece anneliğe odaklanıp sonunda başka bir şeye, başka bir kariyere ve mesleğe odaklanabilirdim.

Ama öyle olmadı. Barı çok özledim. Vanessa'yı işten çıkarmadım ve birlikte barın cazibesini kaybetmeden daha fazla para kazanmanın yollarını bulduk.

Bunlardan biri ucuz pub yemekleri idi, bu yüzden arkaya küçük bir mutfak yaptırarak ve birimiz hazır yemekleri kolayca ısıtabilirdi. Bir diğeri ise içki menüsünü genişletmek ve kokteylleri dahil etmekti, benim şikayetlerime ve itirazlarıma rağmen. Kimsenin bunun için vakti yoktu ama görünüşe göre insanların vardı. Manhattan'ın tadını keşfeden Old Joe gibi yerliler de dahil.

Ne yazık ki Old Joe birkaç ay önce vefat etti. Uzun süredir akciğer kanseriymiş. Barmen olarak çok şey duyarsınız, ama insanlar ölümcül bir hastalığı olduğu zaman da dahil olmak üzere, acı verici şeyleri kendilerine saklarlar. Onu özlüyorum, itiraf etmeliyim. Bazen beni çok sinirlendirirdi ama tatlı ve sadıktı, barın neşe kaynağıydı. Fox'un önerisiyle, eski müşterinin adını taşıyan bir kokteyl yaptık. Manhattan'a çok benziyor ama daha sert.

Diğerleri ise iyi. Hank ve Vernalee hala çiftlikte yaşıyor, Dick hala hayatta ve sağlıklı, ancak

narkolepsi hastası ve en uygunsuz anlarda uykuya dalma eğilimi var.

Riley ve Maverick geçen yıl nişanlandı. Maverick'in ona evlenme teklif etmek için cesaretini toplaması iki yıl sürdüğüne inanamıyorum. Riley bir ara ona teklif etmeye hazırdı. Neyse ki, beklemeye karar verdi. Maverick rahat biridir, ama bence gururu incinirdi ve aslında onun tarafında hiçbir zaman bir bağlılık sorunu yoktu, sadece olayı olabildiğince epik ve ayrıntılı hale getirmeye çalışırken kendini psikolojik olarak yıpratıyordu.

Ancak Riley'e göre, duşta seviştikten hemen sonra evlenme teklif etmiş ve yüzüğü sabuna saklamış. Kulağa tehlikeli bir felaket gibi geliyordu ama en azından sonuç iyi oldu. İkisi de hala çocuk sahibi olmamaya kararlı ve bence bu onlara çok yakışıyor. Özellikle de Emily'ye bakmak ve onunla oynamak için çok zaman harcıyorlar.

Gerçi, belki de artık *onları* denetlemeye başlamalıyım.

Bir de Rachel ve Shane var. Riley, Maverick'in nişanlısı olmak için sonsuza kadar beklerken, Rachel ve Shane ebeveyn olmak için bekliyorlardı. Durmadan denediler. Doktorlara gittiler, testler yaptırdılar. Sorunlarının net bir nedeni bile yoktu, sadece olmuyordu.

Sonunda, bir gün, o gün geldi.

İkisi de herkes gibi çok mutlu oldular. Özellikle torun için dua eden Vernalee ve kuzeni olacağı için çok heyecanlı olan Emily. Fox ve ben başka bir çocuk sahibi olmak ve Emily'ye bir kardeş vermek konusunda hala biraz kararsızız, üçümüzün oluşturduğu ailemizden oldukça mutlu ve memnunuz, ama Shane ve Rachel'ın kızı sayesinde Emily'nin bir kız kardeşi olacak. Ayrıca, ikisinin tek çocukla yetineceğini sanmıyorum. Shane ve Rachel'ın bir gün burada koşuşturan kendi küçük kovboy ve kovboy kızları olacak, bunu biliyorum.

"Yolculuk nasıl geçti?" diye soruyorum Fox'a, çenemi onun sert göğsüne dayayıp ona bakarak.

"İyiydi," diyor. "Bir kurt gördük."

"Ciddi misin?"

"Ciddiyim. Mesafesini korudu. Yalnızdı. Ama çok güzeldi. Yangından kaçan vahşi hayvanlar değil de, böyle vahşi hayvanlarla karşılaşmak çok güzel."

"Eminim öyledir."

Bu da değişen bir başka şey. Shane ve Fox kavga edip birbirleriyle konuşmaya başladığından beri, özellikle de Fox terapistle gitmeye başladıktan sonra, ikisi birbirlerine çok daha yakınlaştılar. Bu bir gecede olmadı tabii. Her hafta pazar günleri yaptığımız rosto yemeğinden önce, birkaç saat boyunca çiftlikte ve dağlarda ata binerek geçirdiklerinde oldu. Vahşi doğa ve kardeşlik bağlarının birleşimi, ikisine de gerçekten huzur getirdi.

"Emily nerede?" diye sordu, beni bırakarak.

Komik, resmi olarak üç yıldır birlikte olmamıza rağmen, o benden uzak olduğunda hala kendimi yalnız hissediyorum. Burada dururken bile, onun dokunuşunu ve sevgisini arzuluyorum. Kolları hala benim için dünyadaki en güvenli yer, her şeyin yolunda olduğunu bildiğim yer.

"Yukarıda oynuyor." Duruyorum. "Riley ona anal boncukları öğretti."

Yüzü soluyor. "Ne yaptı?"

Gülümserim, elimi göğsüne bastırıp onu okşarım. "Bir kız çocuğu sahibi olmakla ilgili en büyük endişelerin, Mav ve Riley'nin onu yoldan çıkarmasıymış."

O başını sallar. "Kızımız o ikisinden olabildiğince uzak duracak. En azından otuz yaşına gelene kadar."

"Duydum," diye araya giriyor Riley.

"Şey, biraz yüksek sesle söyledim," diye karşılık veriyor.

"Delilah," annem önlüğüne ellerini silerek seslenir. "Buraya gel de yardım et."

Fox'a acınası bir yalvaran bakış atıyorum. "Tamam," diyor. "Yardım edeceğim."

Mutfağa geri döneriz ve üçümüz birlikte rosto yemeğini bitiririz. Rachel'ın hamileliği ilerlemiş olduğu için, hepimiz yemek yapmaya yardım ederiz. Mutfak biraz kalabalık olabilir. Özellikle Conan etrafta olduğunda.

"Hey," diyor annem, havuç almaya alışan Conan'ı kovarak. "Del, Fox, yemek yaparken onu evde serbest bırakmayın demiştim, ne dedim?"

Conan tiksinti dolu bir ses çıkarır ve tezgahıan etkileyici bir sıçrayışla Fox'un koluna atlar, oradan da omzuna tırmanıp oturur.

"Burası senin evin değil, Jeanie," diyor Dick köşeden dönerek. "Ve ben bu küçük haylazı seviyorum, o beni sevmese bile."

Conan'ı okşamak için eğilir ama sincap, Fox'un başının üzerinden diğer omzuna koşar. Conan çok fazla insanı sevmez ve nedense Dick'ten özellikle korkar. Sanırım çok uğraşıyor da ondan.

Dick homurdanır. "Bir gün seni kazanacağım. Sen sadece iyi bir takım elbise giymiş bir sıansın."

Ya da belki de ona hep fare dediği içindir.

Sonra Dick oturma odasına gider ve Rachel'in yanına kanepeye oturur.

Fox'la sıcak bir gülümseme paylaşırız ve yemek yapmaya devam ederiz.

Her şey neredeyse hazır olduğunda, aniden Rachel'in yumuşak bir çığlık attığını ve ardından Dick'in "Jumping Joseph, Rachel, sanırım suyun geldi" dediğini duyduk.

Hepimiz mutfaktan koşarak çıktığımızda Dick, Rachel'in karnının üzerinde baygın bir şekilde uyuyordu.

Rachel bize gözleri fal taşı gibi bakarak, "Bebek geliyor! Dick üzerimde uyuyakaldı!" der.

Bu manzaraya gülmemek zordu. Dick'i hızla Rachel'in üstünden kaldırdık, böylece narkoleptik durumunda uykuya dalabilirdi, sonra Rachel'i ayağa kaldırdık.

Suyu kesinlikle gelmişti. Her yere.

"Aman Tanrım!" Shane neredeyse bağırarak, ellerini başının yanlarına bastırarak haykırdı. "Sonunda oluyor!" Zıplamaya başladı. "Sonunda oluyor!"

"antalarını getir!" diye bağırıyorum ve Vernalee elinde gecelik çantalarla bize doğru koşarak geliyor.

"Aldım!" der ve Shane gibi zıplamaya başlar, çılgına dönmüştür.

"Kim sürüyor?" Hank paniklemeden sorar. "Ben sürerim," der Fox. "Ayık olan tek kişi benim."

Anneme bakıyorum ve o diyor ki, "Emily'ye ben bakarım. Ve sincap da. Sen git. İyi şanslar!"

Mümkün olduğunca çabuk Jeep'e koşarız, Shane ve Rachel arka koltuğa, ben ve Fox ön koltuğa otururuz. Diğerlerinin de çok geride kalmayacağını biliyorum.

"İyi misin?" diye soruyorum ona, arabayı çalıştırırken.

Rachel başını sallar. "Evet. Evet. Kesinlikle kasılmalar var." Yüzü buruşur.

"Sen var , biz bir bir bebek diyor heyecanla

"Shane, gerçekten, önemli değil," Fox, arka aynadan ona sırtarak diyor. "İnsanlar her zaman bebek sahibi olur."

"Kapa çeneni," diyor Shane ama gülümsemesini engelleyemiyor.

"Bu çok heyecan verici," diyorum onlara. "Emily'nin doğumunu hatırlamıyorum, sanki sizin aracılığınızla yeniden yaşıyordum gibi."

"Bütün bu süreç boyunca baygın olmayı dileyceğim," diyor Rachel, kamburunu kamburlaştırmaya başlıyor. "Bu lanet olası..." diye yüksek sesle inliyor. "Siktir."

"Nefes almayı unutma," diyor Shane, elini tutarak.

"Nefes alıp kışına sok" diyor Rachel sertçe.

Fox ve ben birbirimize kaşlarımızı kaldırarak bakıyoruz. Vay canına. İşler çabuk kızıştı.

Ve gerçekten de öyle oldu.

Çok hızlı ilerliyor.

Hastaneye vardık ve beklemek zorunda kalmadık. Bebek geliyordu ve çok hızlıydı, bu yüzden Rachel hemen doğum odasına alındı. Dört veya beş saat içinde, doktor bekleme odasındaki hepimize gelip sağlıklı bir kız bebek dünyaya geldiğini söyledi.

"Adı ne?" diye sorar Fox.

"Raven," der Shane, köşeden çıkarken, sonunda baba olduğu için gururla. "Raven Tabitha Angelina

Nelson."

"Bu isim biraz uzun," diye mırıldanır Maverick. Riley ona dirsek atar.

Saatler sonra, hepimiz onu görmemize izin verilir.

Rachel hastane yatağında yatıyor, bitkin ve solgun görünüyor ama yine de ısı ısı ve çok güzel. Kollarında, tıpkı ona benzeyen koyu renk saçlı pembe bir bebek var.

Raven ona çok yakışmış.

Fox yatağa eğilip Shane'e bir puro uzattı. "Kulübe hoş geldin kardeşim. Aramıza katıldığına sevindim."

Emily'yi kucağıma alıp bebeği daha iyi görebilmesi için kaldırıyorum.

"O senin kuzenin," diyorum ona. "Adı Raven." Emily neşeyle gülümsüyor. "Sence en iyi arkadaş olacağız mı?"

Herkes gülüyor. Bazıları hala ağlıyor. Kesinlikle Vernalee.

"En iyi arkadaş olacaksınız."

"Sence Flutterbye'mi ve midillileri sevecek mi?" "Bence hepsini sevecek, tatlım."

"Sence yetişkin boncuklarını sever mi?"

Riley çok yüksek sesle kıkırdar.

Dick sorar, "Tanrı'nın yeşil dünyasında yetişkin boncukları nedir?"

"Bilmek istemediğini hissediyorum, büyükbaba," diyor Fox.

Dick başını sallar. "Bazen hepinizin aynısını merak ediyorum.

Nasıl bu hale geldik? Ne çılgın bir aile bu böyle.

Herkes birbirine bakar ve gülümser. Çılgın bir deliler klanı mı?

Sanırım bu doğru.

Diğer adıyla Nelsonlar.

SON

North Ridge serisini okuduğunuz için çok, çok teşekkür ederim! North Ridge ve bu muhteşem, sert kardeşler, kahramanca işleri ve onları seven güçlü kadınlar hakkında yazmayı çok sevdim. Bu karakterleri sizlerle paylaşmak bir onurdu!

Hot Shot, Nelson Kardeşler serisinin son kitabıydı, ancak diğer kitapları kaçırdıysanız endişelenmeyin. Kitapları buradan satın alabilirsiniz:

[Wild Card \(North Ridge #1\)](#)

[Maverick \(North Ridge #2\)](#)

İletişimde kalmak ister misiniz?

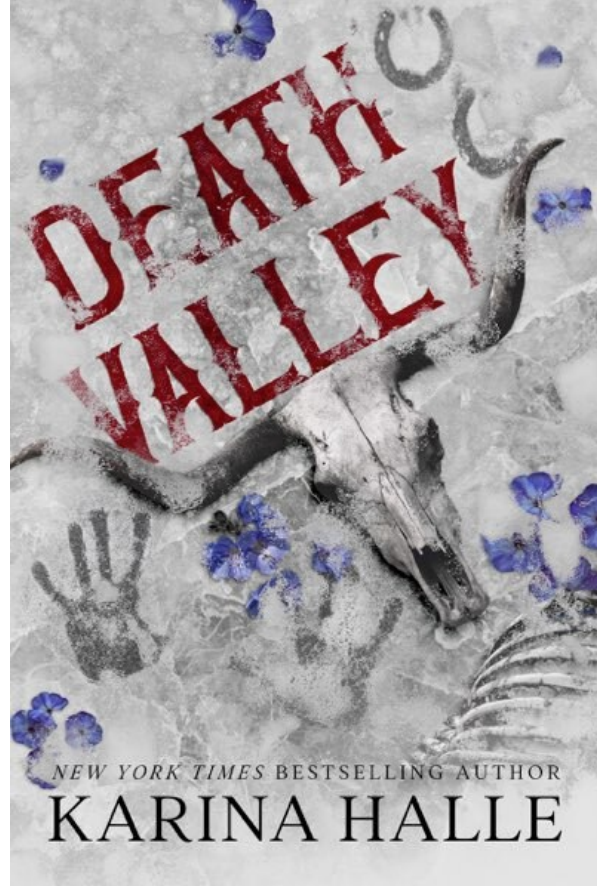
- [Bookbub uyarılarına](#) kaydolun (kitap yayınlandıktan sonra birkaç gün içinde size e-posta gönderilir - sadece TAKİP ET'i tıklayın)

- [Facebook grubuma](#) katılın (şade, dramasız, harika okuyucular ve yazarlarla dolu, çok sayıda hediye var)

- [Instagram](#)'da beni [takip edin](#) (burada beni her zaman bulabilirsiniz! Her gün güzel fotoğraflar [paylaşıyorum](#)): [@authorhalle](#)

OH VE KOVBOYLARIN yer aldığı daha fazla küçük kasaba romantizm romanı okumak ister misiniz? Ya bu kovboylar ahlaki açıdan gri karakterler olsaydı? Ya da... zombiler olsaydı?

O zaman DEATH VALLEY'i okumalısınız.

Yellowstone'u alın, Game of Thrones'tan White Walkers'ı ekleyin, karşınızda Death Valley. NYT'nin en çok satan yazarı Karina Halle'nin bu karanlık western korku romantizm romanında ahlaki açıdan gri kovboylar, tehditkar vahşi doğa ve ölümcül zombiler sizi bekliyor.

Üç yıl önce Aubrey Wells'in kız kardeşi Sierra Nevada Dağları'nda kayboldu. O günden beri Aubrey'in hayatı alt üst oldu. Cevap bulmak için çaresiz olan Aubrey, kız kardeşine ne olduğunu bulmak için çiftçi ve vahşi doğa rehberi Jensen McGraw'u tutar.

Jensen kolay kolay korkmaz. Ailesinin çiftliğinin mali durumu dünyanın en tehlikeli suç patronlarından biriyle iç içe olsa da, o dağlarda ne tür doğaüstü yaratıkların beklediğini çok iyi bilir. Aubrey'i vazgeçirmeye çalışır, ancak çiftliğini geri almak için onun teklif ettiği paraya ihtiyacı vardır.

Aubrey ve Jensen arasında iş ilişkileri dışında da bir şeyler gelişmektedir: sırlar, yalanlar ve yoğun bir çekim, dağ yolculuklarını tehlikeye atmaktadır. Şiddetli bir kar fırtınası başlar ve ekip üyeleri birer birer ortadan kaybolmaya başlar. Aubrey ve Jensen hayatta kalmak için tüm zekalarını kullanmak zorunda kalacaklardır.

Çünkü bu vahşi doğada ölenler ölü kalmaz... yutarlar.

TEŞEKKÜR

Bu kitap, Scott Mackenzie'nin sevgisi, Bruce'un anlayışı ve Roxane LeBlanc'ın sabrı olmadan mümkün olamazdı. Bu kitabın ortaya çıkmasına yardımcı olduğunuz için hepinize çok teşekkür ederim.

Anti kahramanlarıma, arkanızdayım. Daha iyi okuyucular, hayranlar ve arkadaşlar isteyemezdim.

IG ve Twitter ailelerime, hepiniz harikasınız. Desteğiniz için teşekkürler. Ayrıca orada takip ettiğim en sevdiğim sincaplara da selamlar :D

Social Butterfly'den Nina'ya - sen benim dayanağımsın!

Bunu okuyan herkese, bana ve bu kitaba şans verdiğiniz için çok teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım!

Bu dünyanın görünmez kahramanlarına teşekkür etmeyi unutmayın! Onlara şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacımız var.

YAZAR HAKKINDA

Karina Halle, yapımcı, senarist, eski müzik ve seyahat gazetecisi, New York Times, Wall Street Journal ve USA Today'in en çok satan kitapları River of Shadows, The Royals Next Door ve Black Sunshine'in yanı sıra hafif ve seksi romantik komedilerden korku/paranormal romantizm ve karanlık fanteziye kadar uzanan 80'den fazla çılgın ve romantik kitabın yazarıdır. Söylemeye gerek yok, hangi türü seviyor olursanız olun, muhtemelen o türde bir romantik roman yazmıştır.

Seyahat etmediği zamanlarda, kocası Scott ve köpekleri Perry ile birlikte, Britanya Kolombiyası'nın Victoria kentinde bulunan, muhtemelen hayaletli 120 yıllık bir evde, yelkenli tekneleri Norfinn'de ve dünyanın başka yerlerindeki güneşli destinasyonlarda zaman geçiriyor. Daha fazla bilgi için www.authorkarinahalle.com adresini ziyaret edin.

Onu Facebook, [Instagram](#), [Pinterest](#), BookBub, Amazon ve [Tik Tok'ta](#) bulabilirsiniz.

KARINA HALLE'NİN DİĞER ESERLERİ

KARANLIK FANTASTİK, GOTİK VE KORKU ROMANTİZM

Gölgelerin Nehri (Yeraltı Tanrılar #1) Kızıl Taç

(Yeraltı Tanrılar #2) Karanlığın Şehri (Yeraltı

Tanrılar #3) Işığın Tanrıçası (Yeraltı Tanrılar

#4) Kara Güneş (Kara Gözler Düeti #1)

Kan Aşk (Kara Gözler Düeti #2) Gece Kurt

Kan Portakalı (Drakula Düeti #1) Kara Gül

(Drakula Düeti #2)

Kemik ve Dişlerden Oluşan

Bir Gemi Günah ve Yıldız

Işığının Okyanusu

Hollow (Gotik Romantizm #1)

Efsane (Gotik Romantizm #2) Ciddi Mesele

Karanlık Ev (EIT #1)

Kızıl Tilki (EIT #2)

Benson (EIT #2.5) Ölü

Gökyüzü Sabahı (EIT #3)

Yalan Mevsimi (EIT #4)

İblis Kanatlarında (EIT #5)

Eski Kan (EIT #5.5)

Dex Dosyaları (EIT #5.7)

Boşluğa Doğru (EIT #6)

Ve Delilikle Birlikte Işık Gelir (EIT #6.5)

Canlan (EIT #7) Küller
Küllere (EIT #8) Toz Toza
(EIT #9)

Hayalet (EIT #9.5)

Hayaletler Tarafından Geri Döndü (EIT #10)
Şeytanın Metali (Şeytanın İkili Serisi #1) Şeytanın
Yeniden Yorumlanması (Şeytanın İkili Serisi #2)
Örtülü (Ada Palomino #1)

Ölüler İçin Şarkı (Ada Palomino #2) İblis Tozu
(2026)

Hırsızların Gece

Alemi

ÇAĞDAŞ ROMANTİK

Aşk, İngilizce/Aşk, İspanyolca Denizle

Gökyüzünün Buluştuğu Yer

Güneşle Yarışmak

Anlaşma

Teklif

Oyun Kış

Dilekleri Yalan

Borç Pislik

Sıcak Dalga

Seni Tanımadan Önce

Sonuçta

Sarsılmış

Vahşi Kart Maverick

Sıcak Atış
Aşkta Kötü
İsveçli Prens Vahşi Varis
Bir İskandinav
Kralı Kraliyet
Haydutu Kişisel
Değil
Hayatım Harap Oldu
Kraliyet Haydutu
Yasak Adam
Kaçan Aşk Aşk Yarası
Sıcak Bir İtalyan Yazı
Dünyadaki Tüm Aşk (Antoloji) Komşudaki
Kraliyet Ailesi
Yukarıdaki Kraliyet Ailesi

ROMANTİK GERİLİM

Günahlar ve İğneler (Sanatçılar Üçlemesi #1)
Her Sokakta (Sanatçılar Üçlemesi Novella #0.5) Çekim
Yaraları (Sanatçılar Üçlemesi #2)
Cesur Hileler (Sanatçılar Üçlemesi #3)
Kirli Melekler (Kirli Melekler #1)
Kirli İşler (Kirli Melekler #2)
Kirli Sözler (Kirli Melekler #3)
Kara Kalpler (Günahlar Düeti #1)
Kirli Ruhlar (Günahlar Düeti #2)
İhtiyat (Dumonts #1)
Silahsızlandırma (Dumonts #2)
İnkâr (Dumonts #3)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

